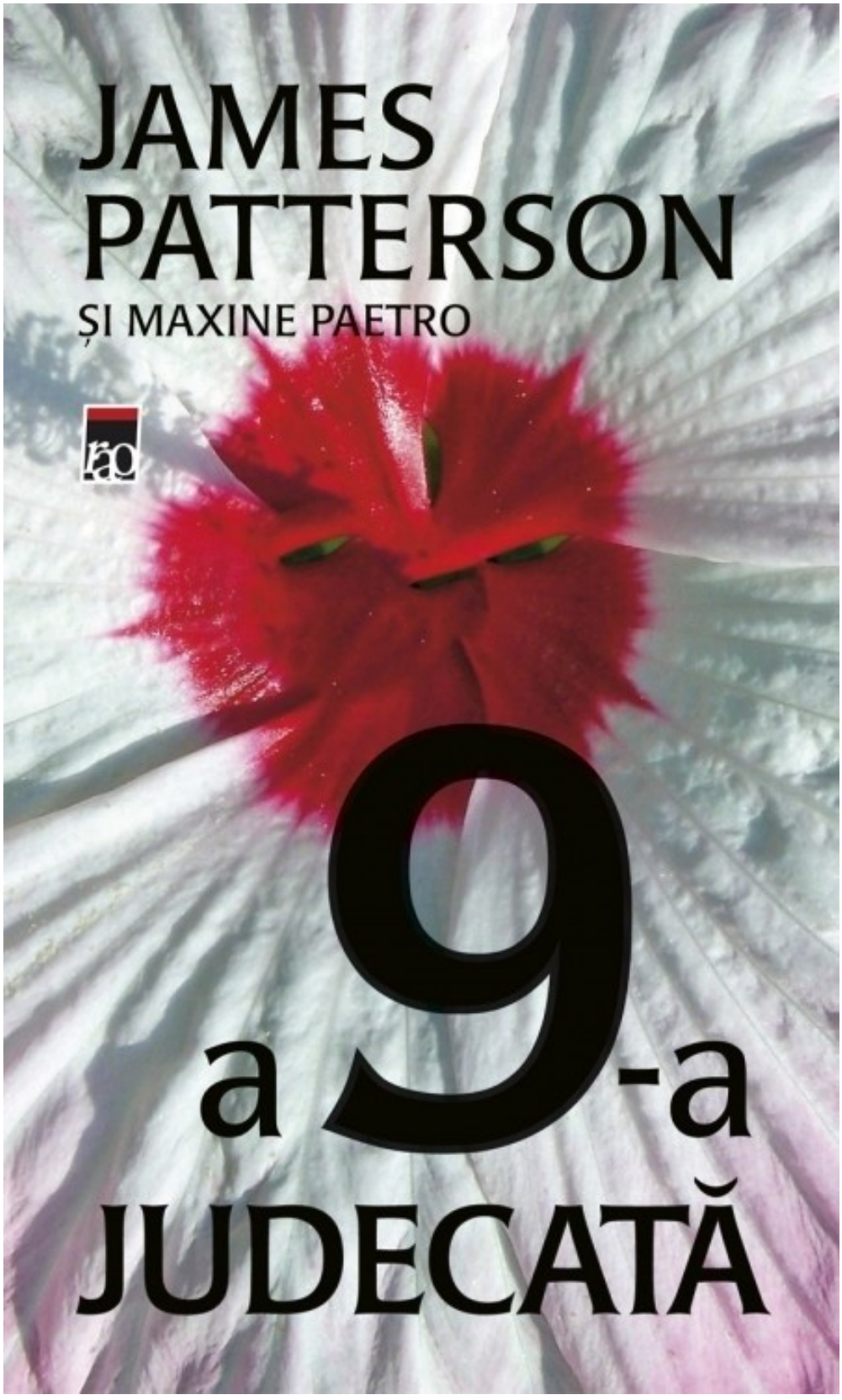
JAMES
PATTERSON
ȘI MAXINE PAETRO
a 9-a
JUDECATĂ

Prolog

Un hoţ în noapte

Unu

Sarah Wells se ridică în picioare pe acoperişul garajului şi îşi strecură mâna înmănuşată prin gaura pe care o decupase în geam. Pulsul îi bubuia în urechi în timp ce secţiona dispozitivul de deschidere a ferestrei cu dublă articulare. Împinse uşor geamul şi se strecură fără zgomot în camera cufundată în întuneric.

Odată ajunsă în interior, se lipi de perete, ţinându-şi răsuflarea, şi ascultă cu atenţie.

De la etajul inferior se auzeau mai multe voci, precum şi clinchetul specific al tacâmurilor din argint pe suprafeţele vaselor din porţelan.

Bună sincronizare, îşi spuse Sarah. *Perfectă, de fapt*.

Dar sincronizarea şi acţiunea erau două lucruri complet diferite.

Îşi aprinse lanterna mică de frunte şi inspectă dormitorul, raza luminoasă efectuând un tur de 180 de grade. Observă măsuţa tip consolă din stânga ei, pe care erau îngrămădite o mulţime de fleacuri. Trebuia să aibă grijă şi să o evite, precum şi să nu calce pe vreunul dintre micile covoraşe împrăştiate din loc în loc pe parchetul alunecos din lemn masiv.

Cu paşi de felină, tânăra traversă iute încăperea, închise uşa dintre dormitor şi hol, apoi se îndreptă spre dulapul deschis, încastrat în perete, care mirosea vag a parfum.

După ce se furişă în garderobă, printre haine, Sarah trase încet după ea uşa dulapului, lăsând-o întredeschisă, apoi îşi plimbă raza de lumină peste rafturile cu haine. Îşi făcu loc, împingând în lături un rând de rochii lungi agăţate pe umeraşe şi ornate cu pietre preţioase, şi iată-l: în peretele dulapului era un seif.

Sarah fusese sigură că avea să-l găsească. Dacă acea Casey Dowling era la fel ca majoritatea persoanelor importante din societate, era de aşteptat să se îmbrace corespunzător pentru seratele la care participa şi să poarte bijuterii veritabile.

Era posibil ca doamna Dowling să-şi fi lăsat seiful deschis, astfel încât să-şi poată pune bijuteriile înapoi la loc sigur ceva mai târziu, fără a mai fi nevoită să-i tasteze din nou combinaţia.

Sarah trase uşor de mânerul seifului, iar uşa grea a acestuia se deschise.

Era perfect.

Dar trebuia să lucreze repede. Avea trei minute, niciunul în plus.

Lanterna de pe frunte îi dezvălui lui Sarah conţinutul seifului, în timp ce mâinile ei erau libere să verifice cu îndemânare teancul de plicuri din satin şi casetele îmbrăcate în mătase. Undeva în fundul seifului, văzu o cutiuţă îmbrăcată în brocart, de mărimea unei felii de pâine.

Acţionă sistemul de deschidere a casetei şi ridică uşor capacul care adăpostea preţiosul conţinut.

Sarah scoase un icnet surd.

În ultimele două luni citise o mulţime de articole despre Casey Dowling şi văzuse zeci de poze cu ea la evenimente mondene - toată strălucind de bijuterii.

Dar nu se aşteptase să găsească toate diamantele acelea veritabile, perfect şlefuite, pietrele preţioase sau grămăjoara sclipitoare de perle baroc.

Era pur şi simplu o nebuniiiie. Casey Dowling era stăpână peste toate aceste minunăţii.

Dar nu pentru mult timp, la urma urmei.

Sarah scoase brăţările, cerceii şi inelele din cutie şi le introduse cu grijă într-unul dintre cele două rucsacuri cilindrice pe care le avea în spate şi ale căror curele i se încrucişau pe piept.

Un inel – păstrat individual într-o casetă mică din piele – îi atrase atenţia în mod deosebit şi se opri pentru câteva secunde să-l studieze, minunându-se de felul uimitor în care sclipea acesta, când lumina se aprinse pe neaşteptate în dormitor, la numai câţiva metri de dulapul în care se afla ea. Sarah îşi închise rapid lanterna de pe frunte şi se aplecă instantaneu. Inima începu să-i bată nebuneşte, gata să-i sară din piept, când auzi vocea puternică şi clară a actorului Marcus Dowling, un super-star de teatru şi film, care se certa cu soţia lui în timp ce intrau în încăpere.

În pofida înălţimii ei de 1,72 metri, Sarah încercă să se facă mică, ghemuindu-se cât putu de mult în spatele rochiilor şi huselor pentru haine.

Dumnezeule, era o proastă!

În timp ce admira încântată superbele bijuterii, petrecerea soţilor Dowling se încheiase, iar acum avea să fie prinsă şi închisă pentru furt calificat. Ea. O profesoară de limba engleză care preda la liceu. Avea să se stârnească un adevărat scandal – iar acesta nu era cel mai rău lucru care se putea întâmpla.

Picături de sudoare începuseră să i se prelingă pe sub fesul tricotat. Câteva picături i se rostogoliră de sub braţe pe părţile laterale ale maletei sale negre strânse pe gât, în timp ce aştepta ca soţii Dowling să deschidă lumina în garderobă şi să o descopere stând acolo, ascunsă printre haine – un hoţ în noapte.

Doi

Casey Dowling încerca să-l facă pe soţul ei să recunoască un anumit lucru, dar Marcus nu voia în ruptul capului să cedeze.

— Ce naiba, Casey? răbufni el supărat. Nu mă holbam la sânii Sheilei, pentru numele lui Dumnezeu. De fiecare dată când are loc o reuniune ţie ţi se pare că sorb din priviri pe cineva şi te plângi mereu din cauza asta. Sincer, iubito, găsesc paranoia ta foarte dezagreabilă.

— Ohhhh, nu, Marcus. Tu? Să sorbi din priviri o altă femeie? Mi-e atâââât de ruşine că am putut să mă gândesc la aşa ceva.

Casey avea un râs adorabil, chiar şi atunci când era condimentat cu o doză de sarcasm.

— Gâsculiţă proastă, bombăni supărat Marcus Dowling.

Sarah îşi imaginã chipul plăcut al bărbatului, cu părul lui des şi grizonant căzându-i răvăşit pe frunte în timp ce îşi privea încruntat soţia. Şi-o imaginã şi pe Casey, înaltă şi suplă, cu părul ei blond-deschis – aproape alb – căzându-i în valuri argintii pe umeri.

Casey începu să-l ironizeze.

— Gata, gata. Te pomeneşti că te-am jignit acum.

— Las-o baltă, iubito. Nu am chef de ceartă acum.

— Oh, îmi cer scuze. E greşeala mea.

Sarah simţea riposta ca şi cum i-ar fi fost adresată ei. Apoi îl auzi pe Marcus spunând:

— Oh, pentru Dumnezeu! Nu plânge acum. Vino aici.

Încăperea se cufundă în linişte pentru câteva secunde, până când Sarah auzi zgomotul făcut de trupurile celei doi prăvălindu-se pe patul moale, între perne, murmurând în neştire cuvinte pe care Sarah nu reuşi să le distingă.

Apoi tăblia patului începu să se izbească de perete, iar Sarah îşi spuse: *Oh, Dumnezeule mare, ăştia chiar o fac*!

Îşi aminti de Marcus Dowling în filmul *Susan and James*, cu Jennifer Lowe, şi în *Redboy*, unde jucase alături de Kimberly Kerry.

Şi-o închipui pe Casey în braţele lui Marcus; picioarele lungi ale femeii încolăcite în jurul coapselor lui.

Zgomotul căpătă un ritm mai alert, iar suspinele deveniră stridente, încheindu-se apoteotic cu un geamăt prelung al lui Marcus, după care – din fericire – totul se sfârşi.

Cineva folosi baia în minutele următoare şi, în sfârşit, încăperea se cufundă în întuneric.

Sarah rămase ghemuită în spatele rochiilor de pe umeraşe încă vreo douăzeci de minute, iar atunci când respiraţiile celor din pat deveniră sforăieli şi şuierături uşoare, specifice unui somn adânc, ea deschise uşa garderobei şi se furişă spre fereastră.

Aproape că era liberă – îşi spuse –, dar această impresie se dovedi eronată.

În timp ce se avânta cu mişcări de felină spre pervazul ferestrei, unul dintre picioarele ei îl urmă pe celălalt lovind din greşeală măsuţa tip consolă şi din momentu acela i se năruiră toate speranţele.

Mişcarea ei provocă un zdrăngănit asurzitor din cauza nimicurilor de pe măsuţă. Aceasta începu să se clatine şi se prăbuşi în cele din urmă. Fotografiile înrămate şi sticluţele cu parfum cu care era încărcată ajunse-ră pe podea.

La naiba!

Sarah încremeni de spaimă, în timp ce Casey Dowling se ridică din pat şi strigă speriată:

— Cine-i acolo?

Frica teribilă o determină pe Sarah să sară iute pe geam. Se agăţă cu mâinile de acoperişul garajului, concentrându-şi toată forţa în degete, apoi se lăsă să cadă de la cei trei metri care o despărţeau de sol.

Aterizâ pe iarbă, cu genunchii îndoiţi, fără să se lovească.

Atunci când lumina se aprinse în dormitorul familiei Dowling, Sarah o luă la fugă. Îşi smulse lanterna de pe frunte şi o îndesă într-unul dintre rucsacuri, alergând cât o ţineau picioarele pe străzile elegantului cartier Nob Hill din San Francisco.

Câteva minute mai târziu, Sarah îşi găsi vechiul ei Saturn acolo unde-l lăsase: în parcarea din faţa unei farmacii.

Se urcă în maşină, închise portiera şi o blocă, de parcă acest lucru ar fi putut ţine frica la distanţă. Porni motorul şi eliberă frâna de mână făcând eforturi să se liniştească pentru că încă mai gâfâia şi avea o senzaţie de greaţă. Se abţinu să vomite în drum spre casă.

Când intră pe Pine Street, Sarah îşi scoase căciula şi mănuşile, îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi încercă să revizuiască în minte detaliile evadării ei din dormitorul soţilor Dowling.

Nu lăsase în urmă nimic care să o incrimineze: nici unelte, nici amprente şi nici ADN. Nimic. Pentru moment cel puţin,

era în siguranţă. Sincer, nu ştia dacă ar fi trebuit să râdă sau să plângă.

Trei

Ochii lui Casey se deschiseră brusc în întuneric.

Mai multe obiecte se rostogoliseră zgomotos pe podea. Măsuţa de lângă fereastră! Simţi o boare de aer rece pe obraz. Fereastra era deschisă. Ei nu deschideau niciodată fereastra aceea.

Intrase cineva în casă.

Casey se ridică în şezut.

— Cine-i acolo? Îşi trase păturile sub bărbie şi strigă: Marc! E cineva în cameră!

Soţul ei mormăi somnoros.

— Cred că visezi. Culcă-te.

— Trezeşte-te! E cineva aici, în dormitor, îi şuieră ea in ureche.

Casey întinse mâna, bâjbâind după veioza de pe noptieră şi dădu peste ochelari, care căzură pe podea. Găsi în cele din urmă întrerupătorul şi aprinse veioza. *Iată!* Măsuţa de la fereastră era răsturnată, o mulţime de sticluţe sparte erau împrăştiate pe jos, iar perdelele de la geam fluturau, umflate de vânt.

— Fă ceva, Marc! *Fă ceva!*

Marcus Dowling trăgea de fiare în fiecare zi pentru a fi în formă. Putea să ridice la banca pentru împins haltere chiar şi 100 de kilograme şi de asemenea ştia să folosească o armă de foc. Îi spuse soţiei sale să tacă, apoi deschise sertarul noptierei şi scoase de acolo pistolul de calibru 44 pe care-l păstra încărcat complet într-un săculeţ din piele de căprioară. Scoase arma din învelitoare şi o apucă de mâner.

Casey apucă telefonul de pe noptieră şi tastă 911 cu o mână tremurătoare. Tastă greşit prima dată, apoi formă din nou numărul, în timp ce Mark, încă afectat de aburii alcoolului, întreba cu o voce de tunet: „Cine-i acolo?” Chiar şi atunci când era serios, părea să interpreteze un rol. „Ieşi la iveală.” Marcus verifică baia şi holul, apoi spuse:

— Nu e nimeni aici, Casey. Ţi-am spus doar.

Casey puse receptorul înapoi în furcă, aruncă într-o parte cuvertura şi se îndreptă spre dulap – de unde voia să-şi ia halatul. Începu să urle.

— Ce mai este acum?

Goală şi albă ca varul la faţă, Casey se întoarse spre soţul ei şi strigă disperată:

— Dumnezeule, Marc, bijuteriile mele au dispărut! Seiful e aproape *gol*!

Pe faţa lui Marc se aşternu o expresie ciudată, pe care Casey nu o putea interpreta. Era ca şi cum o idee i-ar fi încolţit în minte, o idee ciudată, care-l punea pe jar. Să fi ştiut Marc cine-i jefuise?

— Marc? Ce este? La ce te gândeşti?

— Ah, mă gândeam că oricum nu le poţi lua cu tine. .

— Ce prostii tot îndrugi acolo? Ce vrei să spui?

Dowling îşi întinse braţul drept, îndreptând pistolul spre aluniţa dintre sânii soţiei sale.

Apăsă pe trăgaci. *Bum*.

— Asta vreau să spun, zise el.

Casey Dowling deschise gura încercând disperată să tragă aer în piept. Expiră apoi cu dificultate, privindu-şi rana din torace, din care sângele ţâşnea gâlgâind. Încercă să-şi acopere rana cu mâinile, apoi îşi îndreptă privirea spre soţul ei, implorându-l cu ultimele puteri:

— Ajută-mă!

El trase încă o dată.

Apoi genunchii ei rămaseră fără vlagă şi femeia se prăbuşi la pământ.

Partea întâi

Sneaky Pete

Capitolul 1

Peter Gordon o urmă pe tânăra mamă care ieşea de la Macy's până în stradă, în faţa mallului Stonestown Galleria. Femeia avea vreo treizeci de ani, iar părul îi era aduinat la spate într-o coadă de cal ciufulită. În ţinuta tinerei, culoarea roşie era predominantă: nu numai pantalonii ei scurţi erau rosii, ci şi geanta si tenişii.

Câteva sacoşe de cumpărături erau agăţate de mânerele căruciorului pe care-l împingea şi în care se afla copilul ei.

Pete era chiar în spatele femeii în timp ce aceasta traversă Winston Drive, călcându-i pe urme atunci când intră în parcare. Femeia îi vorbea bebeluşului de parcă micuţul ar fi putut să o înţeleagă, întrebându-l dacă îşi amintea unde parcase mămica maşina şi ce pregătea tăticul pentru cină – o sporovăială iniţiată de tânăra mamă, care îi descria copilului tot ce făcea stâlcind cuvintele şi folosind diminutive, o conversaţie ascultată cu cea mai mare atenţie de Petey. Dar Petey era concentrat doar asupra ţintei sale.

El asculta şi privea, ţinându-şi capul plecat şi mâinile înfundate în buzunare. O urmări pe femeie în timp ce aceasta deschidea portbagajul Toyotei sale RAV4, în care îndesă toate sacoşele pline de cumpărături.

Era la numai câţiva metri de tânăra mamă atunci când aceasta îşi ridică bebeluşul în braţe şi strânse căruciorul, pe care-l puse de asemenea în portbagaj.

Femeia îşi aşeza copilul în scaunul special de pe bancheta din spate, asigurându-l cu centura, când Pete porni către ea.

— Doamnă, puteţi să mă ajutaţi, vă rog?

Femeia îl privi încruntată. „Ce vrei?” se citea pe faţa ei la vederea lui. Ea se urcă pe scaunul din faţă al maşini, cu cheile în mână, apoi răspunse:

— Da?

Pete Gordon ştia foarte bine că arăta sănătos, curat şi sincer – ca o persoană de încredere. Înfăţişarea de american chipeş şi cumsecade reprezenta un atu important pentru el, dar nu era înfumurat din cauza asta. Nu mai mult decât o plantă carnivoră Venus Flytrap.

— Am făcut pană de cauciuc, zise Pete, ridicând mâinile într-un gest exasperat. Urăsc că trebuie să vă cer asta, dar aş putea folosi telefonul dumneavoastră mobil pentru a suna la Triple-A?

El afişă un zâmbet, arătându-şi gropiţele, iar în cele din urmă, femeia zâmbi la rândul ei, spunând:

— De acord, doar că am uitat să încarc nenorocitul ăsta de telefon.

Începu să caute prin geantă, apoi ridică privirea, ţinând telefonul în mână. Zâmbetul ei păli atunci când zări noua expresie a lui Pete. Acesta nu mai părea bărbatul dornic să-i intre în voie, ci o privea aspru şi hotărât.

Femeia coborî privirea asupra pistolului pe care bărbatul îl ţinea îndreptat asupra ei – gândindu-se că nu înţelesese despre ce era vorba şi sperând cu disperare să fie o neînţelegere –,apoi se uită din nou la chipul lui şi văzu răceala sinistră din ochii întunecaţi.

Încercă să se îndepărteze de el, scăpându-şi cheile şi telefonul sub torpedou.

Aproape reuşi să ajungă pe bancheta din spate.

— Oh, Dumnezeule, murmură ea. Nu... trebuie să faci asta. Am nişte bani...

Pet apăsă pe trăgaci. Glonţul bâzâi surd trecând prin amortizor şi se înfipse în gâtul femeii.

Ea puse mâna pe rană, sângele curgându-i şiroaie printre degete.

— *Copilul meu*, şopti ea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu va simţi nimic. Promit, zise Pete Gordon.

El îi mai trase femeii un glonţ – *poof* – de această dată în partea laterală a toracelui, apoi deschise portiera din spate şi îl privi pe mucosul care moţăia în scaun. Copilul avea pe la gură fire lipicioase de vată de zahăr, iar pe sub pielea străvezie de pe tâmple, venele albăstrii păreau să alcătuiască o hartă rutieră.

Capitolul 2

O maşină coborî zgomotos rampa de acces şi făcu un viraj scurt în scrâşnet de frâne, trecând în viteză pe lângă Pete atunci când acesta întoarse capul spre insula din beton din centrul palierului de parcare. Era sigur că nu fusese văzut. Oricum, făcuse totul perfect. Ca la carte, ce mai!

Geanta deschisă a femeii rămăsese în maşină. Cu mâna în buzunarul hainei sale - folosind materialul pe post de mănuşă - Pete începu să caute rujul printre obiectele pe care victima le avea în geantă.

Găsi în cele din urmă tubul cu ruj roşu-aprins şi-l deşurubă.

Un Escalade – în care erau două femei guralive – urcă rampa de acces, probabil în căutarea unui loc de parcare, iar el aşteptă ca maşina să se îndepărteze, apoi, ţinând rujul între degetul mare şi arătător, începu să se gândească la ce avea să scrie pe parbrizul autovehiculului.

Se hotărî să scrie PENTRU KENNY, dar se răzgândi.

Râse în sinea lui când îi veni o altă idee, pe care o şi respinse imediat. În niciun caz nu putea scrie PETEY A FOST AICI.

În cele din urmă se decise.

Scrise cu litere roşii de tipar – mari de zece centimetrii –, „WCF” şi sublinie iniţialele cu o linie groasă şi, bineînţeles, roşie. Apoi închise rujul şi îl băgă în buzunarul lui, unde acesta se ciocni cu un clic de pistol.

Satisfăcut, ieşi din maşină, închise portierele şi şterse mânerele acestora cu căptuşeala din flanel a gecii sale de baseball, apoi porni către ascensoare.

Se trase într-o parte atunci când uşa liftului se deschise şi un bătrân ieşi din cabină, conducând-o pe soţia sa pe palierul principal al parcării.

Pete îşi ţinu capul plecat, evitând contactul vizual cu cei doi bătrâni, iar aceştia trecură pe lângă el fără să-l privească.

Asta era bine, dar el şi-ar fi dorit să le poată spune ce făcuse.

Asta a fost pentru Kenny. Şi am făcut totul ca la carte.

Pete Gordon intră în ascensor şi urcă până la cel de-al treilea nivel, spunându-şi că avusese o zi a naibii de bună – prima zi cu adevărat bună din acel an.

Era şi timpul. În sfârşit, îşi pusese în aplicare planul său măreţ.

Se simţea nespus de fericit pentru că era absolut sigur că avea să funcţioneze.

WCF, oameni buni. WCF.

Capitolul 3

Pete Gordon era la volanul maşinii sale, coborând rampa sinuoasă a parcării. Trecu pe lângă maşina femeii pe care o împuşcase, parcată la primul nivel, şi nici măcar nu încetini, foarte sigur că nu rămăsese niciun pic de sânge în afara SUV-ului – nimic care să demonstreze că el fusese acolo.

Într-o parcare atât de aglomerată puteau trece ore întregi până ce mama şi ţâncul ei aveau să fie găsiţi – locul în care se afla maşina lor fiind destul de greu accesibil, aproape de capătul rândului.

Răbdător şi calculat, Pete ieşi cu maşina din parcare şi acceleră pe Winston Street, îndreptându-se spre 19th Avenue. Revăzu cu ochii minţii scena împuşcăturilor în timp ce aştepta la semafor, gândindu-se cât de uşor i se păruse totul – niciun glonţ irosit, nimic care să-i fi scăpat din vedere – şi cât de alertaţi aveau să fie poliţiştii.

Nimic nu poate fi mai rău decât o crimă fără motiv, nu-i aşa Kenny?

Poliţiştii aveau să-şi toceaască creierii cu acest caz, era sigur de asta, şi până să se dumirească ei, el urma să se mute în altă ţară, crima sa devenind încă unul dintre acele cazuri nerezolvate pe care un bătrân detectiv de la Omucideri nu avea să le elucideze niciodată.

Pete o luă spre casă pe drumul cel mai lung – pe Sloat Boulevard, străbătând apoi Portola Drive, la capătul căreia aşteptă să treacă trenul de Muni, plin cu navetişti, şi în sfârşit pe Clipper Street, către apartamentul său jalnic din cartierul Mission.

Mai era puţin până la ora cinei. Probabil că ţâncilor săi li se lungiseră urechile de foame şi se pregăteau să dea alarma. Avea cheia în mână când ajunse la apartament. Băgă cheia în broască şi deschise uşa cu un şut.

Putea simţi de la uşă mirosul de scutece murdare, bebeluşul – care stătea într-un ţarc pentru copii în mijocul încăperii – duhnea pur şi simplu, aşa cum stătea agăţat pe marginea ţarcului, şi începu să plângă imediat ce-şi văzu tatăl.

— Tăticule! strigă Sherry. Trebuie să-i schimbi scutecul.

— Grozav, bombăni Pete Gordon. Taci odată, sconcs mic, îi zise el băieţelului. Te schimb într-un minut.

Luă telecomanda din mâna fiicei sale, schimbă canalul de desene animate cu cel de ştiri şi ascultă noutăţile. Bursa era în

scădere. Preţul petrolului era în creştere. Verifică apoi ultimele ştiri de la Hollywood. Nu se menţiona nimic despre două cadavre găsite în parcarea de la Stonestown Galleria.

— Mi-e foame, se plânse Sherry.

— Ei bine, de ce să mă ocup mai întâi? Cină sau caca?

— De caca mai întâi, zise ea.

— În regulă.

Pete Gordon ridică bebeluşul din ţarc cu aceeaşi delicateţe cu care ar fi ridicat un sac de ciment. Nici măcar nu era sigur că plodul era al lui, dar, chiar dacă nu ar fi fost, lui oricum nu-i păsa. Aşeză copilul pe spate pe măsuţa pentru schimbat scutece şi parcurse întreg ritualul: ţinu copilul de glezne, îl şterse, îi pudră funduleţul şi îi puse un scutec nou, după care îl duse din nou în ţarc.

— Crenvurşti cu fasole? o întrebă pe fetiţă.

— Mâncarea mea preferată, se bucură Sherry, vârându-şi în gură vârful codiţei.

— Pune o bluză pe bomba asta ecologică, altfel mama ta va suferi un atac din cauza duhorii când va veni acasă.

Gordon încălzi un recipient cu lapte praf la cuptorul cu microunde pentru „bomba ecologica”, apoi deschise o conservă de crenvurşti cu fasole.

Porni televizorul din bucătărie şi aragazul – exact ceea ce soţioara lui ar fi trebuit să facă în locul lui, ticăloasa – şi goli conţinutul conservei într-o cratiţă.

Fasolea era fierbinte când programul tv fu întrerupt de o ştire de ultimă oră.

Aha. Ia te uită, îşi spuse Pete.

Un tâmpit de la ABC vorbea într-un microfon, în faţa magazinului Borders. Câţiva puşti de liceu se strâmbau în spatele reporterului, în timp ce acesta spunea: „Am fost informaţi că s-au tras mai multe focuri de armă în parcarea centrului comercial Stonestown. Potrivit unor surse judiciare, acolo a avut loc o crimă dublă îngrozitoare, de o violenţă incredibilă. Vă vom ţine la curent cu acest caz pe măsură ce vom afla mai multe detalii. Yolanda, ai legătura”.

Capitolul 4

Yuki Castellano ieşi din biroul ei şi strigă în direcţia şirului de birouri tip container către Nicky Gaines.

— Eşti gata, Wonder Boy? Sau vrei să ne întâlnim la parter?

— Vin acum, îi răspunse Gaines. Cine a spus că nu pot să vin?

— Cum arăt? îl întrebă ea în timp ce se îndreptau pre ascensorul care avea să-i ducă de la biroul procurorului districtual în sala de judecată.

— Arăţi de neînvins, Batwoman. Eşti Miss Popularitate „Multiculturalitate" a Statelor Unite.

— Termină. Ea începu să râdă la protejatul ei. Fii gata să mă susţii dacă fac vreo prostie, Doamne fereşte.

— Nu o să faci nicio prostie. Ai să-l trimiţi pe Jo-Jo la pârnaie.

— Chiar crezi asta?

— Sunt sigur. Tu nu?

— Şi eu. Doar că trebuie să mă asigur că juraţii ştiu, la rândul lor, acest lucru.

Nicky apăsă butonul ascensorului, iar Yuki se întoarse la gândurile ei. În aproximativ douăzeci de minute avea să-şi susţină pledoaria finală în cazul „Statul împotriva lui Adam «Jo-Jo» Johnson".

De când lucra la biroul Procuraturii Districtuale se ocupase de mai multe astfel de cazuri nesemnificative, pe care nu le voia nimeni şi pe care procurorul era decis să le preia: Yuki urma să lucreze optsprezece ore pe zi, primind încurajări de genul „Bravo, aşa te vreau!" din partea şefului ei, Leonard „Câinele Roşu" Parisi, şi avea să câştige simpatia juraţilor, de la care avea mari aşteptări.

Şi apoi avea să piardă.

Yuki devenise faimoasă pentru că pierdea – iar asta o enerva la culme, ea fiind o luptătoare şi o învingătoare. Şi nu-i plăcea deloc să piardă. Doar că nu se gândea niciodată că avea să piardă –, iar cazul acesta nu făcea excepţie.

Avea un caz solid. Îl pregătise cu atenţie, ca pe un joc de cărţi la care trebuia să gândească fiecare mişcare cu grijă. Juraţii aveau o sarcină uşoară. Inculpatul nu era doar vinovat, era vinovat ca însuşi păcatul.

Nicky îi deschise uşa capitonată cu piele şi cu ţinte metalice de la intrarea în sala de judecată, iar Yuki păşi cu eleganţă pe culoarul dintre cele două rânduri de bănci ale încăperii

decorate cu lambriuri din lemn de stejar. Ea observă că sala se umplea cu spectatori, majoritatea din rândurile presei şi studenţi la Drept. Şi în timp ce se apropia de masa procurorului, Yuki observă că Jo-Jo Johnson şi avocatul acestuia, Jeff Asher, erau la locurile lor.

Scena era pregătită.

Făcu un semn din cap adversarului ei şi observă înfăţişarea inculpatului. Jo-Jo purta un costum frumos şi era pieptănat, dar părea confuz, aşa cum numai un deţinut cu creierul „prăjit” de droguri putea arăta. Ea spera că în cel mai scurt timp bărbatul avea să arate mai rău, odată ce l-ar fi încolţit, acuzându-l de omor voluntar.

— Jo Jo arată de parcă ar fi fumat ganja[1], îi şopti Nicky lui Yuki în timp ce-i trăgea scaunul.

— Sau este euforic din cauza minciunilor pe care i le-a turnat avocatul lui, răspunse Yuki, destul de tare încât să fie auzită de adversarul ei. Poate că Jo-Jo crede că va fi eliberat, dar va ieşi de aici doar ca să facă o călătorie cu autobuzul la Pelican Bay[2].

Asher se uită la ea şi îi zâmbi cu un aer de superioritate, sugerându-i prin limbajul corpului că avea să o învingă.

Juca teatru.

Yuki nu mai avusese nicio confruntare cu Asher înainte, dar după aproape un an de activitate la biroul de asistenţă judiciară ca apărător din oficiu, acesta îşi făcuse o reputaţie de adevărat „demolator” ca avocat al unor criminali de temut reuşind să demonteze sistematic acuzaţiile procurorilor şi să-şi scoată de fiecare dală clientul din închisoare. Asher era formidabil pentru că avea toate calităţile necesare: carismă, o înfăţişare de adolescent chipeş şi o diplomă în drept de la Harvard. În plus, îl mai avea şi pe tatăl său – un avocat de elită, specializat în litigii, care îşi susţinea şi consilia fiul de fiecare dată „de pe tuşă”.

Dar nimic din toate astea nu mai conta în ziua aceea.

Dovezile, martorii şi mărturisirea criminalului, toate erau de partea ei. Jo-Jo Johnson era al ei.

---

[1] Marijuana sau canabis (n.tr.)

[2] Închisoare de maximă securitate (n.tr.)

Capitolul 5

Judecătorul Steven Rabinowitz aruncă o ultimă privire la fotografiile noului său apartament din Aspen, apoi îşi închise iPhone-ul, îşi trosni degetele şi spuse:

— Acuzarea e pregătită, domnişoară Castellano?

— Da, onorată instanţă, răspunse Yuki.

Se ridică, iar minunatul ei păr negru şi lucios, precum şi noua şuviţă argintie din breton îi căzură peste faţă în timp ce-şi aranja sacoul costumului. Se apropie iute de pupitrul aflat în centrul sălii de judecată şi îşi întoarse privirea către banca juraţilor. Doi dintre ei îi întoarseră zâmbetul, dar cei mai mulţi rămaseră impasibili. Nu reuşea deloc să-i „citească".

Dar totul era în regulă.

Yuki trebuia doar să susţină cea mai grozavă pledoarie finală din viaţa ei, de parcă ticălosul care murise, victima criminalului, fusese cel mai bun şi mai inteligent dintre oameni, iar acela ar fi fost ultimul ei caz.

— Doamnelor şi domnilor, începu ea. Doctoru Lincoln Harris e mort pentru că acest bărbat, Adam J. Johnson, a ştiut că doctorul Harris era în pericol de moarte şi l-a lăsat să moară cu indiferenţă deliberată fără să-i pese de viaţa acestuia. În California, acesta este considerat omor prin imprudenţă de gradul întâi sau omor voluntar. Ştim ce s-a întâmplat în noaptea de 14 martie, pentru că, după ce a renunţat la dreptul său de a nu spune nimic şi la dreptul de a vorbi numai în prezenţa unui avocat, domnul Johnson a mărturisit poliţiei cum şi de ce l-a lăsat pe doctorul Harris să moară, deşi ar fi putut să-i salveze cu uşurinţă viaţa.

Yuki pronunţa răspicat fiecare cuvânt, iar vocea ei răsun cu o claritate remarcabilă între pereţii încăperii. Îşi „etala" cu grijă toate „cărţile" în faţa juriului înainte de a continua cu pledoaria finală.

— În seara acelei zile, acuzatul, care fusese angajat de doctorul Harris ca om de serviciu, a ieşit în oraş să facă rost de nişte cocaină – atât pentru doctor, cât şi pentru sine. S-a întors într-o oră, iar inculpatul şi domnul Harris au consumat cocaina. La scurt timp după asta, doctorul Harris a decedat din cauza supradozei. De unde ştim asta? Acuzatul a spus poliţiei – şi acest lucru a fost confirmat ulterior de către experţii legişti – că era clar faptul că doctorul Harris era pe moarte. Avea spume la gură şi în cele din urmă şi-a pierdut cunoştinţa. Dar

în loc să cheme o ambulanţă, acuzatul a profitat de ocazie pentru a sustrage o mie de dolari şi un card de debit din portofelul victimei.

Domnul Johnson a folosit apoi cardul doctorului Harris şi a mai scos o mie de dolari de la bancomat, după care şi-a cumpărat o geacă de piele nouă şi o pereche de bocanci de la Rochester Big&Tall. După aceea, acuzatul a cumpărat mai multă cocaină şi a angajat o prostituată, Elizabeth Wu, pe care a adus-o tot în casa doctorului Harris. În următoarele ore, domnişoara Wu şi domnul Johnson au prizat cocaină, au făcut sex de câteva ori şi, la un moment dat, conform declaraţiei domnului Johnson, au discutat despre felul în care se puteau descotorosi de cadavrul domnului Harris, din moment ce acesta avea să moară. Asta, doamnelor şi domnilor, demonstrează „conştientizarea vinovăţiei”. Adam Johnson a ştiut, fără urmă de îndoială, că doctorul era pe moarte. Dar nu a sunat să ceară ajutor timp de cincisprezece ore, rosti răspicat Yuki, bătând cu palma în pupitru. Cincisprezece ore, repetă ea. În cele din urmă, la insistenţele domnişoarei Wu, domnul Johnson a sunat la 911, dar era mult prea târziu. Doctorul Harris a murit în ambulanţă, în drum spre spital.

Acum, ştim cu toţii că apărarea nu are cum să justifice comportamentul domnului Johnson. Atunci când toate faptele sunt împotriva acuzatului, avocaţii apărării recurg la tot felul de gesturi melodramatice, dând vina pe victimă. Domnul Asher v-a spus că doctorul Harris şi-a pierdut dreptul de a practica medicina pentru că obişnuia să se drogheze. Şi că şi-a înşelat soţia. E adevărat. Şi ce dacă? Victima nu era un sfânt, dar până şi cei care nu sunt perfecţi au dreptul să fie trataţi omeneşte. Şi lor trebuie să li se facă dreptate. Apărarea l-a descris pe Adam Johnson ca pe un biet ignorant nefericit care nu a ştiut să facă distincţie între consecinţele unei supradoze şi simptomele unui atac cardiovascular.

Astea sunt poveşti. Adam Johnson ştia foarte bine ce făcea în noaptea aceea. El a recunoscut, de fapt, totul: indiferenţă deliberată, precum şi faptul că s-a distrat atât de bine în noaptea aceea furând şi făcând cumpărături, prizând cocaină şi făcând sex în timp ce doctorul Harris zăcea în agonie.

Şi de aceea nu poate fi decât un singur verdict. Acuzarea vă cere să-l găsiţi pe Adam Johnson vinovat pentru fiecare dintre cele trei capete de acuzare: furt calificat, tentativă de a

distribui narcotice şi indiferenţă deliberată faţă de viaţa unui om – vinovat, deci, de omor prin imprudenţă de gradul întâi.

Capitolul 6

Yuki discuta încet cu Gaines pe coridor, la uşa sălii de judecată, în timpul pauzei de zece minute.

— I-ai redus la tăcere, îi spuse Gaines.

Yuki încuviinţă cu un semn din cap. Începu să caute în minte eventualele greşeli care i-ar fi putut scăpa, dar nu găsi niciuna. Nu făcuse pauze prea mari, nu se bâlbâise şi nu vorbise incoerent, deşi nu îi ieşise totul aşa cum repetase. Nu avea niciun regret. Şi-ar fi dorit doar ca mama ei să fi fost acolo să o vadă. Îi spuse asistentului ei;

— Jo-Jo a făcut-o. El a spus cu gura lui că a făcut-o, iar noi am dovedit acest lucru.

Inima lui Yuki încă mai pompa adrenalină – ceea ce era bine, de altfel. Se simţea ca şi cum ar fi băut şampanie,

Nicky îi trase un ghiont, iar Yuki ridică privirea. Observă că aprodul deschisese uşa capitonată. Cei doi intrară din nou în sală şi îşi ocupară locurile. Brusc, Yuki îşi simţi gura uscată atunci când se anunţă începerea unei noi sesiuni.

Frica începu să-şi facă loc, distrugându-i încet, încet încrederea în sine. Asher trebuia să aibă ultimul cuvânt. Avea cum să-i convingă pe juraţi să-l elibereze pe Johnson!

Yuki se gândi la cele mai pesimiste rezultate posibile – o sentinţă în favoarea inculpatului. După aceea, tatăl lui Asher avea să-i organizeze fiului său o petrecere la Ruby Skye, iar ea urma să se strecoare singură până acasă.

Umilinţa ar fi fost numai a ei.

Alături de ea, Nicky mâzgălea o caricatură: Yuki cu o stea mare în piept, având un halou în jurul capului. Avocata reuşi să schiţeze un zâmbet, apoi încăperea se umplu în tăcere.

Judecătorul Rabinowitz îl întrebă pe Asher dacă apărarea era pregătită de pledoaria finală, iar acesta răspunse:

— Da, domnule judecător, suntem pregătiţi.

Asher părea un armăsar pursânge la linia de plecare în cursă, gata să se ridice fălos pe picioarele dinapoi în faţa juraţilor. Puse mâna pe balustrada care-l despărţea de banca juraţilor şi – în timp ce stătea la numai un metru distanţă de cei din primul rând, atât de aproape încât primul jurat putea să-i vadă cărările din păr şi strălucirea coroniţelor dentare – îşi începu pledoaria.

— Oameni buni, nu mi-am făcut nicio însemnare pentru că apărarea lui Adam Johnson este simplă ca bună ziua. Acest

bărbat nu este doctor. El nu ştie nimic despre oamenii bolnavi sau despre medicamente. Habar nu avea că doctorul Harris era într-o situaţie critică. Adam Johnson este doar un om bun la toate. Lincoln Harris a fost medic. Şi, aşa cum a declarat medicul legist, Lincoln Harris nu a murit din cauza unei supradoze de cocaină. El a murit din cauza cocainei combinate cu doza de heroină pe care şi-a injectat-o singur.

S-a întâmplat că aceste doze au interacţionat, iar asta s-a dovedit fatal. Doctorul Harris ştia foarte bine ce efect puteau avea drogurile asupra organismului său, dar le-a luat oricum. Oricine îşi poate da seama că el a vrut să se sinucidă.

Cred că domnul Johnson ar fi de acord că, în cazul în care s-ar fi aflat din nou în aceeaşi situaţie, dacă ar fi constatat că doctorului Harris îi era rău, ar fi sunat imediat la 911. Probabil că ar fi acţionat diferit şi nu cum a procedat în noaptea aceea, dar a făcut câteva greşeli.

Da, el este vinovat de faptul că i-a dat acele droguri domnişoarei Wu, o prostituată dependentă de droguri, şi cu toate că e adevărat, până la urmă, astea sunt doar detalii. Clientul meu nu a făcut de fapt trafic de droguri. Clientul meu a folosit drogurile ca să se simtă bine.

Cât despre conştientizarea vinovăţiei, susţin în faţa voastră, oameni buni, că domnul Johnson, clientul meu, nu a vorbit serios cu domnişoara Wu despre cum şi unde „să se descotorosească de cadavru”.

Doar nu au făcut asta, nu-i aşa? întrebă retoric Asher. Domnul Johnson a sunat după ambulanţă în cele din urmă. Lucrurile sunt clare. Clientul meu nu ştia dacă doctorul Harris era pe moarte sau doar avea să se trezească a doua zi cu o teribilă durere de cap. Nu este un geniu, dar nici nu pot spune că e un răufăcător.

Prin urmare, vă cerem să-l declaraţi „nevinovat” de omor prin imprudenţă, pentru că, pur şi simplu, *nu el a săvârşit această crimă*.

Capitolul 7

În seara aceea am părăsit în grabă biroul echipei de la Omucideri, hotărâtă să ies din raza vizuală a lui Jacobi înainte de a fi desemnată să preiau cazul altcuiva. Tocmai păşeam în lift când – la naiba! – telefonul meu mobil începu să sune.

Era Yuki; amuzantă, entuziasmată şi surescitată, aşa că mi-am lipit telefonul de ureche în timp ce ea îmi turuia în stilul ei specific, de la cap la coadă.

— Lindsay, capul mi se învârte, sunt terminată. Ne putem întâlni la MacBain’s? Acum?

— Ce s-a întâmplat?

— Eşti ocupată?

— Am ceva planuri, ţi-am spus, dar mi-aş putea face timp pentru o bere mică…

— Ne vedem în cinci minute.

MacBains Beer O’ the World Pub este un local frecventat de poliţişti şi avocaţi, la două străzi distanţă de Palatul de Justiţie. Am scos maşina din parcare şi am pornit spre est, pe Bryant, spunându-mi că mai aveam încă timp să iau creveţii în drum spre casă.

Am intrat în bar şi am găsit o masă micuţă chiar lângă geam. Abia ce i-am spus chelneriţei să aducă două beri Corona că am şi văzut-o pe Yuki făcându-şi drum dând din coate prin mulţime şi apropiindu-se de masa mea. Începu să vorbească înainte de a se aşeza.

— Ai comandat deja? Perfect! Ce mai faci? Eşti bine?

Chelneriţa aduse berile, iar Yuki comandă un burger bine făcut, cu garnitură de cartofi prăjiţi şi brânză rasă deasupra.

— Tu nu mănânci nimic? întrebă ea.

— O să gătesc mai târziu pentru Joe.

— Aha.

Îşi duse mâna la frunte de parcă ar fi vrut să-şi ferească ochii de lumina orbitoare împrăştiată de piatra inelului meu de logodnă.

— Trebuie să fie plăcut.

— Da, am spus eu cu un zâmbet mare pe faţă.

Logodna încă era ceva nou pentru mine după luni întregi de tatonări şi întâlniri romantice palpitante. Acum Joe şi cu mine locuiam împreună, dar nu mai luaserăm cina împreună de două săptămâni. Îi promisesem *shrimp pomodoro*[3] în seara

[3] Paste cu creveţi şi roşii (n.tr)

asta şi abia aşteptam acest eveniment: gătitul, masa la lumina lumânărilor şi atmosfera romantică.

— Ei, ce vrei să-mi spui? am întrebat-o pe Yuki.

Ea îşi goli pe jumătate paharul înainte de a-mi răspunde.

— Victima mea nu e doar un ticălos, e un ticălos mort, iar Jo-Jo e drăguţ şi are un aer tâmp. Linds, crede-mă, avocatele îl privesc de parcă ar vrea să-l alăpteze.

Şi eu trecusem pe acolo pentru a urmări pledoaria finală a lui Yuki, aşa că am fost nevoită să recunosc. Doctorul Lincoln Harris era un ticălos decedat şi deşi Jo-Jo era mai puţin ticălos decât victima, măcar era viu. Şi părea căzut din lună.

— Asher ar putea să câştige, se văicări Yuki. Pentru asta am renunţat la dreptul de practică privată? Ajută-mă, Linds. Crezi că ar trebui să-mi caut o slujbă bine plătită la vreo firmă de avocatură?

Telefonul începu din nou să-mi vibreze la nivelul şoldului. M-am uitat la numele apelantului, afişat pe ecran, Jacobi. Fostul meu partener şi actualul meu şef, cel a cărui primă reacţie la orice este să mă sune pe mine. Obiceiurile vechi nu dispar prea uşor. Am deschis telefonul şi am răspuns:

— Boxer.

— A avut loc o crimă dublă, Lindsay. Şi pare opera unui psihopat.

— L-ai sunat pe Paul Chi? S-a întors din vacanţă. Pariez că e acasă chiar în acest moment.

— Vreau să te ocupi tu de cazul ăsta, spuse răspicat Jacobi.

După mai bine de zece ani de când lucram împreună, amândoi eram capabili să ghicim ce era în mintea celuilalt. Jacobi părea de-a dreptul îngrozit, de parcă ar fi fost în pragul unui atac de panică.

— Despre ce este vorba, Warren? l-am întrebat, ştiind deja că planurile mele atât de elaborate pentru seara aceea erau spulberate.

— Una dintre victime este un bebeluş, zise Jacobi. Îmi dădu adresa – parcarea din zona mallului Stonestown. Conklin abia a plecat într-acolo. Va ajunge în câteva minute la faţa locului.

— Plec şi eu chiar acum, i-am spus.

Capitolul 8

Mi-am închis telefonul şi i-am promis lui Yuki o conversaţie mai lungă şi mai amănunţită după întoarcea juraţilor. I-am spus doar:

— Pledoaria ta de final a fost remarcabilă, draga mea prietenă. Nu renunţa. De ce să-ţi dai demisia?

Am sărutat-o pe obraz şi am părăsit în grabă barul.

M-am urcat în Explorer şi am pornit înspre Market, dar am prins un blocaj în trafic. Am pus girofarul pe capota maşinii şi am pornit sirena. Vehiculele s-au dat în lături fără prea mare entuziasm şi în cele din urmă am ajuns la intrarea parcării de la Stonestown Galleria.

Intrarea în parcare era izolată cu bandă galbenă şi blocată de proprietarii maşinilor, care protestau nemulţumiţi. Am arătat insigna, am trecut pe sub banda galbenă şi am semnat în registru. Ofiţerul Joe Sorbero era cenuşiu la faţă, de parcă nu ar mai fi văzut niciodată oameni morţi.

— Eşti primul poliţist care a ajuns la scena crimei?

— Da, doamnă.

— Te simţi bine, Joe?

— Am avut şi zile mai bune, sergent, îmi răspunse el cu un zâmbet strâmb. Am şi eu copii, înţelegi? Îmi arătă un RAV4 parcat aproape de capătul cel mai îndepărtat al rândului. Cel mai negru coşmar pe care-l vei avea e chiar acolo, îmi zise el.

Am mers în direcţia indicată de Sorbero şi l-am văzut pe inspectorul Rich Conklin stând în picioare între două vehicule de la capătul culoarului şi uitându-se în interiorul maşinii RAV4 pe geamul din dreptul şoferului.

Atunci când Jacobi promovase în gradul de locotenent, Conklin devenise partenerul meu. E un tip deştept şi tulburător de chipeş, având toate calităţile necesare pentru un detectiv de primă clasă. Nimeni nu ar fi surprins să audă că a ajuns căpitan într-o bună zi, dar în momentul de faţă el îmi dă mie raportul.

Clonklin veni spre mine înainte să ajung la locul crimei.

— Ţine-te bine, Linds.

— Pune-mă la curent.

— Femeie albă, în jur de treizeci de ani, pe nume Barbara Ann Benton. Cealaltă victimă este un copil mic. S-ar putea să

aibă un an. Amândoi au fost împuşcaţi de la mică distanţă. Cei de la ME[4] şi CSU[5] sunt pe drum.

— Cine i-a chemat?

— O doamnă care avea maşina parcată chiar lângă RAV4. Am interogat-o şi am trimis-o apoi acasă. Nu a văzut nimic. Până acum, nimeni nu a văzut nimic. Unis verifică acum coşurile de gunoi. Am reuşit să punem mâna pe înregistrarea camerelor de supraveghere.

— Crezi că bebeluşul a fost o victimă colaterală?

— În niciun caz, zise Conklin. A fost împuşcat intenţionat.

M-am apropiat de SUV şi am tras adânc aer în piept înainte de a privi în interiorul acestuia. Barbara Ann Benton era prăbuşită într-o poziţie ciudată pe locul din faţă, întoarsă spre bancheta din spate, de parcă ar fi vrut să se retragă acolo, cătărându-se pe deasupra suportului dintre scaune.

Am văzut două răni clare provocate de glonţ: una în gât şi cealaltă în partea laterală a toracelui. Apoi mi-am luat inima în dinţi şi mi-am aruncat privirea dincolo de cadavrul mamei, la copilul din scaunul special montat în spate.

Băieţelul avea pe buze şi pe degetele de la mâna dreaptă nişte urme roz, probabil vată de zahăr topită. Geamul din spate al maşinii era stropit cu sânge. Copilul fusese împuşcat direct în tâmplă de la foarte mică distanţă.

Conklin avea dreptate.

Moartea copilului nu fusese accidentală. De fapt, împuşcătura fusese atât de precisă, încât s-ar fi putut bănui că bebeluşul fusese ţinta principală.

Speram doar ca băieţelul să nu fi realizat ce i se întâmplase.

Speram să nu fi avut timp să se sperie.

---

[4] Medical Examiner - Medicina Legală (n.red.)

[5] Crime Scene Unit - Unitatea pentru investigarea crimelor (n.red.)

Capitolul 9

— Ce zici de asta, Linds?

Conklin îmi atrase atenţia asupra literelor de un roşu aprins de pe parbriz. M-am uitat lung la ele, absorbită de această imagine ciudată. La asta se referise Jacobi când spusese că era opera unui psihopat.

Nu specificase însă că opera asta era scrisă cu ruj.

Literele WCF nu îmi spuneau nimic – exceptând faptul că numai criminalii psihopaţi lăsau în mod deliberat o semnătură. Povestea îmi amintea de cazurile asemănătoare pe care le anchetasem şi în care ucigaşul îşi pusese „semnătura” pe toate crimele sale. Şi mă ducea cu gândul la zilele teribile de demult, din anii 1990, când „Backstreet Killer”[6] terorizase întreg oraşul San Francisco curmând opt vieţi nevinovate şi lăsând tot felul de semnături şi însemnări pentru poliţie. Ticălosul nu fusese prins. Am simţit un fior pe şira spinării.

— Pungile acelea de cumpărături din spate, i-am spus lui Conklin. S-a furat ceva din ele? am întrebat plină de speranţă.

Partenerul meu clătină din cap în semn că nu, apoi spuse:

— Se poate că mai erau o sută de dolari în portofelul victimei. Oricum, nu a fost un jaf. A fost o execuţie. De fapt, două.

O mulţime de întrebări îmi invada mintea. De ce nu fuseseră raportate focurile de armă? De ce criminalul alesese drept ţinte tocmai aceste două persoane? Fusese o alegere la întâmplare sau una personală? De ce un copil?

M-am întors în direcţia zgomotului produs de un motor şi am văzut duba medicului legist îndreptându-se către noi şi oprind în scrâşnet de roţi la vreo şase metri distanţă.

Dr. Claire Washburn coborî din dubă, îmbrăcată în salopeta ei albastră şi o geacă subţire, neagră, având imprimate cu litere albe, atât pe faţă, cât şi pe spate, cuvintele MEDIC LEGIST.

În ciuda faptului că o femeie de culoare ar fi avut şanse extrem de reduse într-o astfel de profesie, lucru pe care ea îl ştiuse foarte bine încă de la începutul carierei, Claire reuşise. În opinia mea, Claire este cel mai bun patolog medico-legal din vestul Munţilor Stâncoşi şi, de asemenea, cea mai bună prietenă a mea, şi cu toate că lucrăm la numai trei etaje şi

[6] Ucigaşul de pe strada lăturalnică (n.tr.)

douăzeci şi cinci de metri distanţă una de alta, în clădiri învecinate, nu am mai văzut-o de peste o săptămână.

— Iisuse Hristoase, ce-i *asta*? întrebă ea în timp ce mă îmbrăţişa, observând peste umărul meu o parte din tabloul înfiorător pe care trebuia să-l examineze.

Am condus-o pe Claire la RAV4 şi am rămas lângă ea în timp ce privea în interiorul maşinii, spre femeia împuşcată, ghemuită pe scaunul din faţă şi pe jumătate întoarsă către copilul ei.

Claire tresări şi se retrase instinctiv la vederea copilului mort, chipul ei reflectând aceeaşi groază pe care o simţeam toţi ceilalţi, poate chiar mai mare.

— Copilaşul ăsta are vârsta micuţei mele Ruby, zise ea. Cine ucide un copil care nici măcar nu ar putea spune ce s-a întâmplat aici?

— Cred că e vorba de o răzbunare. Trafic de droguri. Datorii la jocuri de noroc. Sau poate că soţul a făcut-o.

În tot acest timp îmi spuneam: *Doamne, numai să fie ceva de genul ăsta!*

Claire îşi scoase aparatul Minolta din trusă şi îi făcu Barbarei Ann Benton două poze de la distanţa la care ne aflam, apoi ocoli maşina şi făcu încă două poze din celălalt unghi.

Când începu să facă poze copilului, am observat că avea ochii plini de lacrimi. Şi le şterse cu dosul palmei. Nu mi puteam aminti ultima dată când o văzusem pe Claire plângând.

— Mama l-a lăsat pe criminal să se apropie până la distanţa asta, zise Claire. Are fire de praf de puşcă pe obraz şi pe gât. A încercat să-şi protejeze copilul cu trupul ei şi totuşi ticălosul i-a împuşcat fiul în cap. Şi iată un indiciu nou: nu recunosc acest tip de dispersie a prafului de puşcă.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că acest WCF are o armă de foc rar întâlnită.

Capitolul 10

Casa familiei Benton era una modestă, cu două dormitoare, situată pe 14th Avenue. Era albastră, cu tâmplărie de culoare albă. Pe fereastra dinspre stradă încă se mai vedeau decoraţiunile de 4 Iulie aplicate cu spray-ul, iar pe treptele de la intrare rămăsese o jucărie pe roţi. Conklin sună la uşă, iar atunci când Richard Benton deschise, am ştiut că asistam la ultimul moment fericit din viaţa bărbatului.

Atunci când o femeie căsătorită este ucisă, în mai mult de jumătate dintre cazuri soţul ei e implicat, dar Richard Benton mi s-a părut complet devastat când i-am dat vestea. În plus, avea un alibi. Fusese acasă, cu fiica lui de cinci ani, la ora crimei. Făcuse o friptură de pui la cuptor şi trimisese o groază de e-mailuri la birou în tot acest timp.

Benton fu mai întâi neîncrezător, apoi zdrobit de durere, dar, deşi era şocat, Conklin şi cu mine am vorbit cu el despre căsnicia lui, despre prietenii şi colegii de serviciu ai Barbarei şi l-am întrebat dacă primise vreodată ameninţări.

— Barbara era numai suflet. Îndrăgea pe toată lumea, Nu ştiu ce se va întâmpla cu noi, a răspuns simplu bărbatul, care se lăsă din nou pradă disperării.

L-am sunat pe Jacobi la ora nouă. I-am spus că până nu verificăm numele lui Richard Benton în baza de date NCIC[7], acesta nu era încă pe lista suspecţilor şi că bărbatul nu ştia nimic despre iniţialele WCF.

— Barbara era infirmieră, i-am spus lui Jacobi. Lucra la un sanatoriu privat. Îi vom interoga pe ceilalţi colegi din tura ei mâine-dimineaţă, la prima oră.

— Am să predau cazul ăsta lui Samuel şi Lemke, zise Jacobi.

Avea un glas ciudat, aproape sugrumat, şi asta pentru a doua oară în câteva ore.

— Să-l predai? Scuză-mă, dar despre ce este vorba?

— Avem un caz nou, Boxer.

Sincer, simţeam că-mi pierd puterile după cele treisprezece ore de muncă. În spatele meu, într-o încăpere în care se instalase o durere copleşitoare, Conklin îi spunea lui Richard Benton că trebuia să vină la biroul medicului legist pentru a identifica victimele.

— Ceva nou în cazul Benton? l-am întrebat pe Jacobi.

---

[7] National Crime Information Center – Centrul Naţional de Statistică a Criminalităţii (n.tr.)

Poate că soţul avea totuşi cazier pentru violenţă domestică. Poate că apăruse vreun martor sau poate că echipa de la CSI[8] descoperise ceva în interiorul vehiculului RAV4.

Jacobi spuse doar:

— Nu, dar îţi spun, crima asta abia s-a produs. Dacă vrei să predau cazul lui Chi şi McNeil, am să o fac. Dar sunt sigur că tu şi Conklin o să vreţi să-l preluaţi.

— Nu fi atât de sigur, Jacobi.

— Ai auzit de Marcus Dowling?

— Actorul?

— Soţia lui tocmai a fost împuşcată de un intrus, îmi spuse Jacobi. Sunt în drum spre reşedinţa soţilor Dowling chiar acum.

[8] Crime Scene Investigation – Serviciul de Investigaţii Criminale (n.tr.)

Capitolul 11

Reşedinţa Dowling se află pe Nob Hill şi este o construcţie extinsă, impresionantă, care ocupă aproape o stradă întreagă. Pereţii casei sunt acoperiţi cu iederă şi fiecare parte a uşii masive de stejar de la intrare se înalţă plante ornamentale în ghivece uriaşe. O diferenţă enormă între acest palat şi casa umilă a familiei Benton.

Înainte să apese Conklin butonul soneriei, Jacobi deschise larg uşa. Chipul îi era crispat din cauza stresului. Pleoapele erau pe jumătate închise şi mi se părea că arăta mult mai bătrân acum decât atunci când încasaserăm amândoi câteva gloanţe pe strada Larkin.

— S-a întâmplat în dormitor, ne spuse el mie şi partenerului meu. La etajul al doilea. După ce veţi arunca o privire la locul crimei, vă aşteptăm la parter. Voi fi în bibliotecă cu Dowling.

Dormitorul împărţit de Marcus şi Casey Dowling arăta de parcă ar fi fost desprins din paginile unui catalog Neiman Marcus.

Patul, dispus în poziţie centrală şi lipit de peretele vestic, era cât insula Catalina şi avea o tetieră îmbrăcată în mătase de culoarea bronzului, capitonată cu nasturi, perne de mătase şi o cuvertură creponată din satin în două culori: arămiu şi auriu. În dormitorul acesta extravagant erau mai mulţi ciucuri decât în culisele spectacolului de varieteu al fraţilor Mitchell[9], *Girls, Girls, Girls*!!!

O fragilă măsuţă de perete era răsturnată pe podea, înconjurată de o mulţime de sticluţe sparte şi alte bibelouri. Draperiile din tafta se umflară de vânt, pentru că fereastra era deschisă, dar în aer încă se mai simţia mirosul vag al prafului de puşcă.

Charlie Clapper, directorul echipei noastre de investigaţii, fotografia cadavrul lui Casey Dowling. Ne făcu mie şi lui Conklin un semn de salut cu mâna şi spuse:

— Mare păcat, o femeie atât de frumoasă ca ea!

Făcu un pas înapoi, ca să putem arunca şi noi o privire.

Casey Dowling era goală şi zăcea întinsă cu faţa în sus pe podea. Părul blond platinat al femeii era răsfirat în jurul

---

[9] Fraţii James Lloyd „Jim“ Mitchell (1943-2007) şi Arthur Jay „Artie” Mitchell (1945-1991) au fost promotorii industriei porno în anul 1960. Au produs nenumărate filme de gen, spectacole de varieteu şi au lansat staruri porno (n.red.)

capului, iar palmele îi erau pline de sânge. Asta m-a făcut să mă gândesc că-şi pusese ambele mâini pe rana de la piept înainte să cadă.

— Soţul ei spune că se afla la parter, spălând vasele după cină, când a auzit două focuri de armă, îmi explică Clapper. Când a intrat în cameră, soţia lui zăcea chiar în acest loc. Măsuţa aceea şi bibelourile erau împrăştiate pe podea, sparte, iar fereastra era deschisă.

— Lipseşte ceva din încăpere? întrebă Conklin.

— Nişte bijuterii din seiful aflat în dulap. Dowling spune că erau asigurate pentru două milioane de dolari.

Clapper se apropie de fereastră şi ridică perdeaua, arătându-le o gaură decupată în geam.

— Intrusul a folosit un diamant pentru tăiat geamuri, apoi a băgat mâna prin orificiu şi a deschis fereastra tăind cremonul. Sertarele par neatinse. Seiful nu a fost forţat sau dinamitat. Asta înseamnă că spărgătorul ori a a ştiut combinaţia, ori, cel mai probabil, seiful era deja deschis. Gloanţele sunt în corpul doamnei. Nu am găsit niciun tub de cartuş. Jaful a mers ca pe roate până ce intrusul s-a ciocnit de măsuţa de perete atunci când a vrut să sară pe fereastră. Abia ne-am apucat aici. Poate vom avea noroc să găsim ceva amprente sau urme de pantof.

Clapper este un profesionist adevărat, cu peste douăzeci şi cinci de ani de experienţă în poliţie, o bună parte din aceşti ani fiind petrecuţi la Omoruri înainte de a intra în echipa de CSI.

Este un om inteligent şi întotdeauna de ajutor, fără a încurca pe nimeni.

— Aşadar a fost un jaf care s-a transformat în crimă?

Clapper ridică din umeri.

— Ca toţi spărgătorii profesionişti, acesta a lucrat foarte organizat – a fost chiar meticulos. Poate că are întotdeauna la el o armă pentru situaţii de urgenţă, dar probabil că de data asta lucrurile i-au scăpat de sub control.

— Deci ce s-a întâmplat? am întrebat cu voce tare. Soţul nu era în cameră. Victima nu era înarmată – nici măcar nu era îmbrăcată. De ce ar împuşca un hoţ o femeie goală?

Capitolul 12

Conklin şi cu mine am coborât scara curbată până la primul nivel al casei. Am găsit biblioteca luându-ne după vocea familiară şi răsunătoare, cu un pronunţat accent britanic, a lui Marcus Dowling.

Văzusem toate filmele lui mai vechi – cele în care jucase rolul unui spion sau în care interpretase un personaj romantic, ba chiar şi câteva din cele mai recente, în care avusese rol negativ. Îl admiram foarte mult.

Am intrat pe uşa deschisă a bibliotecii şi l-am văzut pe Dowling stând acolo cu picioarele goale, îmbrăcat în nişte pantaloni albaştri si o cămaşă albă descheiată. Recunosc că mă simţeam cam intimidată de faima unui asemenea star. Îl aveam în faţă pe Marcus Dowling, unul dintre cei mai buni actori, desigur, după Sean Connery. Tocmai îi povestea lui Jacobi despre uciderea absurdă a soţiei sale atunci când eu şi Conklin am intrat pe uşă. Jacobi făcu prezentările, spunându-i lui Dowling că noi trei aveam să lucrăm împreună la acest caz.

I-am strâns mâna acestui star legendar, apoi m-am aşezat pe marginea sofalei din piele. Dowling era în mod clar zăpăcit. Iar eu am mai observat ceva. Părul lui era ud.

Dowling nu se aşează. Îşi repetă povestea de faţă cu noi, păşind încoace şi-ncolo prin încăperea plină cu rafturi de cărţi, aliniate la perete.

— Eu şi Casey i-am avut invitaţi la cină pe soţii Devereau. Pe Francois şi soţia lui, Sheila. El este regizorul noului meu film.

— Vom avea nevoie de datele lor de contact, i-am spus eu.

— O să vă dau toate datele de care aveţi nevoie, zise el, dar ei erau deja plecaţi când s-a întâmplat totul. Casey urcase la etaj să se pregătească de culcare. Eu am rămas aici jos, să strâng masa şi să spăl vasele. Am auzit un zgomot puternic de sus, dinspre dormitor. Fruntea i se încreţi. Nici nu mi-a trecut prin minte că putea fi un foc de armă. Am strigat-o pe Casey. Ea nu mi-a răspuns.

— Ce s-a întâmplat după aceea, domnule Dowling?

— Am mai strigat-o o dată, apoi, în timp ce urcam scările la etaj, am mai auzit un zgomot. De data asta mi-am dat seama că era o împuşcătură şi imediat după asta am auzit zdrăngănit de sticlă spartă. Mi s-au tăiat picioarele în acel moment, domnilor. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat după... după ce am văzut-o pe iubita mea zăcând pe podea. Am luat-o în braţe, zise

el cu glasul gâtuit de emoţie. Capul ei a căzut pe spate, fără vlagă, şi am văzut că nu respira. Probabil că am chemat poliţia. Am văzut urmele de sânge lăsate de mâna mea pe telefon. După aceea am realizat că seiful era aproape gol. Oricine a făcut asta trebuie să o fi cunoscut pe Casey, continuă Dowling, de data aceasta plângând de-a binelea. Ucigaşul trebuie să fi ştiut că ea nu încuia întotdeauna seiful pentru că tastarea combinaţiei i se părea pur şi simplu... a naibii de plictisitoare. A fost o crimă lipsită de sens, continuă Dowling. Actorul îşi duse mâna la piept, spunându-i lui Jacobi: Spuneţi-mi doar cum v-aş putea ajuta să-l prindeţi pe animalul care a făcut asta.

Tocmai mă pregăteam să-l întreb de Dowling de ce făcuse duş în timp ce aştepta sosirea poliţiei, când Conklin mi-o luă înainte:

— Domnule Dowling, deţineţi un pistol?

Dowling aruncă o privire speriată spre Conklin. Faţa lui se crispă de durere. Se prinse de braţul stâng şi zise:

— Ceva nu este în regulă.

Apoi începu să se clatine şi se prăbuşi pe podea.

Capitolul 13

Iisuse Hristoase! Marcus Dowling murea sub ochii noştrii .

Conklin găsi aspirina, Jacobi aşează o pernuţă decorativă sub capul lui Dowling, iar eu am sunat la urgenţe. Am repetat adresa casei şi am urlat în telefon:

— Bărbat de cincizeci de ani! Atac de cord!

Dowling încă era crispat de durere când sosi ambulanţa. Bărbatul fu întins cât era de lung pe o targă cu roţi şi scos pe uşă. Jacobi se duse cu ambulanţa, împreună cu Dowling, la spital, lăsându-ne pe mine şi pe Conklin să cercetăm cartierul.

Luminile caselor din fantasticul cartier de lux sclipeau ici-colo în întunericul nopţii de-a lungul străzii mărginite de copaci. Cazul acesta nou mă îngrijora.

Casey Dowling era faimoasă şi foarte bogată, iar asta însemna că opinia publică avea să facă presiuni asupra autorităţilor, care, la rândul lor, aveau să facă presiuni asupra noastră pentru a-l găsi cât mai repede pe criminal. Poliţia din San Francisco deja suferea din cauza tăierii bugetului şi a lipsei de personal.

Adăugând la toate astea aşteptările opiniei publice, care considera probabil că o crimă putea fi rezolvată într-o oră, eventual între pauzele publicitare, eram sigură că trebuia să ne pregătim de un îndelungat şi mediatizat coşmar.

Speram ca directorul Clapper să apară cu vreun indiciu solid descoperit la laborator, pentru că momentan, pe lângă faptul că nu aveam nicio bază de la care să plecăm, simţeam că tot ceea ce ne spusese Marcus era o minciună.

— De ce ar fi împuşcat-o un hoţ pe Casey Dowling? l-am întrebat pe Conklin în timp ce mergeam pe stradă.

— Ai auzit ce a spus Clapper. Hoţul purta la el o armă pentru orice eventualitate.

— În caz că ar fi fost surprins de un proprietar alarmat.

— Exact.

— Dar Casey Dowling nu era înarmată.

— E adevărat. Poate că l-a recunoscut pe intrus, zise Conklin. Ştii poveştile acelea pe care le scrie Cindy despre „Hello Kitty”?

Era vorba de Cindy Thomas, reporter criminalisl la *San Francisco Chronicle* şi o prietenă bună, cu o perspicacitate remarcabilă în rezolvarea misterelor din romanele poliţiste.

Recent, Cindy scrisese despre un spărgător care opera numai la etajele superioare ale locuinţelor pe care le prăda, pătrunzând întotdeauna în casă în timp ce proprietarii luau cina la primul nivel şi sistemul de alarmă era închis. Acest hoţ dispărea numai cu bijuteriile – care încă nu fuseseră găsite. Cindy îl poreclise Hello Kitty şi de atunci aşa îi rămăsese numele.

Iată ce se ştia despre acest Hello Kitty: era iute, în formă, extrem de abil şi avea probabil o pereche de „biluţe” uriaşe.

— Gândeşte-te puţin, continuă Conklin. Hello Kitty pare să fie la curent cu toate cinele festive ale tuturor acestor oameni bogaţi. Dacă este de fapt o persoană din acest cerc? Dacă doamna Dowling l-a recunoscut, poate că eliminarea ei era singura cale de scăpare.

— Nu e o ipoteză proastă, i-am spus lui Conklin în timp ce înaintam pe aleea vilei alăturate, spre treptele din faţa uşii de la intrare. Dar stai puţin! Ce crezi despre părul ud al lui Dowling?

— S-a spălat de sângele soţiei sale.

— Deci a sărit sub duş imediat după ce Casey a fost ucisă, am comentat eu. Mi se pare ciudat.

— Atunci care-i teoria ta? Crimă de gradul întâi?

— De ce nu? Şi ce dacă Dowling e un superstar? E ceva la el ce nu îmi place. I-a spus lui Clapper că a auzit două împuşcături. Nouă ne-a spus că a auzit un zgomot puternic, după puţin timp, a auzit un al doilea sunet neidentificat, iar a doua oară a fost sigur că auzise un foc de armă.

— Poate că făcea doar o trecere în revistă, spunându-ne totul pe scurt, zise partenerul meu.

Este posibil, am răspuns eu. Sau poate că a inventat totul pe parcurs şi nu-şi poate susţine povestea.

Capitolul 14

Vila învecinată cu reşedinţa soţilor Dowling era amplasată puţin mai departe de strada principală, fiind ceva mai retrasă, şi avea o curte laterală în care se afla locuinţa grădinarului, iar pe aleea din faţa garajului erau parcate două maşini de lux.

Am apăsat butonul soneriei, care ţârâi strident. Uşa din faţă se deschise şi un băiat cu părul castaniu, de vreo zece ani, îmbrăcat cu o bluză de rugby peste pantalonii de pijama, ridică privirea spre noi şi ne întrebă cine suntem.

— Eu sunt sergentul Boxer, iar acesta e inspctorul Conklin. Părinţii tăi sunt acasă?

— Kellll-yyyy!

Băiatul se numea Evan Richards, iar Kelly era bona lui – o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani, care ne spuse că urmărea *Project Runway* în camera de zi atunci când auzise sirenele maşinilor de poliţie.

— Casey Dowling a fost omorâtă? întrebă ea. E o nebunie! Hoţul ar fi putut intra şi aici! Evan, poţi să-mi dai telefonul? Trebuie să-i sun pe părinţii tăi.

— Cred că am văzut ceva, interveni băiatul. Mă uitam pe fereastra dormitorului meu când am văzut pe cineva fugind pe lângă casa vecinilor. Pe sub copaci, unde era întuneric.

— L-ai putea descrie? întrebă Conklin.

Evan clatină din cap.

— Am văzut pe cineva fugind, atâta tot. Era îmbrăcat în negru. I-am auzit gâfâitul în timp ce alerga.

L-am întrebat pe copil dacă persoana pe care o văzuse era mică sau mare şi dacă observase ceva special la felul în care alerga.

— Am crezut că era un tip care făcea jogging. Purta o căciulă, aşa cred. Când m-am uitat în jos i-am văzut creştetul capului.

Coklin îi lăsă bonei cartea sa de vizită şi îl rugă pe Evan să-i telefoneze dacă îşi mai amintea ceva. Apoi ne-am îndreptat spre următoarea casă de pe aceeaşi stradă. Pe drum i-am spus lui Conklin:

— Deci s-ar putea să avem un martor ocular. Kitty a fost văzut fugind de la locul faptei.

Şi atunci telefonul meu începu să sune.

Erra Yuki, care-mi trimisese un mesaj: „Sună-mă”.

Am apăsat tasta de reapelare şi Yuki mi-a răspuns imediat.

— Dumnezeule! O cunosc! zise Yuki.

— Pe cine?

— Pe Casey Dowling.

La naiba, cum circulau zvonurile! Cum naiba aflase? Ştia deja tot ce se întâmplase.

— Am fost colege la Facultatea de Drept, Lindsay. Pe toţi dracii! Casey era o fată adorabilă. O păpuşă! Când ai să-l prinzi pe făptaş, promit că voi lupta pentru cazul ăsta şi am să-l trimit pe ucigaşul lui Casey Dowling direct în iad.

Capitolul 15

Sarah Wells închise uşa dormitorului şi avu grijă să o încuie. Gâfâia încă după escapada ei nocturnă, iar nările îi tremurau. Rămase în faţa oglinzii, îşi trecu mâinile prin păr, răsfirându-l, şi se privi cu luare aminte – era epuizată.

Se vedea?

Pielea îi era atât de albă, aproape transparentă, iar ochii căprui păreau enormi. Îşi aminti cum soţul ei îi spunea că ar fi putut arăta bine dacă şi-ar fi dat silinţa dar de când îi spusese el asta ea devenise şi mai hotărâtă să arate exact aşa cum era: ca o profesoară de şcoală primară, de douăzeci şi opt de ani, cu o viaţă dublă. Şi când îşi spunea asta, nu se referea la jafuri.

Sarah îşi puse cele două rucsacuri pe podea, apoi deschise sertarul de sus al bătrânei şi masivei sale măsuţe de toaletă *American Waterfall*. La fel ca ea, măsuţa de toaletă păstra anumite secrete.

Sarah luă mormanul de tricouri şi pantaloni de trening din sertarul de sus al măsuţei şi scoase fundul lat al sertarului. Îşi ţinu respiraţia, sperând – ca întotdeauna – ca bijuteriile să fie încă acolo.

Erau.

Fiecare dintre capturile ei avea propriul săculeţ din pânză moale; cinci colecţii de bijuterii absolut superbe, iar acum, cu ultimele – sustrase de la soţii Dowling – avea şase.

Sarah trase fermoarul rucsacului în care se afla ultima ei captură şi admiră superba grămăjoară de bijuterii strălucitoare, care până nu de mult aparţinuseră soţiei unui star de cinema. Era o colecţie incredibilă: minunate şi nemaivăzute safire şi diamante; inele, coliere şi brăţări; bijuterii care valorau sute de mii de dolari, poate chiar mai mult.

Sarah reuşise să le sustragă la limită – fusese jalnică, pentru numele lui Dumnezeu! Era în siguranţă pentru moment, dar avea totuşi o mare problemă: cum să scape de marfă.

Maury Green, mentorul şi omul ei de încredere, cel care plasa lucrurile furate – era mort, ucis la aeroport de glonţul cu care un poliţist intenţionase să-i împuşte clientul – un hoţ de bijuterii care fugea de autorităţi. Maury fusese un profesor şi un prieten bun. I se părea cu adevărat deprimant că acesta nu

mai era în viaţă ca să-i sărbătorească succesul şi să-şi primească partea ce i se cuvenea.

La fel ca şi alţi plasatori experimentaţi ai bunurilor furate, Maury îi dădea zece la sută din preţul de vânzare al acestora. Nu părea o sumă colosală, ţinând cont de valul ce s-ar fi abătut asupra ei dacă ar fi fost prinsă, şi totuşi – era o tonă de bani în comparaţie cu ceea ce câştiga ca profesoară. Iar acum, Maury nu mai era.

Cu cât păstra mai mult bijuteriile, cu atât creşteau şansele să fie prinsă cu ele în casă.

Sarah ridică bijuteriile lui Casey Dowling şi le plimbă pe sub lampa de pe masă, astfel încât lumina să fie reflectată de faţetele pietrelor preţioase.

În spatele uşii încuiate a dormitorului ei, Sarah Wells rămase fascinată de superba sclipire.

Capitolul 16

Sarah Wells nu era primul spărgător care intra prin efracţie într-o locuinţă în timp ce mâncarea era pe masă. Doar studiase metodele maeştrilor în domeniu: Dinnertime Burgler[10] şi Dinner Set Gang[11]. Aceştia furaseră bijuterii de zeci de milioane folosind unelte simple, tradiţionale, în timp ce victimele lor se delectau pe îndelete cu desertul şi cafeaua la parterul casei.

La fel ca modelele ei, Sarah îşi cercetase în detaliu ţintele vizate şi le studiase o vreme mişcările. Ţinând cont de toate zvonurile acelea care circulau despre Hello Kitty, se mira cât de sigure se simţeau victimele ei doar pentru că luminile erau aprinse, fără ca sistemele de securitate să fie pornite.

Era *uimitor* cât de ciudat gândeau. Iuhuu pentru asta.

În timp ce Sarah admira bogăţiile care aparţinuseră până de curând soţilor Dowling, o bijuterie superbă îi atrase atenţia în mod special, captivând-o de-a dreptul.

Era un inel cu o piatră enormă de un galben pal, având vreo douăzeci de carate probabil, şi tăietură cushion[12], cu o montură ostentativă.

Se apucă să numere pietricelele montate în jurul pietrei centrale şi descoperi că erau în total 120 de diamante mărunte.

Ce inel!

La naiba, chestia asta îţi putea provoca un şoc. Era evident, un cadou romantic. Fără îndoială, Marcus Dowling îi dăruise acest inel soţiei sale cu o ocazie specială, iar acum Sarah se întreba cât putea valora o asemenea bijuterie.

Desigur, învăţase o mulţime de lucruri despre pietrele preţioase – încă de când începuse să dea spargeri pe timpul nopţii, dar nu se pricepea atât de bine la gemologie şi era foarte curioasă să ştie ce valoare avea în puterea ei.

Ascunse restul bijuteriilor sustrase de la soţii Dowling şi mica trusă cu unelte în sertarul de sus al măsuţei de toaletă, montă înapoi fundul fals al sertarului, deasupra căruia îşi

---

[10] Hoţul de la ora cinei (n.tr.)

[11] Bandă de spărgători din timpul cinei (n.tr.)

[12] Tăietura *cushion* (pernuţă) este una dintre cele mai populare tăieturi ale diamantelor de mai bine de un secol. Pietrele tăiate astfel au colţurile rotunjite şi faţetele mari pentru a spori strălucirea. Forma diamantului variază de la pătrat la dreptunghi (n.red.)

îndesă hainele, apoi închise sertarul şi scoase de sub dulap ghidul ilustrat al pietrelor preţioase, pe care îl luă cu ea în patul dublu.

Răsfoind cartea, descoperi două imagini care semănau perfect cu piatra inelului. Probabil că piatra inelului era topaz sau turmalină galbenă. Nu, nu – enorma piatră galbenă a lui Casey Dowling avea o nuanţă verzuie. Ceea ce însemna că putea fi citrin, o piatră strălucitoare, dar nu extrem de valoroasă. Acesta era un motiv în plus ca Sarah să-şi dorească să păstreze inelul.

Deşi ştia că era o greşeală teribilă să păstrezi obiecte furate, trebuia să găsească o cale de a ţine măcar acel inel. Voia mai mult decât un suvenir. Voia un trofeu. O recompensă. Iar acum se gândea că soluţia cea mai bună era să monteze piatra galbenă într-un pandantiv.

Îşi aminti nişte vorbe de duh pe care bunica ei i le spusese mamei sale, care i le spusese ei: „Pe unele persoane, diamantele false par veritabile. Pe altele, diamantele veritabile par false”.

Sarah îşi spuse că la gâtul ei – ţinând cont de garderoba marca T.J. Maxx şi aspectul ei modest – citrinul avea să arate precum sticla colorată. Se uită în oglindă, admirându-şi piatra galbenă în dreptul pieptului, chiar sub claviculă, admirându-i sclipirea pe maleta neagră cu care era îmbrăcată.

Părea mult mai mică fără montura din inel.

Era sigură că odată transformată în pandantiv, piatra nu avea să o dea de gol. În timp ce Sarah se admira în oglindă, auzi o bătaie puternică în uşă. Era soţul ei, Trevor.

— De ce ţii uşa închisă, domnişoară? Ce faci acolo? Te distrezi singură?

— Ai putea spune şi aşa, îi răspunse Sarah.

— Lasă-mă să intru.

— Nu.

— Deschide!

Sarah ascunse inelul sub piciorul veiozei de pe noptiera ei.

— Du-te naibii! strigă ea.

Bărbatul începu să zgâlţâie uşa, lovind-o cu picioarele. Sarah se duse la uşă şi o deschise cu cheia. Doar *o nouă zi*, îşi spuse în timp ce-i făcea loc lui Trevor să intre în dormitor. *Doar o nouă zi din viaţa secretă a lui Sarah Wells*.

Capitolul 17

Sarah trânti uşa apartamentului şi ieşi din clădire. Se îndreptă cu paşi mari spre maşină, gândindu-se la nenorocitul de Trevor, care se rugase de ea: „Mai aşteaptă doar un minut”. Doar că în loc de unul trecuseră douăzeci de minute insuportabile sub trupul lui gras şi dezgustător, iar acum avea să întârzie la slujbă – din nou.

Sarah porni cu Saturnul ei pe Delores Street şi intră pe autostradă, pentru a recupera timpul pierdut. Deschise radioul şi găsi emisiunea *Good Morning*, cu *Lisa Kerz* şi *Rosemary Van Buren*, situaţia traficului rutier, vremea şi ştirile locale.

Lisa Kerz tocmai spunea:

— Rosemary, iată ultimele noutăţi în cazul Casey Dowling, despre care tocmai am aflat că a fost împuşcată în cursul nopţii trecute.

Împuşcată? Cum adică? Mâinile lui Sarah se crispară pe volan.

— Poliţia nu are niciun indiciu referitor la cel care a împuşcat-o? întrebă Van Buren.

A ucis-o?

Inima lui Sarah bătea să-i sară din piept. Ce fel de farsă era asta? Casey Dowling era vie şi striga cât o ţinea gura atunci când ea reuşise să evadeze din reşedinţa Dowling.

Casey era vie atunci.

— Nu, avem o ştire despre Marcus Dowling de data asta, zise Kerz. O ştire de ultimă oră. Avocatul lui Marcus Dowling, Tony Peyser, a făcut o declaraţie cu numai zece minute în urmă...

Sarah se holbă la radio preţ de câteva secunde, de parcă obiectul ar fi fost o persoană, ascultând-o pe Lisa Kerz, care spunea că avocatul lui Marcus Dowling intrase în direct pe postul KQED pentru a cere ajutorul oamenilor din San Francisco. Ea îşi îndreptă privirea din nou spre drum chiar la timp să evite parapetul.

— Ei bine, iată care este declaraţia abia difuzată pe canalul de televiziune, adăugă Van Buren. După spusele domnului Peyser, „domnul Dowling oferă o recompensă de cincizeci de mii de dolari pentru informaţii care pot duce la arestarea celui care a ucis-o pe Casey Dowling”.

Sarah văzu indicatorul de ieşire de pe autostradă apropiindu-se în viteză de maşină, aşa că trase brusc de volan

fără să mai semnalizeze, lăsând urme de cauciuc pe asfalt atunci când făcu virajul.

Odată ce ieşi de pe autostradă conduse buimacă, fără să mai vadă nimic în jur, apoi se trezi în parcarea liceului Booker T. Washington.

Sarah încuie maşina, îşi puse geanta pe umăr şi trecu de porţile mari din fier forjat ale liceului, până la clădirea principală. Intră în cancelarie pentru cafeaua zilnică, lichidul energizant care o ajuta să înfrunte greutăţile zilei.

Clopoţelul sunase deja. În cancelarie nu era decât o singură persoană: Heidi Meyer, care stătea lângă automatul de cafea, amestecând cu un beţişor cafeaua din cana pe care o ţinea în mână.

Sarah o salută:

— Bună, Heidi.

— Bună. Ce-i cu tine? Te simţi bine, Sarah?

— Nimic. Trevor e un ticălos, înţelegi?

Heidi puse cana pe masă şi îşi deschise larg braţele, dându-i lui Sarah o îmbrăţişare. Sarah acceptă îmbrăţişarea învăluită de parfumul plăcut de liliac al femeii. Îşi îngropă faţa în norul delicat de păr roşu al lui Heidi şi rămase aşa câteva secunde.

Oare Heidi îi putea auzi sângele clocotindu-i în vene? Dumnezeule! Consecinţele tragediei de care tocmai auzise erau inevitabile. Poliţia avea să-şi concentreze toate forţele pentru a o găsi pe Sarah, pentru a-i pune în cârcă uciderea lui Casey Dowling. Era o nebunie, un coşmar!

— Întârziem la oră, îi zise Heidi frecând-o uşurel pe spate. Monştrii se vor răscula.

— Ca întotdeauna, zise râzând Sarah.

Heidi o sărută fugitiv pe buze, iar Sarah o sărută şi ea, la rândul ei, dar mai apăsat şi mai senzual. Buzele dulci ale lui Heidi se deschiseră sub ale ei, Sarah punând în acel sărut toată pasiunea de care era în stare.

Ce bine ar fi fost să-i poată spune lui Heidi tot ce se întâmplase.

Capitolul 18

În dimineaţa de după crimă, Barbara Ann şi Darren Benton se răceau la morgă, împreună cu Casey Dowling în timp ce Conklin şi cu mine ne holbam unul la altul pe deasupra birourilor noastre supraîncărcate de dosare. Eram într-o confuzie totală.

Preluasem cazul Dowling pentru că Jacobi spusese extrem de clar: „Cazul Dowling e mai important decât Benton. De fapt, e mai important decât oricare altul”.

Pentru că victima, Casey Dowling, era o celebritate. În vreme ce numele Benton nu era cunoscut de nimeni. Îi spusesem lui Jacobi că ucigaşul psihopat care lăsase un mesaj în maşina RAV4 a Bentonilor mă facea să mă simt ca şi cum aş fi avut degetul în priză. Că eram sigură de faptul că ucigaşul mamei şi copilului acţiona după un tipar şi că eu şi Conklin ar fi trebuit să lucrăm acum doar la cazul Benton. Jacobi se mulţumi să ridice din umeri.

— Ce vrei de la mine? Nu am destui oameni. Nu am buget. Vreau să-mi păstrez slujba. Fă cum îţi spun.

Conklin arăta fresh, ochii lui căprui sclipind în întunericul biroului nostru supraîncărcat. Părul şaten şi lucios îi cădea peste frunte în timp ce studiam împreună notiţele despre cazurile de furt care-l aveau ca suspect pe Hello Kitty şi câteva poze proaspăt developate cu dormitorul principal al familiei Dowling.

Transferam într-un fişier din computer fotografiile făcute de Clapper la scena crimei, când Cindy Thomas intră valvârtej pe uşa secţiei şi se îndreptă spre biroul în care lucram eu şi Conklin.

— Priviţi! strigă ea.

Buclele blonde îi erau răvăşite, iar ochii ei aruncau fulgere albastre. Cindy flutura într-o mână *Oakland Tribune*, tabloidul mai mic, dar şi mai incisiv care concura cu *Chronicle*.

Titlul de pe prima pagină era *Hello Kitty ucide*.

Pentru că Cindy îl poreclise aşa pe acest spărgător, despre jafurile căruia scrisese cu regularitate, ea îl considera *al ei*.

— Toţi îmi preiau acum povestea, zise ea furioasă, întorcându-şi privirea ameninţătoare de la mine la Cocklin şi iar înapoi la mine. Vă rog, daţi-mi ceva! Am nevoie de informaţii noi, ca să am un avantaj în faţa celor de la *Tribune*.

— Nu avem nimic, i-am spus eu. Aş fi vrut eu să avem.

— Rich? i se adresă ea partenerului meu.

Cindy este cu patru ani mai tânără decât mine şi o consider sora mea mai mică mai mult chiar decât pe propria mea soră mai mică. O iubesc şi chiar dacă ea mă înfruntă, de asemenea îşi foloseşte deosebita ei intuiţie şi tenacitatea rară, de buldog, pentru a mă ajuta la rezolvarea cazurilor de crimă. Acestea sunt marile ei calităţi.

Cindy îşi trase un scaun, aruncându-ne priviri piezişe mie şi lui Conklin. Era o adevărată metaforă vizuală şi nu-mi plăcea deloc.

— De ce ar fi ucis-o Hello Kitty pe Casey Dowling întrebă ea. Kitty nu a fost niciodată o persoană violentă. De ce ar fi purtat o armă la el când jaful armat l-ar fi putut costa viaţa?

— Lucrăm la cazul ăsta, Cindy, i-am spus. Iisuse! Nu ne-am oprit deloc. Am dormit doar două ore noaptea trecută...

— Rich? întrebă Cindy ridicându-şi capul ca o mică pasăre galbenă.

— Exact cum spunea şi Lindsay. Nu avem nimic. amprente, nici armă şi nici martori.

— Ca de obicei, zise Cindy.

Apoi îşi flutură genele spre Conklin, aruncându-i cea mai provocatoare privire de care era în stare.

— Neoficial, bineînţeles.

Conklin aşteptă o secundă, după care spuse:

— Dar dacă victima, Casey Dowling, îl cunoştea pe intrus?

Cindy sări de pe scaun, se aruncă de gâtul lui Conklin, îl sărută pe gură, apoi dispăru într-o secundă din biroul nostru.

— PA, CINDY! am strigat după ea.

Conklin izbucni în râs.

Capitalul 19

— Mă duc să o văd pe Claire, i-am spus partenerului meu.

— Păstrăm legătura, mi-a răspuns el.

Am coborât trei etaje şi mi-am făcut loc pe holul aglomerat al Palatului de Justiţie, am ieşit afară pe uşa din spate, apoi am străbătut palierul intermediar până la biroul medicului legist.

Am găsit-o pe Claire în sala de autopsie. Purta o bonetă impermeabilă înfloratăşi un şorţ peste costumul medical XXL – având încă un surplus de kilograme rămas în urma sarcinii, din cauza căruia era nevoită să poarte mărimea 16. Am strigat-o, iar ea şi-a ridicat privirea de la cadavrul Barbarei Ann Benton, care zăcea eviscerat pe masa de autopsie.

— Tocmai ai ratat-o pe Cindy, zise Claire, punând ficatul Barbarei Ann pe un cântar.

— Nu, nu am ratat-o. A venit ca o furtună în biroul de la Omucideri. I-a administrat lui Conklin o sărutare tip ventuză. I-a promis anumite favoruri în schimbul unui titlu răsunător, iar el a acceptat cu mult entuziasm. Ce a reuşit să scoată de la tine?

— Ştiri de ultimă oră! Casey Dowling a murit împuşcată. Cindy are cea mai bună slujbă, nu crezi? Se poate concentra pe singurul ei articol şi încă mai are suficient timp să se culce cu inspectorul Bunăciune.

— Ceva interesant despre Barbara Ann Benton? am întrebat eu zgâindu-mă la cavitatea abdominală a cadavrului şi sperând să evit un subiect sensibil. Ca să fiu mai exactă, era destul de greu să o ţin pe Cindy departe de informaţiile confidenţiale ale poliţiei – iar eu nu mă culcam cu ea.

— Nicio surpriză post-mortem, zise Claire. Doamna Benton a încasat două gloanţe. Oricare dintre ele ar fi putut să o ucidă, dar glonţul tras în piept i-a provocat moartea.

— Iar copilul?

— Cauza morţii: un glonţ de calibrul nouă milimetrii care a penetrat lobul temporal. E vorba de omor. Semnat, parafat şi oficial. Gloanţele sunt la laborator.

Claire o rugă pe asistenta ei să termine cu Barbara Ann, apoi îşi scoase mănuşile şi masca şi mă conduse afară din sala de autopsie, în cabinetul ei. Ea se aşeza pe scaunul rotativ, iar eu m-am prăbuşit în scaunul din faţa biroului ei. Scoase două sticle de apă din frigider şi îmi întinse şi mie una.

Claire are pe birou o fotografie înrămată, iar eu am întors-o spre mine ca să o pot studia mai bine: noi patru pe treptele din faţa Palatului de Justiţie. Iat-o pe Yuki la costum, cu părul ei negru şi cărare pe mijloc căzându-i în două valuri lucioase până la bărbie; pe Cindy, care avea un rânjet cât toate zilele, dinţii ei din faţă, uşor suprapuşi, atrăgând atenţia asupra faptului că e atât de drăguţă în realitate; pe Claire, plinuţă, veselă şi frumoasă la cei patruzeci şi cinci de ani ai ei.

Şi iată-mă şi pe mine, mai înaltă decât toate trei la cei 1,78 metri ai mei, cu părul blond strâns într-o coadă la spate şi afişând o expresie foarte serioasă.

Adevărul este că mă consider o persoană veselă. Mă întreb de unde mi-a venit această idee.

— Ce nu este în regulă, Lindsay?

— Nu obţii întotdeauna ceea ce vrei, i-am spus încercând să zâmbesc.

— E vorba despre cazul Benton? Sau despre cealaltă chestiune?

— Ambele. Ascultă, îl supervizez pe Chi în cazul Benton, dar el este responsabilul de drept.

— Ştiu. Iar tu ştii foarte bine că Paul Chi se va da peste cap să rezolve acest caz.

Am încuviinţat din cap.

— Spune-mi ce ai aflat despre Casey Dowling.

— Cel care a împuşcat-o a folosit un pistol de calibru 44.

— Glumeşti.

— Ştiu. Ce să facă un hoţ cu un asemenea tun când i-ar fi fost de ajuns un pistol mic şi drăguţ de nouă milimetrii? Laboratorul nu a descoperit nimic care să se potrivească în baza de date.

— Te-ai mişcat repede, i-am spus eu.

— L-am zorit pe Clapper, iar acum trebuie să-mi numesc cel de-al doilea copil după el.

— Clapper Washburn. Un nume oribil pentru un copil.

Claire izbucni în râs, apoi spuse cu gravitate:

— S-ar putea totuşi să fie ceva.

— Cred că nu e cazul să te implor.

— Când am folosit kitul de viol în cazul Dowling, am găsit probe care atestă faptul că a întreţinut relaţii sexuale. Peştişorii înotau încă.

Capitolul 20

Când m-am întors la biroul meu, Conklin mi-a spus:

— În timp ce erai plecată, au sunat şaptezeci şi doi de oameni care susţineau că au indicii despre asasinarea lui Casey Dowling. Uite!

Brenda îşi făcu apariţia, lăsând pe biroul lui mai multe hârtiuţe roz cu mesaje.

— Mai avem zece.

— Ce am pierdut? am întrebat eu.

— Avocatul lui Dowling a intrat în direct, spunând că oferă cincizeci de mii pentru orice informaţie care ar putea duce la arestarea celui care a ucis-o pe Casey Dowling.

— Tocmai asta e problema, Rich. Este oare Dowling îndreptăţit să ofere o recompensă? Sau intenţionează să ne pună beţe în roate cu ponturi ciudate ca să nu putem lucra în linişte la acest caz?

Tocmai o sunasem pe Yuki pentru a discuta cu ea posibilitatea obţinerii unui mandat pentru a avea acces la înregistrările telefonice şi la cele de pe computerul lui Dowling, când Jacobi trase un scaun în mijlocul biroului nostru înghesuit, îl încălecă şi chemă toată echipa de la Omucideri pentru instrucţiuni urgente.

Am rămas din nou uimită de înfăţişarea lui. Părea epuizat în ultimul hal. Jacobi este un veteran în poliţie cu peste douăzeci de ani de experienţă la departamentul Omucideri. Este înainte de toate un supravieţuitor atât al atacurilor fizice, cât şi al vicisitudinilor vieţii. Ce putea să-l sperie acum atât de mult?

Jacobi îmi făcu un semn din cap, apoi întoarse privirea în jur, uitându-se pe rând la restul echipei din schimbul întâi: inspectorii Chi, McNeil, Lemke, Samuels şi Conklin, precum şi doi băieţi din schimbul al doilea, care fuseseră desemnaţi să ne ajute. Cred că Jacobi îşi făcea griji pentru că eram foarte puţini, aveam foarte multe cazuri şi nu puteam rezolva decât foarte puţine dintre acestea. Îi ceru lui Chi să-i prezinte raportul asupra cazului Benton.

Chi se ridică în picioare – un şmecher de 1,80 metri, de o inteligenţă sclipitoare. Raportă că el şi partenerul său îl urmăriseră pe Richard Benton, că verificaseră alibiul acestuia şi că asigurarea de viaţă a Barbarei Ann Benton nu ar fi acoperit nici măcar cheltuielile de înmormântare.

— Înregistrarea de pe camera de supraveghere din parcare este foarte neclară. Criminalul purta o şapcă. Şi-a ţinut capul plecat, dar din câte am putut observa, pielea de pe gâtul lui era albă, deci credem că e alb. Se pare că i-a spus ceva victimei înainte să o împuşte pe ea şi pe copil. Nu a furat nimic, dar poate că a intrat în panică. Pare totuşi un jaf care a decurs prost.

Jacobi îi puse întrebările care ne frământau pe toţi:

— De ce l-a împuşcat pe copil? Şi, Iisuse, Paul, ce naiba înseamnă WCF?

— Nu există iniţialele WCF în baza noastră de date, domnule locotenent. Nu este un grup infracţional şi nici vreo organizaţie teroristă cunoscută. Am găsit vreo treizeci de abonaţi telefonici al căror nume de botez începe cu W şi cel de familie cu F, şase dintre aceştia având şi iniţiala intermediară C. Îi vom verifica în cel mai scurt timp.

Următorul detectiv luat la întrebări am fost eu.

Am pus la curent echipa cu tot ce aflasem despre uciderea lui Casey Dowling – adică mai nimic –, menţionând că încercam să găsim indicii referitoare la cele două jafuri comise recent, cu acelaşi mod de operare.

— În toate cele şase cazuri, proprietarii erau acasă şi niciunul nu l-a văzut pe hoţ. De data aceasta însă, a fost o fatalitate, am spus eu, şi s-ar putea să avem un martor ocular. Un băiat de zece ani din vecini a văzut o siluetă în negru îndepărtându-se în fugă de locul crimei. Până acum, totul indică faptul că victima l-a surprins pe hoţ, iar acesta a împuşcat-o.

Jacobi încuviinţă din cap, apoi aruncă bomba.

— M-a sunat şeful în dimineaţa asta şi mi-a spus că ar fi mai eficient să combinăm echipa noastră cu departamentul Omucideri din cadrul Diviziei de Nord.

— Cum adică „să ne combinăm”? am întrebat eu, consternată la gândul că aveam să ne înghesuim cu toţii – de două ori mai mulţi decât în prezent – în micul nostru spaţiu de lucru de numai 54 de metri pătraţi.

— Cei de sus consideră că avem nevoie de mai mulţi oameni care să lucreze la cazurile astea, de mai multă colaborare pentru rezolvarea lor şi, la naiba, probabil de o nouă ierarhie de comandă.

Deci asta era! De-asta arăta Jacobi de parcă fusese târât de camion. Slujba lui era în primejdie, iar asta avea să ne afecteze pe noi toţi.

— Nu s-a stabilit nimic încă, zise Jacobi. Să închidem cazurile astea. Nu mă pot împotrivi nimănui dacă vom pierde.

Întrunirea se sfârşi într-un oftat colectiv, după care Jacobi ne invită pe Conklin şi pe mine să-l însoţim în ceea ce noi numeam în glumă „biroul lui de colţ”: o încăpere meschină, cu pereţi din sticlă şi o singură fereastră cu vedere spre autostradă.

Conklin îşi trase scaunul de lângă birou, iar eu m-am rezemat de tocul uşii, analizând din priviri ridurile orizontale ce apăruseră peste noapte pe fruntea lui Jacobi.

— Dowling nu a făcut atac de cord, spuse Jacobi. Au fost doar nişte dureri în piept şi respiraţie precipitată. I se spune atac de stres. Este posibil. Simptomele se potrivesc. Sau s-a prefăcut. Poate că de data asta va obţine acel Oscar după care tânjeşte. Până una-alta, abia a ieşit din spital.

I-am spus lui Jacobi că raportul medicului legist menţiona că victima, Casey Dowling, întreţinuse raporturi sexuale înainte de a muri.

— Mergem să vorbim cu Dowling.

— Aştept să-mi telefonaţi, zise Jacobi.

Capitolul 21

Marcus Dowling deschise uşa casei sale şi ne conduse într-o sufragerie decorată în întregime cu sofale în stil englezesc cu mânere curbate, aplice din porţelan albastru şi alb pe pereţi şi statuete reprezentând câini Fu[13] pe poliţa de deasupra căminului.

Mayfair[14] se unea cu City pe malul Golfului.

O femeie în rochie neagră, pe care Dowling nu ne-a prezentat-o, ne întrebă dacă voiam nişte băuturi răcoritoare şi părăsi tăcută încăperea, apoi reveni cu două sticle de apă pentru mine şi Conklin şi cu una de Chivas pentru gazda noastră.

I-am spus:

— Domnule Dowling, vă rog să ne spuneţi din nou ce s-a întâmplat noaptea trecută.

El izbucni:

— Iisuse Hristoase! Dar v-am spus totul, nu-i aşa? Am crezut că aţi venit să-*mi* spuneţi voi ceva.

Conklin – pe care eu, vulpe bătrână, îl consider un poliţist senzaţional – îi răspunse:

— Ne cerem scuze, domnule. Dacă ne veţi spune din nou tot ce s-a întâmplat, s-ar putea să vă amintiţi ceva sau să vă vină vreo idee nouă despre cine ar putea fi făptaşul.

Dowling încuviinţă din cap, se lăsă pe spătarul scaunului său tapiţat cu piele şi puse pe masă paharul în care-şi turnase o cantitate generoasă de scotch.

— Soţii Devereau plecaseră, zise el. Aşa cum am spus şi celuilalt ofiţer, tocmai puneam nişte vase în chiuvetă…

— Doamna care ne-a adus răcoritoarele, l-am întrerupt eu. Ea nu era aici să vă ajute?

— Vangy lucrează doar ziua. Are un copil.

Dowling povesti din nou cum urcase soţia lui la etaj înaintea lui, cum auzise împuşcăturile, cum o găsise apoi zăcând pe podea, fără suflare şi cum chemase poliţia.

I-am spus:

— Domnule Dowling, seara trecută am observ că aveaţi părul ud. Aţi făcut un duş înainte de sosirea poliţiei?

---

[13] Câinii Fu sunt consideraţi, în feng-shui, apărători ai legii şi protectori ai clădirilor. Asigură protecţia supremă, alungă spiritele rele şi oamenii răuvoitori (n.red.)

[14] Zonă din centrul Londrei (n.tr.)

Dowling mormăi nemulţumit, iar degetele i se crispară pe pahar. Căutam pe faţa lui orice mic indiciu – o privire vinovată, de exemplu – şi mi s-a părut că o văd.

— Eram devastat, spuse el. Am stat sub duş minute bune, plângând, pentru că nu ştiam ce altceva să fac.

— Şi hainele dumneavoastră, domnule? întrebă Conklin.

— Hainele mele?

Domnule Dowling, vreau să fiu sincer cu dumneavoastră, zise Conklin. Ştim că sunteţi o victimă, dar există anumite protocoale. Vă vom duce hainele la laborator, iar asta va lămuri orice întrebare s-ar putea ivi mai târziu.

Dowling îi aruncă lui Conklin o privire furioasă, apoi strigă:

— Vangy! Condu-l pe inspectorul Conklin la etaj şi dă-i tot ce vrea.

După ce Conklin şi menajera ieşiră din încăpere, l-am întrebat:

— Domnule Dowling, când aţi avut ultima dată relaţii intime cu soţia dumneavoastră?

— Dumnnezeule! Unde vreţi să ajungeţi?

— Cineva a făcut sex cu soţia dumneavoastră, i-am explicat, presându-l. Dacă a fost ucigaşul, acesta ar fi putut lăsa probe care ne-ar putea ajuta...

— Casey a făcut sex cu *mine*! strigă furios Dowling. Am făcut dragoste înainte de cină. Ce vă spune asta, mai exact?

Cincisprezece minute mai târziu, eu şi Conklin părăseam casa lui Dowling cu o copie a listei sale de contacte telefonice, o probă de salivă pentru testul ADN şi cu toate hainele nespălate pe care le deţinea. Probabil printre acestea se aflau şi cele pe care le purtase atunci când soţia lui fusese împuşcată.

— Am luat tot ce am găsit în coşul de rufe şi hainele agăţate în cuier, în spatele uşii de la baie, mi-a spus Conklin în timp ce ieşeam din casă şi ne îndreptam spre maşină. Dacă el a fost cel care a împuşcat-o, vom găsi urme de praf de puşcă. Vom avea pete de sânge. *Va fi* al nostru.

Capitolul 22

Era sfârşitul unei zile foarte lungi atunci când eu şi Claire am abandonat strada întunecoasă şi am intrat la Susie's, un local cu pereţii coloraţi, zugrăviţi cu buretele, arome picante şi clinchet metalic de tobe.

Cindy şi Yuki ocupaseră masa lor favorită aflată în încăperea din spatele localului – Yuki în cel mai bun costum al ei de avocat pledant, în timp ce Cindy înlocuise obişnuiţii ei blugi cu un sacou crem şi o bluză îndrăzneaţă din şifon bleu. Fetele aveau în faţă chipsuri de banane şi bere, şi discutau aprins despre cazul Dowling. Eu şi Claire ne-am aşezat pe aceeaşi bancă din separeu în timp ce Cindy tocmai spunea:

— Casey Dowling avea un diamant galben de douăzeci de carate în valoare de un milion de dolari. Era cunoscut drept „Soarele din Ceylon". Poate că s-a luptat cu intrusul pentru a-l apăra.

— Tu ce crezi Linds? Este posibil ca Hello Kitty să se fi înfuriat atât de tare încât să o omoare?

— Casey nu avea pe corp răni care să indice o posibilă apărare, zise Claire.

— Şi nici nu l-a strigat pe soţul ei, am adăugat eu.

Am turnat nişte bere din carafa pentru mine şi Claire, apoi am întrebat-o pe Cindy:

— De unde ai obţinut acea informaţie despre diamant?

— Am sursele mele. Dar eu nu m-aş entuziasma prea tare Linds. Până acum diamantul ăla cu siguranţă a fost tăiat într-o mulţime de pietricele.

— Poate, i-am spus eu lui Cindy. Ascultă, mi-a venit o idee. Din moment ce te învârţi prin atâtea cercuri, ai putea analiza puţin rubrica mondenă pentru a semnala orice persoană suspectă, destul de tânără şi atletică pentru asemenea spargeri nocturne ale caselor cu etaj.

— Crezi că Hello Kitty face parte din înalta societate? întrebă Yuki.

— Rich crede asta, am rostit într-un glas eu şi Cindy.

Yuki îşi dădu părul după urechi.

— Dacă Hello Kitty este din înalta societate, trebuie să fi ştiut de diamantul acela enorm al lui Casey Dowling, iar dacă ea l-a recunoscut...

— Da, admit, are sens, am spus eu. A fost o intrare prin efracţie – pe geam – în dormitorul soţilor Dowling. La fel ca în

cazul celorlalte cinci spargeri. Există un martor care a văzut pe cineva care se îndepărta în fugă de casă. Clapper spune că nu a găsit praf de puşcă sau pete de sânge pe hainele lui Dowling. Aşadar, dacă Casey îl cunoştea pe Kitty...

Pe neaşteptate, Claire bătu cu pumnul în masă. Chipsurile săriră de pe platou. Paharele cu bere se clătinară. Claire reuşise să atragă atenţia tuturor.

— Îmi pare rău, dar cazul Benton îmi dă fiori. WCF? Ce-i asta? E o nebunie. O nebunie sinistră. Un tip de dispersie a prafului de puşcă nemaiîntâlnit. Un motiv necunoscut. Un copil împuşcat, o crimă gen execuţie. Vreau să mă înţelegeţi: nu-mi pasă al cui este cazul acesta şi ştiu foarte bine că nu este corect să-ţi pese de victima unei crime mai mult decât de alta. Am că-mi pare rău şi chiar îmi pare, dar ideea că acest copil e mort mă chinuie. Îngrozitor. Iar acum mă duc acasă la soţul şi la fetiţa mea.

Capitolul 23

Yuki achită nota de plată şi-i spuse lui Lorraine să păstrezee restul. Realiză că nu apucase să le spună prietenelor ei ultimele noutăţi. De obicei, când se întâlneau la Susie's râdeau, se relaxau şi luau cina. Dar în seara aceea fuseseră mohorâte şi după puţin timp se despărţiseră.

Yuki se ridică, îşi încheie nasturii jachetei şi trecu pe la bucătărie, intrând în incinta principală a localului. Mâna ei era pe clanţa uşii de la intrare când, cedând unui impuls, se întoarse şi merse până la bar.

Barmanul avea părul negru şi creţ, un chip surâzător şi un ecuson prins de buzunarul cămăşii sale viu colorate.

— Miles?

— Aşa mă cheamă, îi spuse el. Stai puţin, te-am mai văzut pe aici. Pe tine şi pe prietenele tale – bere şi margarita, nu-i aşa?

— Sunt Yuki Castellano, îi spuse ea strângându-i mâna. Ce crezi? Cum se poate sărbători o zi încununată de succes la tribunal?

— Într-un proces de încălcare a legislaţiei rutiere?

Yuki izbucni în râs.

— Fă asta din nou, insistă Miles. Cred că soarele tocmai a răsărit.

— Sunt procuror, zise ea. Lucrurile au decurs astăzi pentru băieţii buni. Deci, ce propui? Ce pot să beau pentru asta?

— Ceva clasic. Tradiţional. Întotdeauna în trend.

— Perfect, zise Yuki în timp ce Miles îi turna şampanie în pahar. Ştii, astăzi a fost grozav – cu mici excepţii. O pietricică enervantă în pantof.

— Spune-mi despre ce este vorba.

Yuki comandă o salată condimentată de crab, apoi îi povesti lui Miles despre cazul ei împotriva lui Jo-Jo Johnson. Victima, defunctul doctor Harris, era un băiat foarte rău, îi spuse ea, dar Jo-Jo era şi mai rău. Acesta îl lăsase pe doctor să moară înecat în propria vomă, după cincisprezece ore de agonie.

— Juriul ar fi trebuit să-l declare vinovat după cinci minute, zise Miles.

— Ar fi trebuit, dar a dat verdictul abia după o zi şi jumătate. Avocatul lui Jo-Jo e foarte plăcut, iar Jo-jo e dezarmant de naiv. Dacă ai fi ţinut ochii închişi, ignorându-ţi complet instinctul, l-ai fi crezut, cu siguranţă, atunci când susţinea că nu şi-a dat seama că Harris era pe moarte.

— Atunci e grozav că ai câştigat.

— Da. Am trecut prin multe procese în ultimii doi ani. Am pierdut de multe ori.

— Dar nu ai spus nimic despre pietricica din pantof,

— Numele lui este Jeff Asher. Avocatul părţii adverse. Tipul a venit la mine după ce clientul său a fost scos în cătuşe din sală şi mi-a spus: „Felicitări, Yuki! Ai câştigat! Ce vrea să însemne asta? E excepţia care confirmă regula?”

— Nu ştie să piardă, zise barmanul. I-ai lezat orgoliul, Yuki. Cu siguranţă. Ştii ce? Şampania e din partea casei.

— Mulţumesc, Miles. Da, ai dreptate. Nu ştie să piardă.

— Barmanii nu mint niciodată, zise Miles.

Yuki izbucni în râs.

— Iată că răsare din nou soarele, zise el.

Capitolul 24

Bluza lui Cindy era o grămăjoară spumoasă de şifon mătăsos, căzută între scaunul din faţă şi bancheta din spate a maşinii lui Rich Conklin. Fusta îi era ridicată până la mijloc, iar ciorapii îi atârnau pe un singur picior. Stătea într-o poziţie a naibii de inconfortabilă, dar nu ar fi renunţat pentru nimic în lume la acel moment.

Îşi puse mâna pe pieptul lui Rich, umed de sudoare după partida de sex, şi îi simţi bătăile rapide ale inimii. Rich o strânse tandru şi o sărută.

— Ce concert, zise el.

— Ce ritm nemaipomenit, ce sincronizare, zise ea.

Amândoi se prăbuşiră epuizaţi pe banchetă.

Maşina era parcată pe o alee, în apropiere de Embarcadero. Rich oprise maşina la adăpostul întunericului, pentru că, după ce Cindy pusese mâna pe piciorul lui, îi fusese imposibil să mai aştepte.

— Parcă îl şi aud pe poliţist bătând în geamul maşinii cu lanterna, spunând: „Hei, ce se întâmplă acolo?”

— Iar tu îţi vei lipi insigna de geam, spunând: „Ofiţer la pământ”.

Conklin începu să râdă.

— Habar nu am acum unde este insigna mea. Eşti atât de malefică, Cin, şi spun asta în cel mai drăguţ sens posibil.

Ea îi zâmbi cu viclenie şi îşi plimbă degetele pe pieptul lui gol, coborând spre abdomen, apoi îl sărută. Respiraţia lui se precipită şi iată că Rich era pregătit din nou de acţiune. O sărută şi o trase deasupra lui.

— Ţine capul jos, îi zise el respirând sacadat. Farurile!

Cindy se aplecă şi îi acoperi buzele cu ale ei, se dezlipi brusc de el, îşi ridică şi îşi coborî apoi şoldurile, mişcându-se cu ochii deschişi deasupra bărbatului, urmărind schimbările de pe faţa acestuia şi lăsându-l să o vadă aşa cum era. Ea se ridică puţin, iar Rich o apucă cu mâinile de mijloc şi o trase brusc peste trupul lui, penetrând-o.

— Mă înnebuneşti, Cin!

Cindy îşi lipi obrazul de clavicula lui, lăsându-l să preia controlul, simţindu-se protejată şi în acelaşi timp în pericol – o combinaţie de-a dreptul explozivă. Ea îi strigă numele şi bărbatul, ajuns pe culmile extazului, se eliberă în interiorul ei.

— Oh, Dumnezeule, rosti ea cu respiraţia tăiată.

Îşi recăpătă apoi suflul, dorindu-şi să adoarmă în braţele lui Rich. Dar era ceva care nu-i dădea pace şi care o preocupa de mult, ceva ce nu îndrăznise până acum să-l întrebe pe Rich.

— Rich?

— Vrei să o luăm de la capăt? o întrebă el.

— Sunt gata, zise ea, şi amândoi izbucniră în râs, apoi i Cindy îl întrebă direct, fără menajamente: Rich, ai făcut-o vreodată...

— Poate, o dată sau de două ori înainte.

— Nu, ascultă. Ai făcut-o vreodată cu Lindsay?

— Nu, nu. Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva, Cindy? E partenera mea.

— Şi ce-i cu asta? E cumva ilegal?

— Cred că mi-a amorţit braţul, se plânse el.

Cindy îşi schimbă poziţia, apoi urmă o întreagă învălmăşeală de mâini şi picioare în căutarea hainelor, în timp ce negociau unde să-şi petreacă noaptea.

„Am reuşit să stric momentul”, îşi spuse încheindu-şi nasturii bluzei. Şi nici măcar nu era sigură că el îi spusese adevărul.

Capitolul 25

Peter Gordon era în bucătărie preparând pe aragaz un piure de cartofi instant în timp ce urmărea un meci de baseball la televizorul montat sub corpul dulapului suspendat, când soţia lui îşi făcu apariţia.

— Ce se arde acolo? întrebă ea.

— Ascultă, prinţesă, scuteşte-mă de indicaţiile tale preţioase în materie de gătit. M-ai făcut să pierd aruncarea asta.

— Şi de ce nu derulezi înapoi ca să o poţi vedea, dragule?

— Vezi vreun DVD prin preajmă? Vezi vreunul?

— Îmi cer scuze, domnule Irascibil. Spun doar că ai fi putut salva piureul acela dacă ai fi pus puţin lapte în vas şi-ai fi redus flacăra.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Pete, închizând aragazul şi aruncând cartofii într-un bol. Nu mă poţi lăsa să mă bucur şi eu de ceva, să am şi eu o plăcerecât de mică, nu-i aşa?

— Ei bine, am o surpriză pentru tine.

— Să o auzim.

El dădu sonorul mai tare şi se apucă să mănânce cartofii în faţa televizorului. Scuipă în chiuvetă mâncarea Mivnci când cartofii fierbinţi îi arseră buzele, dar apucă să vadă cum echipa adversă ajunsese la cea de-a patra bază.

— Nu! strigă el furios. La naiba cu voi, Giants. Cum au putut să piardă meciul ăsta?

— Mătuşa mea a spus că i-ar plăcea să ne scoată mâine pe toţi la cină. E o ocazie specială şi face ea cinste.

— Iuhuuu! Se pare că ne vom distra pe cinste. Mătuşa ta cu fundul ei gras şi noi toţi în jurul unei mese la Olive Garden.

— Pete!

El nu răspunse.

— Pete, zise ea din nou, apoi întinse mâna şi închise televizorul.

El întoarse capul spre ea şi o privi încruntat.

— Nu trebuie să te gândeşti doar la tine, frumosule. Fac asta pentru copii, care trebuie să mai iasă din când în când la o cină cu familia.

— Puteţi merge şi fără mine. Găseşti tu o scuză, prinţesă, zise Peter, fără să-şi poată crede ochilor când ea luă telecomanda de pe bufet, o aruncă în dispozitivul pentru tocarea resturilor şi apăsă butonul acestuia.

— Du-te dracului, Petey, îi spuse ea, în timp ce tocătorul sfărâma zgomotos plasticul. Nu, vorbesc foarte serios.

Pete opri tocătorul şi o privi indignat pe ticăloasa de nevastă-sa, care ieşi furioasă din bucătărie. Reluă cu ochii minţii ultima scenă, doar că de această dată el puse mâna soţiei sale în tocător, în locul telecomenzii. Da, cei idee! Dinţii metalici ai dispozitivului strivind zgomotos muşchii şi oasele în timp ce ea striga cât o ţinea gura de durere.

Avea să-i vină de hac.

Într-o bună zi avea să-i vină de hac ei şi lui Sherry şi bombei ecologice. Foarte curând.

WCF oameni buni. Aşteptaţi numai.

Capitolul 26

Am deschis ochii la 5.52 a.m. fix. Ştiu asta pentru că Joe are un ceas cu proiecţie, un gadget de ultimă generaţie care afişează pe tavan ora exactă şi temperatura în cifre roşii.

Îmi place să am acces la această informaţie prin simpla deschidere a ochilor. Dar în această dimineaţă am văzut cifrele roşii şi mi-am spus: WCF.

Acel psihopat nenorocit şi ucigaş de bebeluş îmi invadase mintea şi nu o puteam învinui pe Claire că se simţea atât de revoltată, înspăimântată şi furioasă când se gândea la el. Literele acelea insidioase scrise cu rujul – indiciul care nu conducea la nimic – erau ca un tren de marfă îndreptându-se în viteză către o gară atunci când nu mai avea pe unde să meargă.

Mă întrebam ce făceau Chi şi McNeal cu lista de abonaţi telefonici ale căror iniţiale erau WCF. Ar fi fost grozav dacă iniţialele acelea ne-ar fi condus la criminal, dar era greu de crezut că un ucigaş şi-ar fi semnat crima folosind chiar iniţialele sale. Nu era verosimil.

Am închis ochii, dar Martha era deja lângă mine. Îşi puse botul pe saltea, fixându-mă cu minunaţii ei ochi căprui şi începu să dea din coadă. Apoi Joe se întoarse pe partea cealaltă. Mă cuprinse cu braţele lui puternice într-o îmbrâţişare caldă şi îmi şopti:

— Cinds. Încearcă să dormi.

Era 6:14.

— Bine, i-am răspuns întorcându-mă cu spatele la el, aşa încât să rămână lipit de trupul meu.

Respiraţia lui uşoară îmi gâdila umărul, iar asta mi-a adus aminte de vremea în care locuiam în apartamentul meu din Potrero Hill. Viaţa mea era atât de diferită atunci. Ieşeam în fiecare dimineaţă la jogging însoţită de Martha, conduceam echipa de la Omucideri şi mă întorceam noaptea acasă, unde mă aştepta Martha. Mi-am adus aminte de cuptorul cu microunde în care pregăteam masa pentru o singură persoană şi de paharele cu vin – cam multe, ce-i drept – pe care le consumam întrebându-mă când aveam să aud ceva de Joe. Întrebându-mă când aveam să-l mai văd.

Şi apoi apartamentul meu a ars.

Iar acum Joe locuia aici, iar eu purtam inelul pe care mi-l pusese pe deget. În acest moment mi se părea că Joe era departe, alături de gândurile mele.

S-a împins în mine şi mi-a cuprins sânii cu palmele. I-am simţit întărindu-se, iar mâna lui a pornit în jos, spre abdomenul meu, lipindu-mă mai tare de el.

Respiraţia lui deveni sacadată, la fel şi a mea, când mă întoarse spre el de parcă aş fi fost o jucărie – o senzaţie pe care o adoram, pur şi simplu. Fremătam la orice atingere a lui, aprinsă de acest tip de iubire ce părea atât de diferită de nebunia ameţitoare din zilele de demult, înainte ca eu şi Joe să acceptăm, în sfârşit, o viaţă împreună.

M-am întors cu faţa la el şi mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său, iar el mi-a tras picioarele în sus. I-am încolăcit mijlocul cu picioarele şi acel moment unic, care îţi taie respiraţia, a venit mai repede decât mă aşteptam. După câteva secunde interminabile, pline de tensiune, m-a penetrat. M-am uitat pierdută în ochii lui albaştrii şi m-am abandonat complet în braţele lui.

— Te iubesc, blondino, îmi spuse el.

Am dat încet din cap pentru că nu puteam să vorbesc. Aveam lacrimi în ochi şi simţeam un nod în gât în timp ce corpurile noastre vibrau la unison. Mă strâneg în braţe, mişcându-se înainte şi înapoi, iar eu eram fericită. Îl iubeam pe acest bărbat. Vieţile noastre se contopeau în cele din urmă – atât de plăcut şi armonios.

Atunci ce nu era în regulă? Ce gând desprins din adâncul conştientului nu-mi dădea pace? De ce simţeam totuşi dezamăgire?

Partea a doua

Începe reprezentaţia

Capitolul 27

Sarah Wells întoarse în tigaie friptura de pui şi scoase pâinea cu usturoi din cuptor gândindu-se că gătise o adevărată bombă calorică, numai bună pentru un atac de cord... sau îşi făcea speranţe deşarte?

Televizorul era deschis în camera alăturată. Sarah îl putea zări prin deschizătura din perete şi o putea auzi pe Helen Ross, moderatoarea blondă şi drăguţă a show-ului, în ciuda sfârâielii grăsimii din tigaie. Ross vorbea cu Marcus Dowling exprimându-şi compasiunea pentru trauma suferită de acesta după pierderea soţiei.

— Haide, Helen, spuse încet Sarah. Pune-l la zid! Nu fi fraieră!

— Era atât de fericită, spunea Dowling. Luasem cina împreună cu prietenii noştri. Fusese o seară încântătoare. Plănuiam să plecăm în vacanţă şi... s-a întâmplat asta. Incredibil!

— Este incredibil, zise Ross. Întinse braţul şi-i atinse mâna lui Dowling. Casey avea atâta spirit, avea carismă. Anul trecut am participat împreună la o strângere de fonduri pentru Crucea Roşie.

— Nu sunt cuvinte care să poată descrie o asemenea agonie, zise Dowling. Mă tot gândesc, continuă el, *că poate ar fi trăit dacă nu mă apucam să spăl vasele*...

Trevor veni în bucătărie, deschise frigiderul şi se aplecă să-şi ia o bere cu burta revărsându-i-se peste betelia elastică a chiloţilor. Scoase dopul, luă o înghiţi zdravănă de Budweiser, apoi se postă în spatele soţiei sale şi o apucă de fese.

— Hei, se împotrivi ea.

— Ce-i cu tine?

— Ţine, îi spuse ea întinzându-i cleştele pentru friptură. Ocupă-te tu, bine?

— Dar unde pleci?

— Am avut o zi grea, Trev.

— Ar trebui să vezi un doctor.

— Taci din gură!

— Pentru că eşti stresată mereu.

Sarah se scufundă în canapea şi mări volumul. De când furase bijuteriile, nu se gândise decât la Marcus Dowling, încercând să înţeleagă ce naiba se întâmplase după ce fugise pe fereastră.

— Nu aveai de unde să ştii, spuse Helen Ross.

În spatele ei, tigaia fu trântită pe aragaz. Trevor încerca să-i atragă atenţia. La televizor, Dowling spunea:

— Poliţia nu a descoperit nimic şi în tot acest timp criminalul e liber.

Sarah înţelese în cele din urmă. Nu ştia *de ce* o facuse, dar era sigură că *el* o făcuse. Dowling îşi omorâse nevasta! Nu putea fi altcineva. Ce convenabil pentru el că Sarah intrase prin efracţie în casa lui astfel încât să poată da vina pe ea!

Trevor o strigă:

— Haleala e gata, iubito! Cerealele tale Cheerio: suni exact aşa cum îţi plac.

Sarah închise televizorul şi se duse la bucătărie.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine, zise ea, spunându-şi că era mai bine să-şi ceară scuze decât să-l pună pe jar.

Câteodată devenea exagerat de drăgăstos după asemenea scene. Când vorbea cu Heidi despre Trevor, îi spuneau „Teroare”. Era o poreclă care i se potrivea perfect.

Trevor bombăni ceva în timp ce-şi tăia friptura, apoi îi spuse:

— Stai liniştită! Doar că mă întreb câteodată ce-ai făcut cu fata aceea dulce cu care m-am însurat.

— E unul dintre misterele vieţii, zise ea.

— Voiai să spui de fapt: „O să mă revanşez în noaptea asta, iubitule”. Nu-i aşa?

Sarah evită privirea încruntată a lui Trevor şi îşi cufundă lingura în bolul cu cereale. Avea de gând să-şi prelungească programul. Poate că nu era cea mai bună alegere, dar avea de gând să se îmbogăţească, chiar cu riscul de a merge la închisoare. Nu avea altă opţiune.

Capitolul 28

Sarah traversă curtea. Era întuneric; un singur bec abia pâlpâia pe veranda din spate, acolo unde razele lunii se strecurau printre crengile copacilor. Lumina era un semnal că uşa din spate, dindărătul uşii cu sită, nu era încuiată.

Sarah puse mâna pe clanţă şi deschise, apoi se apropie cu paşi de felină de femeia care spăla nişte vase în chiuvetă. O cuprinse de mijloc şi îi spuse:

— Să nu ţipi.

— Uau! Ai ajuns repede aici, răspunse Heidi întorcându-se.

— Teroarea a adormit, ca de obicei, zise Sarah şi o sărută pe Heidi, învârtind-o uşor în paşi de dans în lumina difuză din bucătărie. Unde e Bestia? întrebă ea, referindu-se la soţul lui Heidi.

Heidi întinse mâna către dulap, scoase două pahare şi îi spuse lui Sarah:

— Ştii ce zice el mereu. „Oriunde, numai aici nu. ” Vrei să scoţi sticla din frigider?

Treptele scârţâiră sub tălpile lor, la fel şi scândurile duşumelei din hol. Trecură pe lângă camera copiilor şi intrară într-un dormitor cu lucarne din capătul primului etaj.

— Cât poţi să stai? întrebă Heidi.

Deschise interfonul de monitorizare a bebeluşului, apoi îşi descheie puloverul galben şi se dezbrăcă de blugi. Sarah ridică din umeri, spunând:

— Dacă se trezeşte şi vede că nu sunt acolo, ce poate să facă? Să cheme poliţia?

Heidi o dezbrăcă pe Sarah, descheindu-i pe rând nasturii cămăşii largi, trase în jos fermoarul blugilor cu talie joasă, înfiorându-se de plăcere în timp ce-şi plimba mâinile pe trupul atletic şi ferm al iubitei ei. Sarah era atât de puternică!

— Corpul tău e minunat. Mi-aş dori să arăt şi eu aşa, îi spuse Heidi.

— Eşti perfectă. Îmi place totul la tine.

— Asta era replica mea. Urcă-te în pat acum. Haide!

Heidi îi întinse un pahar lui Sarah şi se strecură la rândul ei în pat, alături de frumoasa ei iubită.

Cele două femei se aşezară confortabil în patul metalic dispus sub panta acoperişului, Heidi punându-şi o mână pe coapsa lui Sarah, iar aceasta trăgând-o pe Heidi mai aproape, sub braţul ei puternic şi protector.

Deci ce jurnal de călătorie ai pregătit pentru noaptea asta? întrebă Heidi.

Sarah avea o listă cu trei locuri care-i treziseră interesul, dar simţea o atracţie specială pentru Palau. Îi spuse lui Heidi:

— E atât de departe! Poţi înota dezbrăcat în acele grote uimitoare. Nimănui nu-i pasă cine eşti, zise ea.

— Nu e nicio problemă cu un cvartet atât de ciudat ca al nostru? Două femei cu doi copii?

— Vom spune că suntem surori. Că tu ai rămas văduvă.

— Oh, pentru că asemănarea dintre noi e atât de izbitoare?

— Vom spune că suntem cumnate, atunci.

— În regulă. Dar ce limbă se vorbeşte acolo?

— Palauana, desigur. Dar se vorbeşte şi engleza.

— În regulă, atunci. Pentru viaţa în Palau, zise Heidi ciocnind paharul cu al lui Sarah. Sorbiră din pahare şi se sărutară cu ochii deschişi, apoi lăsară deoparte paharele şi îşi atinseră mâinile – Heidi atentă la interfonul de monitorizare a copilului, Sarah cu ochii la fereastră, frica înteţindu-le pasiunea mistuitoare.

În timp ce Heidi o dezbrăca pe Sarah de chiloţi aceasta se gândea: „Putem fugi imediat după ultima spargere. Imediat ce bijuteriile vor fi vândute”.

— Sarah?

— Sunt aici, Heidi. Mă gândesc la viitor.

— Ia-mă în braţe acum.

Lui Sarah îi trecu prin minte că ar fi trebuit să-i spună lui Heidi despre femeia şi copilul de care auzise că fuseseră împuşcaţi într-o parcare supraetajată, să o avertizeze să fie foarte precaută, dar o secundă mai târziu, gândul acesta îi dispăru din minte şi un altul îi luă locul.

Avea să vândă toate bijuteriile, cu excepţia diamantului galben. Într-o bună zi, foarte curând, avea să i-l dăruiască lui Heidi.

Capitolul 29

Era ora opt dimineaţa când Jacobi îşi trase scaunul în centrul încăperii şi ne adună pe toţi acolo.

Yuki se aşează lângă mine. Claire rămase în picioare, lângă Jacobi, cu braţele încrucişate, îndurerată la culme de moartea micului Darren Benton, aşa cum Yuki era afectată de moartea lui Casey Dowling.

L-am observat pe străinul care stătea în colţul încăperii pe un scaun metalic: un bărbat alb, bronzat, la vreo treizeci şi ceva de ani, cu nişte ochi mici şi albaştri şi cu părul blond, decolorat de soare, pieptănat peste cap şi prins într-o codiţă la spate cu un elastic. Avea în jur de 1,80 metri înălţime şi vreo şaptezeci de kilograme. Părea masiv după felul în care blazerul său stătea întins pe bicepşi.

Tipul ăsta era poliţist. Un poliţist pe care nu-l cunoşteam.

Jacobi continuă discuţia încheiată cu o zi în urmă. Chi prezentă raportul său în cazul Benton, spunând că nu avea niciun indiciu privitor la gloanţele găsite în trupul celor doi Benton. Atrase atenţia că modul de dispersie a prafului de puşcă nu fusese încă indentificat, dar că doctorul Washburn trimisese pozele la FBI.

Chi îşi scutură monedele din buzunar şi păru stânjenit atunci când raportă că rujul folosit pentru a scrie literele WCF era unul simplu şi ieftin, cumpărat de la drogherie.

În concluzie, nu aveau nimic.

M-am ridicat şi am informat pe scurt echipa, spunându-le colegilor că ne ocupam cu verificarea apelurilor telefonice ale lui Dowling şi că erau mai multe zeci de numere care se repetau pe ambele liste. Le-am mai spus că nu descoperiserăm nimic neobişnuit nici în situaţia conturilor sale bancare.

— Casey Dowling deţinea o bijuterie extrem de rară, am continuat eu. Ne ocupăm de acest aspect şi nu am aflat nimic în ceea ce-l priveşte pe Hello Kitty. Orice idee strălucită este bine-venită. Cine vrea să se ocupe de preluarea informaţiilor telefonice despre acest psihopat să ridice mâna.

Desigur, niciunul nu făcu acest lucru.

La sfârşitul întâlnirii, Jacobi spuse:

— Vă rog să-l salutaţi pe sergentul Jackson Brady.

Poliţistul care stătea în spate ridică mâna făcând un semn de salut şi privind în jur în timp ce era prezentat.

— Jack Brady este noul vostru coleg. A fost transferul la noi. A lucrat doisprezece ani la poliţia din Miami – mulţi dintre aceşti ani, la departamentul Omucideri. Ofiţerul Traccio l-a detaşat la echipa noastră ca rezervă temporară deocamdată, urmând a-l numi definitiv aici. Dumnezeu ştie câtă nevoie avem de ajutor. Vă rog, vreau să-l faceţi să se simtă bine-venit la noi.

Jacobi ne spuse că eram liberi, iar Jackson Brady se apropie de biroul meu şi-mi întinse mâna. I-am strâns-o, i-am spus numele meu, apoi i l-am prezentat pe Conklin.

Brady dădu din cap, spunând că auzise despre cei doi piromani, un caz în care fuseseră implicaţi doi băieţi care dădeau foc la case, omorându-i pe proprietari, şi pe care eu şi Conklin îl rezolvaserăm.

Am observat cum ochii albaştri şi duri ca oţelul ai lui Brady scotoceau fiecare colţişor al micului nostru birou. M-am întors şi am văzut-o pe Claire vorbind cu Jacobi, pe Cindy discutând în şoaptă cu Yuki, iar la televizorul din colţul încăperii, pe Marcus Dowling care încă mai stătea la taclale cu presa.

— Cu cât vorbesc mai mult, cu atât îi cred mai puţin, zise Brady, făcând semn cu bărbia către imaginile cu Dowling.

— Lucrăm la acest caz de câteva zile, i-am spus eu. Începem să ne apropiem de miezul problemei.

— Am auzit raportul tău, sergent, zise Brady. Nu aveţi niciun indiciu.

Capitolul 30

Casa de amanet a lui Ernie Cooper este înghesuită între un restaurant chinezesc tip fast-food şi o tutungerie de pe Valencia Street, în centrul cartierului Mission. Bijuteriile scumpe ale lui Casey Dowling nu erau de nasul lui Ernie Cooper, dar acesta lucrase până la pensie în poliţia din San Francisco şi ne ajutase la mai multe cazuri, ori de câte ori îl solicitaserăm.

Astăzi, trupul mătăhălos al fostului ofiţer umplea un scaun ornamental decolorat Art Deco pe trotuarul din faţa magazinului. Părul lui cărunt era împletit într-o coadă care-i atârna pe spate, iar din urechi îi atârnau firele unui iPod. În poală avea un formular de pariuri sportive, iar pe sub cămaşa havaiană cu care era îmbrăcat se distingea forma unui pistol.

Cooper rânji când ne văzu şi se ridică pentru ai strânge mâna lui Conklin şi apoi pe a mea.

— Anchetăm o spargere care s-a finalizat cu o crima i-am spus eu.

— Soţia starului de cinema? Am citit în ziar despe crimă, zise el. Luaţi loc.

M-am aşezat pe un cufăr pentru jucării, iar Conklin s-a cocoţat pe un scaun de bar din bambus.

— Spuneţi-mi despre ce este vorba, spuse Copper.

I-am întins dosarul cu fotografiile bijuteriilor, obţinut de la compania de asigurări, iar el l-a răsfoit, zăbovind din când la când la vederea unor safire în monturi de platină, coliere cu diamante, ajungând în sfârşit la piesa de rezistenţă a colecţiei – inelul cu diamant galben, care arăta ca pernuţa unui paşă aşezată în centrul unui tron din diamante minuscule.

— Măiculiţă, zise Cooper. El întoarse fotografia invers şi citi specificaţiile pietrei. E estimat la un milion. Pariez că merită fiecare bănuţ.

— E unicat, nu-i aşa? îl întrebă Conklin.

— Oh, desigur, zise Cooper. Orice diamant de douăzeci de carate este o piesă extrem de rară. Dar un diamant galben? Numai după montură îmi dau seama că este original. Mă întreb de ce nu este semnat.

— Şi ce ai face tu cu el dacă l-ai fura? l-am întrebat.

— Ei bine, nu m-aş opri aici, cu siguranţă. L-aş da mai departe unui *flying fence*, mi-aş încasa cele zece procente din preţ şi gata.

— *Flying fence*? l-am întrebat eu, pentru că era un termen nou pentru mine.

L-am rugat pe Ernie să-mi explice.

— Un *flying fence* este un plasator de bunuri furate obişnuit, doar că el preia bunurile imediat, se urcă într-un avion cu destinaţia LA, New York sau oricare alt loc în care se fac afaceri dubioase cu bijuterii, şi piesa va lua calea aerului la numai o oră de la producerea jafului.

— Şi apoi ce se întâmplă?

— Ruta se poate schimba în orice moment. În cazul a acestui inel, poate că a fost vândut aşa cum era, dar nu în această ţară. Poate că este deja pe degetul unei tinere doamne din Dubai.

Cooper începu să bată darabana cu degetele în dosar. Mi s-a părut că văd un beculeţ aprinzându-i-se în cap.

— Nu ştiu dacă vă amintiţi, dar un astfel de plasator de bunuri furate a încasat un glonţ acum două luni în New York. Da, Maury Green. Era specializat în pietre preţioase evaluate la preţuri exorbitante. În mod normal el ar fi fost persoana pe care ai fi contactat-o pentru a scăpa de o piatră atât de specială ca asta.

— A fost ucis?

— Da. A murit pe loc. Green intrase în posesia unei capturi substanţiale, iar poliţiştii l-au urmărit pe individul de la care obţinuse marfa. Nu-mi pot aminti numele lui, dar era căutat pentru jaf armat. În fine, infractorul a scos arma, iar Maury Green a fost împuşcat în schimbul de focuri. Asta a întrerupt lanţul de furnizare.

— Ştiţi ce cred eu? Dacă Hello Kitty ăsta al vostru îl folosea pe Green pentru plasarea bunurilor furate, poate că a fost nevoit să păstreze un timp bucata de sticlă galbenă de un milion de dolari. Pentru voi s-ar putea să fie pisica speriată din copac care nu se mai poate da jos.

Capitolul 31

Yuki o îmbrăţişă pe femeia bronzată şi elegantă care deschise uşa.

— Doamne, cât a trecut? Şase ani? Eşti neschimbată! îi zise Sue Emden lui Yuki, expresia ei spunând, de fapt, „Uau, nu mai ştiu nimic de tine de la absolvire, deci despre ce este vorba?”

Traversând încăperile casei, Yuki şi Sue pălăvrăgiră despre anii petrecuţi la Boalt Law şi odată ce se aşezară confortabil afară, pe veranda lungă care înconjura casa, având în faţă câte un ceai cu gheaţă şi prăjituri, Yuki aduse vorba despre Casey Dowling şi felul în care murise acesta.

— Vrei să vorbim despre Casey în mod oficial? întrebă Sue.

— Îhî. Dar care ar fi diferenţa, Sue? Casey e moartă şi îi datorăm măcar asta. Să colaborăm pentru a-l deseori mai repede pe cel care a ucis-o.

— Marc şi Casey sunt prietenii mei, înţelegi? zise Sue. Nu vreau să spun nimic pe la spatele lui Marc.

— Înţeleg, dar asta va rămâne între noi, o linişti Yuki. Dacă ştii ceva, trebuie să-mi spui şi ar fi mai bine să mă laşi pe mine să judec. Şi tu ai aştepta acelaşi lucru de la mine.

— Bine, bine. Dar nu vreau să fiu în niciun fel implicată în povestea asta, înţelegi? Când ţi-am mai cerut eu vreo favoare?!

Yuki râse, iar Sue râse şi ea la rândul ei, spunând:

— Niciodată, nu-i aşa?

— Asta e prima dată.

— Între noi vorbind, Casey bănuia că Marcus avea o amantă. Asta e. Am spus-o.

— Dar avea vreo dovadă? Bănuia pe cineva în special? L-a întrebat pe Marcus în faţă?

— Încetişor. Câte o întrebare, pe rând, o linişti Sue.

— Scuze. Să o luăm de la început. Casey avea vreo dovadă că Marcus o înşela?

— Nu, dar era suspicioasă. Marcus a fost mereu un desfrânat. Şi mie mi-a pus mâna pe fund de câteva ori. La naiba, doar e star de cinema! Dar Casey mi-a spus: „El s-a îndepărtat mult de mine”. Ceea ce însemna că nu mai era atât de atras de ea. Asta era singura ei dovadă – niciuna, de fapt – şi totuşi asta o alarmase cumplit.

— Şi nu l-a pus să recunoască?

— Yuki, doar nu crezi că Marc a împuşcat-o pe Casey!

— Nici vorbă. Nu are antecedente. Dar e bine de ştiut dacă au existat probleme în căsnicia lor.

— Şi eu sunt avocată, nu uita, şi îţi spun cu certitudine că nu Marc a făcut-o. Marc o iubea din tot sufletul Casey. El o considera expansivă şi interesantă. Spunea că în cei patru ani de căsnicie alături de ea nu se plictisise niciodată. Ben şi cu mine am mers la el acasă noaptea trecută şi l-am găsit devastat. Ne-a spus că o să moara de durere. Chiar dacă şi-a făcut de cap şi a înşelat-o pe Casey, nu ar fi părăsit-o. Sunt sigură că nu ar fi părăsit-o... nici nu pot spune asta.

— Casey ar fi divorţat de el?

Sue Emden scoase un oftat.

— Nu ştiu. Poate. Dacă ar fi aflat că o înşela, avea de gând să-l părăsească – cel puţin aşa mi-a spus ea.

— Când ţi-a spus acest lucru?

— Marţi seară.

— Sue, Casey a fost ucisă miercuri.

— Caută în altă parte, Yuki. Ai încredere în mine. Hoţul ăla a făcut-o. Marcus e nevinovat.

Capitolul 32

Pete Gordon ieşise singur la vânătoare pe Embarcadero, şoseaua dinspre est care ducea spre golf, coborând de la 2nd şi King şi îndreptându-se spre nord, pe lângă Ferry Building şi pe sub podul golfului San Francisco-Oakland – o arteră de circulaţie străbătută atât de localnici, cât şi de turişti. Oamenii circulau în jurul lui pe jos, cu bicicleta, cu skateboardul, în timp ce soarele care apunea se scurgea încet pe cerul de culoarea indigoului.

Pete îşi alesese ţinta în faţa terminalului pentru feriboturi – o blondă suplă ca o trestie, îmbrăcată cu o geacă sport neagră, cu glugă, peste o fustă neagră şi lungă, hainele ei fluturând în vânt. Imaginea blondei îi aminti de femeile în burka[15].

Femeia zveltă cu părul blond împingea un cărucior în care se afla un copil liniştit, îmbrăcat în roz, care urmărea curios trecătorii care coborau de pe feribot şi se împrăştiau în toate direcţiile.

Pete merse după blonda cu glugă neagră prin piaţa fermierilor, urmărind-o în timp ce cumpăra o pâine, o căpăţână de salată verde şi file de peşte. Rămase în spatele ei şi atunci când femeia ieşi din piaţă cu mai multe sacoşe din plastic atârnându-i în mâini, fără a vorbi cu fiica sa, care într-un fel părea să deţină controlul.

Atunci când ţinta ajunse la intersecţia străzilor Market şi Spear, aceasta se îndreptă spre intrarea BART. Ridică puţin căruciorul şi păşi pe scara rulantă care cobora, iar atunci Pete îşi spuse că era momentul. Înhăţă cu mâna dreaptă pistolul, complet ascuns în buzunar, şi o armă pe scările în mişcare.

— Domnişoară? Doamnă? strigă el. A treia oară când strigă, femeia întoarse brusc capul şi îi aruncă o privire întrebătoare.

El aplecă puţin capul şi afişă un zâmbet timid.

— Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten la colţul străzii California. Of, cred că m-am rătăcit!

Femeia se uită lung la el şi răspunse:

— Nu vă pot ajuta, şi îşi văzu de drum, ieşind cu căruciorul de sub arcul care marca intrarea în pasaj.

— Hei, mulţumesc pentru nimic, cucoană! strigă Pete. Naiba ştie de ce te-am mai întrebat!

Cu mâinile înfipte în buzunare, Pete continuă să meargă spre nord. Nu se terminase încă. Se întrebă dacă expresia chipului

---

[15] Veşmânt islamic care acoperă corpul şi capul femeilor (n.tr.)

său fusese cea care-l dăduse de gol. Fusese prea înverşunat? Prea dur? Nu fusese aşa în Irak. Şi nu avea să strice totul aici.

El era calm. Era calculat. Avea o misiune.

Şi era hotărât să o ducă la îndeplinire.

Capitolul 33

În timp ce Pete înainta cu vântul în faţă, îşi aminti ultima zi a lui Kenneth Marshall, PFC[16]. Pete fuse în vehiculul care conducea coloana pe drumul acela prăfuit de la ieşirea din oraşul Haditha, oamenii lui fiind în convoiul de maşini din spate. Mai aveau vreo patruzeci de metri până la un pâlc de case când a explodat maşina capcană. Suflul exploziei l-a azvârlit pe caporalul Lennar din maşina lui aflată în coada convoiului şi l-a lăsat pe Kenny Marshall fără picioare.

Pete îl iubea pe Kenny ca pe un frate. Era un tip isteţ cu gropiţe, care avea în casca de protecţie o fotografie cu Iisus. Juca „Loveşte conserva” cu puştii din tabăra adversă, le dăruia câte ceva din raţia lui de mâncare şi credea în misiunea lui – să lupte pentru libertatea Irakului. Lui Kenny îi plăcea să spună adesea că, la moartea lui, Dumnezeu avea să-l găsească oriunde s-ar fi aflat. După ce Dumnezeu l-a chemat pe Kenny la El, după ce dispozitivul exploziv improvizat l-a ucis pe acel bun fiu şi soldat al Americii şi după ce soldaţii aflaţi sub comanda căpitanului Peter Gordon au ieşit din locurile în care se ascunseseră, toţi s-au uitat nedumeriţi la Pete, aşteptând ordine. A fost uşor. A făcut totul ca la carte. Cartea lui.

Pete fusese sigur că ştia cine declanşase de la distanţă acel dispozitiv improvizat. Cei bănuiţi erau într-o maşină în spatele Humvee-ului condus de Kenny. Minutele care urmaseră fuseseră atât de vii, încât chiar şi acum mai simţea mirosul explozibilului şi al fricii. Încă îşi mai aminrea duşmanii urlând în timp ce-i împuşca.

Acum, în seara asta friguroasă din San Francisco, Pete Gordon apucă mai strâns arma ascunsă în buzunarul jachetei sale, în timp ce păşea furios pe Embarcadero. Ajunse pe o alee, între Samsone şi Battery, pe care erau aranjate mai multe mese şi scaune din plastic.

O tânără mamă se ştergea pe mâini după ce luase masa acolo împreună cu bebeluşul.

Pete o urmări pe tânăra mamă cu micuţul ei la parterul 1EC al mallului, trecu de patiserie şi de restaurantul italian, urcă apoi scările rulante până la cinematograful izolat şi pustiu care delimita capătul aripii vestice de la primul etaj al mallului.

---

[16] Private First Class - soldat junior de categoria întâi (n.tr.)

Mania stătea pe o bancă, uitându-se la afişele filmelor în timp ce îşi trecea degetele prin părul copilului. Era pauza dintre reprezentaţii şi erau singuri.

Tânăra mamă se întoarse spre Petey atunci când acesta strigă:

— Domniţă, mă scuzaţi, mă puteţi ajuta? Cred că m-am rătăcit.

Capitolul 34

Atunci când am fost chemată la locul crimei, echipajele de poliţie şi ambulanţele erau deja parcate de-a lungul străzilor Battery şi Clay. Am urcat cu Explorerul meu pe trotuar şi am frânat chiar lângă Hyundaiul lui Jacobi apoi l-am întrebat unde trebuia să ajung pe unul dintre poliţiştii care ţineau mulţimea la distanţă în faţa intrării în aripa vestică a mallului.

— La primul etaj, sergent, îmi spuse poliţistul. Lângă cinematograf.

L-am sunat pe Jacobi, iar acesta mi-a răspuns:

— Vino sus, Boxer. Şi păstrează-ţi cumpătul.

Cei care urmăreau filmul şi fuseseră scoşi din sală pe uşa din spate reveniseră la intrare, alăturându-se navetiştilor, turiştilor şi funcţionarilor de la birourile mallului care se adunaseră în număr mare cu trei metri mai jos de uşa de acces la nivelul 1EC.

Mi-am ridicat insigna şi mi-am făcut loc prin mulţime, evitând întrebările la care nu aş fi putut răspunde.

Un poliţist mi-a deschis uşile din sticlă şi am intrai în mall – un şir de magazine cu logouri faimoase, acum nefiresc de goale.

Scările rulante fuseseră oprite, iar scena crimei – o întreaga aripa vestică a mallului – fusese izolată. M-am aplecat pe sub banda galbenă şi am început să urc câte două trepte ale scărilor rulante rămase momentan fixe. Jacobi mă aştepta în capul scărilor şi mi-am dat seama după expresia lui că aveam să văd ceva îngrozitor chiar înainte de a ajunge lângă cadavrele de pe covorul roşu.

Mai întâi am văzut-o pe mamă. Era căzută pe spate. Cardiganul ei bleu era înnegrit în dreptul inimii de la două împuşcături precise şi mai avea încă o rană de glonţ în cap. Am întins mâna şi i-am închis ochii din care dispăruse orice urmă de viaţă.

Abia atunci am îndrăznit să privesc silueta mică şi nemişcată care zăcea lângă ea.

Dumnezeule, omorâse şi copilul.

Scena aceea era una de coşmar şi chiar dacă am tresărit îngrozită de atâta cruzime, am fost uimită să constat cât de calculate fuseseră aceste împuşcături. Focurile de armă fuseseră trase cu sânge rece – nişte împuşcături mortale, trase de la foarte mică distanţă.

Jacobi se dădu într-o parte şi eu am ocolit trupul copilului aflat încă în căruciorul răsturnat. Era un băieţel sub un an. Nu mai era nevoie să-i spun lui Jacobi că, evident, aceste crime şi cele din parcarea de la Stonestown erau opera aceluiaşi criminal.

Dar unde era semnătura lui? Unde erau literele WCF?

Jacobi introduse portofelul mamei într-o pungă pentru probe.

— Se numeşte Judy Kinski. Avea patruzeci de dolari în bancnote mici. Două carduri de debit. Un permis de bibliotecă. Ar fi împlinit douăzeci şi şase de ani săptămâna viitoare. McNeil încearcă să-i contacteze acum ruda mai apropiată.

— Există martori? am întrebat eu. Cineva trebuie să fi văzut acest atac.

— Chi stă de vorbă cu persoana care vinde bilete. Vino cu mine.

Capitolul 35

Fata din biroul managerului cinematografului plângea cu faţa în palme. A ridicat ochii spre mine atunci când am intrat în încăperea aceea înghesuită.

Paul Chi mă prezentă tinerei albe ca varul şi spuse:

— Aceasta e Robin Rose. S-ar putea să-l fi văzut pe criminal.

— A ajuns mama? întrebă Robin.

— E pe drum, răspunse Jacobi. Imediat ce ajunge vă vă vom escorta jos.

— Am văzut când i-a împuşcat, zise fata printre suspine. Tocmai deschideam casa de bilete pentru filmul de la ora şapte.

Chi îi întinse tinerei un pachet de şerveţele şi îi spuse că totul era în regulă, putea să se liniştească.

— Nu am auzit nimic, zise ea suflându-şi nasul. Dar când am ridicat geamul...

Puteam să-mi dau seama din privirea ei. Ultimele minute ale inocenţei ei, când deschisese sertarul cu bani, când verificase numărul de bilete, ridicând fereastra metalică de siguranţă şi aşteptând... ce anume? Vreo câţiva oameni care voiau să-şi cumpere bilete mai devreme?

— Nu mi-a venit să cred la început, ne spuse Robin. Mi-a trecut prin cap că era un soi de reclamă alternativă pentru un nou film. Apoi mi-am dat seama că oamenii aceia erau reali. Că erau morţi.

— Aţi văzut pe cineva lângă trupurile lor? am întrebat-o eu.

Ea încuviinţă şi spuse:

— Bărbatul acela trebuie să mă fi auzit când am ridicat fereastra. Mi-a întâlnit privirea pentru o fracţiune de secundă. Am văzut arma, aşa că m-am ascuns imediat sub tejghea.

Bărbatul pe care-l zărise Robin Rose era alb, îmbrăcat cu o geacă de baseball în două culori, albastru şi alb, şi avea o şapcă trasă pe ochi. Tânăra nu credea că-i putea face o descriere amănunţită, dar avea să încerce. La fel cu arma. Şi nu văzuse nici ce ieşire folosise criminalul pentru a fugi din mall.

Poate că alesese să iasă pe pasarela de la etajele superioare, care făcea legătura cu alte malluri din Embarcadero Center, sau, la fel de uşor, ar fi putut coborî cu scările rulante, ca să iasă apoi în stradă.

Am întrebat-o pe Robin dacă ar fi dispusă să vivă la secţie pentru a urmări înregistrarea de pe camera de supraveghere, apoi am părăsit biroul managerului împreună cu Jacobi.

El trimisese deja o informare către toate echipajele de poliţie, cerându-le să caute un bărbat alb în geacă de baseball alb-albastră, când Claire se ivi tropăind pe scara rulantă, însoţită de asistentul său, Bunny Ellis, care păşea în spatele ei.

Claire avea o privire furioasă în timp ce se mişca pe lângă trupurile victimelor cu aparatul ei Minolta. Am rămas lângă ea în timp ce făcea pozele.

— Uite! Acelaşi mod ciudat de dispersie a prafului de puşcă, Lindsay, spuse ea. Aceleaşi împuşcături de la mică distanşă. Acelaşi criminal de copii nenorocit. S-a furat ceva?

— Portofelul mamei era plin.

Claire fu cea care observă literele de pe spatele căruciorului.

M-am holbat nedumerită la litere în timp ce aparatele de fotografiat pâlpâiau într-o adevărată frenezie stroboscopică. Mesajul era scris cu ruj. Semnătura era la fel... şi totuşi diferită.

FWC.

— Ce naiba? i-am spus lui Claire. Nu e WCF? Acum e FWC?

— Tu mă întrebi pe mine, Lindsay? Tipul ăsta nu lasă indicii. Pur şi simplu îşi bate joc de noi.

Capitolul 36

Înlocuitorul nostru la lovire, Jackson Brady, a spus că participase la un curs de perfecţionare la sediul FBI din Quantico.

— Mi-am petrecut două veri studiind profilul criminalilor în serie. Asta nu face din mine un profesionist, dar pot să-mi dau cu părerea în cunoştinţă de cauză.

Jacobi ocupase o sală de şedinţe a Diviziei Crime împotriva Persoanelor şi ne-am aşezat cu toţii în jurul meselor scorojite din placaj, uitându-ne la Brady.

Chi îi spuse lui Brady ce informaţii aveam de la scena primei crime şi de la ultima, iar Brady îşi luă notiţe.

Toţi ochii erau la el atunci când ne spuse:

— Să omori copii este un soi de răspuns, probabil ca urmare a unei copilării nefericite, sau este posibil ca acest ucigaş să fie atât de mort pe dinăuntru, încât omoară aceşti copii doar pentru că sunt martori ai crimelor sale.

— Dar copiii erau doar nişte bebeluşi, zise Jacobi.

Brady ridică din umeri.

— Probabil că ucigaşul nu foloseşte acest tip de logică. Cât despre uciderea mamelor, vă puteţi da seama că simte o ură teribilă faţă de femei.

— Pentru a-l găsi pe tipul ăsta, interveni Jacobi, nu ne foloseşte să ştim cum a fost copilăria lui, nu-i aşa? Ceea ce simte el nu ne va ajuta cu nimic. Asta nu ne va conduce la autorul crimelor.

— Aveţi dreptate, domnule locotenent. De fapt, voi spune că tipul ăsta se poate ascunde în câmp deschis, la vedere. Uitaţi-vă numai cât de puţine indicii aveţi despre el şi felul în care a comis aceste crime şi cum a reuşit să scape fără să fie văzut. E foarte inteligent, calculat, organizat şi lucrează singur. Şi ceea ce este mai important, trece drept o persoană obişnuită. De aceea se poate apropia atât de mult de victimele sale. Ele nu apucă nici măcar să ţipe.

— Şi are o armă despre care nu ştim nimic, am adăugat eu.

— Acesta e un detaliu interesant, zise Brady. Tipul ăsta se pricepe la arme. Mă face să cred că ar putea avea pregătire militară.

— Avem un martor ocular şi o înregistrare video de pe camerele de supraveghere, am spus eu. Cred că ne putem face o idee despre aspectul său fizic.

— Niciun semn distinctiv, nu-i aşa?

— Mda, interveni Chi. Bărbat alb la vreo treizeci de ani, cu o şapcă pe cap. Vom putea să îi completăm descrierea după ce vom studia înregistrările camerelor de supraveghere de la One EC. Dar dacă acest individ e militar şi pe deasupra competent şi antrenat, ce îl va da de gol ca să-l prindem?

— Aroganţa, zise Brady. Va deveni prea încrezător în forţele proprii şi în cele din urmă va lăsa în urmă un indiciu. Dar, vă daţi seama, s-ar putea să treacă mult timp până să facă o astfel de greşeală.

M-am aşezat înapoi pe scaunul meu. Era un alt fel de a spune la ce mă gândeam încă de când cei doi Bentoni fuseseră ucişi în parcarea de la Stonestown.

Şirul crimelor nu avea să se oprească aici.

Capitolul 37

Cu zece zile în urmă auzeam „Cazul Dowling e mai important decât oricare alt caz”. Acum, biata noastră echipă de la Omucideri plus o duzină de poliţişti transferaţi temporar de la alte departamente culegeau informaţii din zona Embarcadero Center, urmărind fiecare indiciu – chiar şi pe cele care păreau neinteresante şi trăsnite la prima vedere –, lucrând în schimburi de câte douăsprezece ore sub conducerea lui Jacobi, ferm hotărâţi să-l prindă pe Criminalul Ruj de Buze.

Eram la morgă, alături de Claire când a sosit raportul balistic de la FBI. Am încercat să nu urlu de nerăbdare când am văzut-o angajându-se într-o conversaţie telefonică, în timp ce rupea grijulie partea de sus a plicului. În cele din urmă încheie discuţia cu apelantul, închise telefonul şi scoase din plic singura coală de hârtie.

— Hei-hei. Cazul nostru a fost analizat de doctorul Mike în persoană.

— Scuză-mi ignoranţa, dar nu vrei să-mi dai şi mie norocitul ăsta de raport?

— Uşurel, dragă prietenă! Dr. Michael Sciarra este faimosul „Doctor Armă” al FBI-ului, zise ea. În regulă. Lemme va ajunge la miezul problemei. Dr. Mike spune că dispunerea prafului de puşcă pe trupurile acelor bebeluşi a fost atipică, pentru că focurile au fost trase printr-un amortizor. Şi să nu crezi că a folosit vreo ciudăţenie excentrică improvizată.

— Dar ce a folosit, atunci? am întrebat eu.

— Trebuie să fi fost un dispozitiv de ultimă generaţie din oţel laminat la rece sau titan. Există foarte puţine de acest acest tip. Iată ce spune dr. Mike: „Nu s-a înregistat în Statele Unite nicio crimă comisă cu un amortizor ca acesta, care a cauzat dispersia atipică a prafului de puşcă, în cazul copiilor Benton şi Kinski”.

— Iisuse, ce naiba înseamnă asta?

— Pentru început, asta explică de ce nimeni nu a auzit focurile de armă.

— Şi de ce nu avem nicio astfel de înregistrare în baza de date.

— Pentru că provine probabil din afara ţării, spuse Claire.

Chiar în acel moment, telefonul meu începu să sune. Mi se strânse stomacul când am văzut numele apelantului pe ecranul

mobilului. I-am arătat şi lui Claire cine mă suna, apoi am deschis telefonul şi am spus: „Boxer”.

Mă întrebam „Ce mai este acum?”

— Boxer, ticălosul ăla nenorocit, Psihopatul Ruj de Buze, a mai pregătit un spectacol horror, strigă în urechea mea Jacobi!

— Nu pot să cred. NU!

— Da. Ei bine, o femeie şi un copil au fost ucişi în parcarea subterană de la Union Square. Arată exact ca ultimele două crime. Sunt la locul faptei cu Chi şi Cappy. Tracchio, este pe drum încoace şi o să-şi bage nasul peste tot.

Am închis telefonul, am informat-o pe Claire şi l-am sunat pe Conklin, apoi am dat fuga în parcarea din spatele Palatului de Justiţie. Conklin mă aştepta la volanul maşinii noastre de serviciu şi imediat ce m-am urcat în maşină şi am închis portiera, el a demarat în trombă cu sirena urlând şi girofarul pornit, lăsând urme de cauciuc încins pe asfalt.

Conklin strigă spre mine încercând să acopere urletul sirenei:

— A dat lovitura în mijlocul oraşului. Ce boaşe are tipul ăsta.

— Loviturile în mijlocul oraşului sunt exact ceea ce-i place. E un terorist. Unul al naibii de experimentat.

Habar nu aveam cât de adevărată avea să se dovedească această remarcă.

Capitolul 38

Jur că am ajuns cu maşina în trei secunde. M-am ţinut de bord în timp ce Fordul nostru Crown Vic a pornit mugind pe Leavenworth, urcând şoselele în pantă care ne întorceau stomacul pe dos de parcă am fi fost într-un roller-coaster şi coborând vertiginos pe altele care-ţi tăiau răsuflarea sau făcând tot felul de viraje periculoase pe străzile oraşului nostru.

Atunci când nu încercam să conduc maşina virtual de pe locul pasagerului, mă gândeam la Criminalul Ruj de Buze. Clar nu era un dement oarecare.

Era *nebun de legat*.

Omorâse patru oameni şi acum mai mulţi, probabil. Semnătura lui era atât de obscură încât părea pur şi simplu lipsită de sens. Cum îi puteam anticipa mişcările dacă nici măcar nu înţelegeam ce voia să demonstreze.

Conklin răsuci volanul chiar la poalele dealului, mişcarea trimiţându-te într-o intersecţie supraaglomerată. Aş fi vrut să ies din maşină şi să bat în capotele vehiculelor din faţa noastră până ce şoseaua avea să se elibereze, în schimb am strigat prin portavoce: ,,Daţi-vă maşinile la o parte. Eliberaţi drumul acum!”

Porneam şi ne opream în timp ce maşinile înaintau cu dificultate, încercând să urce străzile în pantă una după alta. Mi se părea că secundele treceau ca orele până când, din fericire, am scăpat de blocaj.

Câteva minute mai târziu, Conklin s-a strecurat cu maşina între câteva maşini de patrulare în alb şi negru aflate în afara parcării de la Union Square.

Eu am sărit din maşină înainte să apuce el să frâneze.

Ne-am făcut loc împreună prin mulţimea de clienţi panicaţi care-şi lăsaseră automobilele în parcare. Am văzut teama ce li se citea pe chipuri şi aproape că le citeam gândurile la unison: *Criminalul a fost aici. M-ar fi putut împuşca pe mine.*

Mi-am croit drum prin mulţime ţinând insigna în mână, am semnat în registru şi i-am cerut ofiţerului Sorbera să-mi dea raportul.

— Din nou acelaşi scenariu, zise Joe. Locul crimei este la cel de-al patrulea etaj. Am oprit ascensoarele.

Conklin ridică banda galbenă şi am trecut împreună pe sub ea, învăluiţi de răcoarea din parcare.

La primul nivel erau nişte puncte de acces întunecoase, la capătul unor pasaje venind din toate direcţiile – dinspre uriaşul Macy’s, Saks sau hotelul Francis Drake –, o ocazie perfectă pentru un prădător să-şi pândească nevăzut victima.

În timp ce eu şi Conklin străbăteam cu paşi mari sinoasele coridoare duble din centrul parcării, mergând printre şirurile de maşini parcate, m-am pregătit sufleteşte pentru ceea ce Jacobi numise „spectacol horror”. L-am găsit stând de vorbă cu Anthony Tracchio, comandantul-şef, pe palierul de la nivelul al treilea. Faţa acestuia era albă ca varul, iar ochii înfundaţi în orbite ai lui Jacobi erau aproape închişi, ambii bărbaţi arătând de parcă ar fi dat nas în nas cu diavolul.

— Chi şi McNeil sunt la patru, zise Tracchio abia mişcându-şi buzele. Cei din schimbul de noapte cercetează perimetrul. Am hotărât să primim în echipă orice poliţist se oferă voluntar sau pe oricare se întâmplă să ne apară în cale.

— Nu au fost martori? am întrebat eu.

Era mai mult o speranţă nenorocită, o dorinţă decât o întrebare.

— Nu, răspunse Jacobi. La naiba, nimeni nu a văzut şi nici nu a auzit nimic.

Capitolul 39

Eu şi Conklin am urcat prin parcare printre rândurile înclinate de maşini, senzaţia mea de groază crescând pe măsură ce ajungeam mai sus.

Când am ajuns la etajul al patrulea şi i-am salutat pe Chi şi McNeil, mi s-a părut că mai mulţi păianjeni îmi foloseau partea de sus a braţelor pe post de autostradă, făcându-şi loc prin părul de pe ceafa.

Nu voiam să văd victimele şi totuşi am fost nevoită să o fac. M-am îmbărbătat şi am coborât privirea asupra lor. Şi acolo, într-un loc gol de parcare dintre două maşini, zăceau cele două cadavre. Femeia fusese frumoasă şi îşi păstrase delicateţea trăsăturilor chiar şi după moarte. Puloverul alb şi părul lung şi negru îi erau pline de sânge, care făcuse o baltă în jurul ei şi curgea în şiroaie lungi pe podeaua înclinată din beton. În jur se vedeau urme însângerate de pantofi şi era sânge şi pe tălpile ei.

Copilul era ghemuit la adăpostul trupului încovoiat al femeii. Cadavrele păreau să fi fost aranjate pentru o poză.

Vederea mi se înceţoşă. Am simţit cum îmi fugea pământul de sub picioare, auzind ca prin vis vocea lui Conklin:

— Linds? Lindsay?

Braţul lui încolăcit în jurul taliei mele m-a împiedicat să cad.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

Am încuviinţat din cap, murmurând:

— Sunt bine. Mă simt bine. Nu am mâncat nimic astăzi.

Eram furioasă pe mine însămi că dădusem dovadă de slăbiciune. Pentru că părusem o biată femeie. Superiorii mei, colegii, prietenii mei din echipă, toţi se aşteptau să mă comport ca un lider. Trebuia să-mi revin, să mă ţin fermă pe poziţii.

Victimele erau încadrate de un Dodge Caravan roşu şi un Highlander argintiu. Pe pardoseală era o geantă deschisă, iar obiectele personale ale victimei erau împrăştiate în jur.

Toate portierele Dodge-ului erau deschise.

Am ridicat ochii spre parbrizul maşinii şi am văzut literele CWF scrise cu roşu. Din nou semnătura aceea ciudată. Ce naiba putea să însemne?

Paul Chi mă strigă de undeva din spate, iar eu m-am întors spre el. Era alb ca varul. Am înţeles că, la fel ca mine, rămăsese şocat de această crimă oribilă.

— Numele victimei este Elaine Marone, ziset Chi. Doamna Marone avea treizeci şi patru de ani. Avea cincizeci şi şase de dolari în portofel, carduri de credit, un carnet de conducere şi aşa mai departe. Nu ştim încă numele fetiţei.

— Aţi găsit rujul? am întrebat sperând ca micul obiect să fi căzut pe sub maşină. Poate că ucigaşul lăsase o amprentă pe tubul lucios.

— Nu am găsit niciun fel de machiaj, zise Chi. Dar am găsit ceva nou. Verifică încheietura doamnei Marone. Se pare că a încercat să-l dezarmeze pe criminal.

M-am aşezat pe vine lângă trupul lui Elaine Marone. Aşa cum spusese Chi, se vedeau nişte urme vineţii de degete pe încheietura de la mâna dreaptă a femeii şi am numărat cinci găuri de gloanţe în puloverul ei. Elaine Marone nu încercase doar să se apere. Se luptase ca o fiară cu agresorul.

Şi atunci am auzit strigătele – nişte urlete înfiorătoare care-ţi rupeau inima şi care păreau să se înalţe spre noi pe culoarele sinuoase ale cavernei din beton.

— Laineeee! Lilly!

Oh, nu, Dumnezeule!

Paşii alergau pe pardoseala din beton. Jacobi strigă:

— Opreşte-te! Stai pe loc!

Era un avertisment clar, dar paşii se apropiau la fel de repede.

Capitolul 40

Am coborât în fugă rampa înclinată către etajul al treilea, apoi am ocolit peretele curbat – la timp să-i văd pe Tracchio şi Jacobi încercând să oprească un bărbat masiv îmbrăcat în blugi şi cămaşă din flanel.

Bărbatul era o adevărată matahală, ca un taur furios încărcat de adrenalină. El se descotorosi de Tracchio şi Jacobi ca de nişte căţeluşi piperniciţi, apoi continui să urce în fugă rampa, către scena crimei. Părea că avea de gând să intre cu toată forţa în mine.

Jacobi strigă: „STAI PE LOC!”, apoi îşi scoase de la brâu Taserul.

Am strigat:

— Jacobi, NU! Nu face asta, nu…

Dar ştiam că nu avea încotro. Am auzit bâzâitul electric al pistolului cu electroşocuri, iar uriaşul a căzut brusc, prăbuşindu-se ca şi cum i-ar fi fost retezată şira spinării, apoi a început să alunece în jos pe rampă – o călătorie de cinci secunde –, timp în care a rămas paralizat şi incapabil să scoată vreun ţipăt.

Jacobi ajunse lângă el, strigând:

— Iisuse Hristoase, uite ce m-ai obligat să fac! Te-ai potolit acum? Te-ai potolit?

Clămpănitul electric al Taserului se opri şi bărbatul începu să plângă în hohote, disperat, fără a se putea controla. M-am aplecat lângă el, în timp ce Jacobi îi întorcea mâinile la spate ca să-i pună cătuşele.

— Sunt sergentul Boxer, i-am spus, bătându-l uşurel pe spate. I-am scos portofelul din buzunarul de la spate şi-am verificat poza din carnetul de conducere. Bărbatul era Francis Marone.

— Lăsaţi-mă SUS! Trebuie să merg la ele!

— Îmi pare rău, domnule Marone, dar acum nu se poate, i-am explicat eu.

— Ce s-a întâmplat? Ele sunt bine? întrebă Marone cu glasul înecat de lacrimi. Tocmai vorbisem cu Elaine, zise el suspinând. A trebuit să mă opresc să-mi iau ţigări, dar i-am spus că urma să ne întâlnim la maşină, în parcare.

— Tocmai aţi vorbit cu ea la telefon?

— Am auzit-o întrebând pe cineva: „Ce vrei?” Apoi am auzit… Oh, Doamne, spuneţi-mi că este teafără.

I-am spus din nou că-mi părea teribil de rău, iar Marone începu să strige:

— NU, nu fetele mele! Vă rog, vă rog, trebuie să merg la ele!

Francis Marone îmi rupea inima, pur şi simplu – şi asta era partea mai dureroasă: dacă voiam să-l prindem vreodată pe criminal şi, în cel mai fericit caz, să-l acuzăm de crimele comise, trebuia să protejăm scena crimei de acest bărbat.

O pădure de picioare crescuse în jurul meu – Tracchio, Conklin, Chi, McNeil.

L-am întrebat pe domnul Marone dacă avea vreun prieten apropiat sau vreo rudă pe care să o chem acolo, dar el nu mă asculta. Şi nu m-am putut abţine să-l întreb:

— Domnule Marone, ştiţi pe cineva care ar fi vrui să-i facă rău soţiei dumneavoastră?

Marone mă privi uimit, cu ochii lui roşii de plâns apoi strigă:

— Eu operez un mixer de ciment! Elaine e reprezentant PR la un magazin de jucării! Suntem nimeni! *Nimeni!*

Zgârieturile urâte de pe antebraţele lui Marone sângerau. Am pus mâna pe umărul bietului om, apoi m-am retras când Jacobi şi Tracchio l-au ridicat în picioare,

— Nu am vrut să-ţi fac rău, amice, se scuză Jacobi.

Le-am făcut semn ofiţerilor Noonan şi Mackey, cerându-le să-l ducă pe Marone la spital. I-am promis amărâtului că urma să mă mă întâlnesc cu el acolo imediat ce reuşeam să mă eliberez.

Apoi m-am dat la o parte din drum când am văzut duba lui Claire urcând în viteză rampa.

Capitolul 41

Claire îşi asambla camera foto când am ajuns la nivelul al patrulea. M-a privit în faţă şi am văzut în ochii ei aceeaşi groază pe care o simţeam şi eu. Ne-am deschis braţele şi ne-am îmbrăţişat strâns, iar de această dată nu-mi mai păsa dacă cineva credea despre mine că eram slabă de înger.

— Copilaşii ăştia! Nu pot suporta să-i văd aşa, i-am spus eu.

— *Nu* va fi în regulă, rosti Claire, cu gura lipită de umărul meu. Chiar dacă-l prinzi pe ticălos, nimic *nu* va mai fi în regulă. Niciodată. Ştii asta, nu?

Ne-am desprins una de cealaltă atunci când asistenţii lui Claire o întrebară dacă puteau începe cu acoperirea mâinilor celor două victime. Sinistra activitate de investigare a crimei pornise.

I-am spus lui Claire:

— Ai văzut literele de pe parbriz?

— Îhî. CWF. E o nouă ciudăţenie, o schimbare atipică. C-ul şi W-ul au rămas totuşi alăturate, astfel că F-ul e cel mutat de colo colo. Şi acesta e singurul indiciu cu care m-am ales în afară de încă două cadavre pe care să le studiez şi care ar fi trebuit să trăiască.

Claire mă trase de braţ, iar eu m-am dat într-o parte când maşina unităţii de cercetare la faţa locului condusă de Clapper urcă rampa şi se opri lângă duba medicului legist.

Cei de la CSI ieşiră pe rând pe portiera din spate, iar Clapper se opri să studieze tabloul de coşmar, spunând ca pentru sine:

— Mă întreb dacă Bunul Dumnezeu şi-a întors faţa de la omenire.

Bliţurile aparatelor foto începură să pâlpâie, iar camerele video se puseră în funcţiune, filmând cadavrele şi găurile de gloanţe din caroseria maşinii, din interiorul şi exteriorul acesteia.

Echipa adună tuburile de cartuşe sigilându-le ca probe. Locul crimei fu împânzit cu markere, se facură schiţele de rigoare şi se înregistrară toate detaliile necsare.

Am rămas deoparte urmărind activitatea echipei CSI şi gândindu-mă că Elaine Marone fusese vie cu o ora în urmă, făcuse cumpărături împreună cu soţul şi copilaşul ei, iar acum cei din echipa lui Claire le înfaşurau trupurile în cearşafuri albe imaculate peste care trăgeau fermoarele sacilor. Îi

mulţumeam lui Dumnezeu că zgomotul acela sinistru al fermoarelor era ceva ce Francis Marone nu avea să audă niciodată.

Îmi făceam din nou speranţe, îmi doream din tot sufletul ca tuburile cartuşelor să scoată la iveală vreun indiciu, să găsim în acea baie de sânge o probă fizică utilă, când l-am auzit pe Conklin strigând:

— Linds! Vino să vezi ceva!

M-am apropiat de mica furgonetă a familiei Marone şi am văzut că partenerul meu îmi arăta semnătura din trei litere de pe parbrizul maşinii.

Conklin îşi întoarse spre mine ochii căprui şi-mi spuse:

— Acesta nu e ruj.

Mi-am îndreptat lanterna spre literele de pe parbriz şi am simţit un nod în stomac.

— E sânge, zise Conklin. Criminalul a scris asta cu degetul folosindu-se de sângele victimelor.

Unul dintre tehnicienii lui Clapper făcu fotografiile de rigoare. Altul prelevă probele de pe parbriz. Raza mea de speranţă se aprinse mai tare.

Sa fie posibil?

Criminalul Ruj de Buze fusese atât de necugetat în nebunia lui încât să lase în urmă o amprentă însângerată pentru băieţii buni?

Capitolul 42

La ora 8.30 în seara aceea, sergentul Jackson Brady se întâlni cu tot acel grup pestriţ de inspectori şi poliţişti de la Omucideri. Toţi stăteau în jurul lui, în micul nostru birou. Brady introduse o casetă în vechiul aparat video şi ne spuse:

— Dacă vreunul dintre voi vede ceva care mi-a scăpat, nu ezitaţi să vorbiţi.

Pe ecran apăru în colţul din dreapta jos, o imagine destul de neclară în alb-negru a unui bărbat, care mergea pe culoarul central al parcării, îndreptându-se spre Dodge-ul Caravan parcat aproape de capătul rândului.

Imaginile erau întunecate, pătate şi întrerupte din cauza luminii slabe din parcare şi a calităţii proaste a casetei care fusese reciclată probabil de sute de ori. Şi totuşi îl puteam vedea pe criminal. La fel ca înainte, acesta purta o şapcă şi o geacă de baseball în două culori. Îşi ţinea capul în jos, ferindu-şi faţa de camera de supraveghere.

Brady începu să vorbească pe măsură ce imaginile se derulau pe ecran.

— Iată, aici îşi ţine mâinile în buzunare. În timp ce se apropie de furgoneta victimei o strigă pe doamna Marone. Ce spune? Poate că întreabă cât este ceasul, sau întreabă dacă are să-i schimbe douăzeci de dolari. Aici femeia îşi pune bagajele pe bancheta din spate a furgonetei şi inchide portiera, apoi urcă pe bancheta din faţă, la volan, vorbind la telefon cu soţul ei.

Am urmărit cu atenţie filmarea, în timp ce criminalul se apropia de Elaine Marone, încă vie în momentul acela. Am studiat felul în care mergea bărbatul, examinând limbajul corpului său, cât şi pe cel al victimei. Părea să-şi ceară scuze în timp ce se apropia de ea, iar Elaine Marone nu părea deloc alarmată.

Mi-am amintit că Brady spusese despre acest individ că „trece drept o persoană obişnuită”. M-am gândit la cei mai periculoşi criminali în serie – cei despre care se făceau şi filme – şi mi-am spus că toţi acei psihopaţi erau nişte persoane normale.

— Vedeţi, zise Brady, acum a scos arma. Un Beretta de nouă milimetri. Amortizor de primă clasă. Femeia aruncă o privire pe bancheta din spate, apoi îi întinde bărbatului geanta spunând: „Ce vrei?” Ea încearcă să-l convingă pe criminal, dar

nu reuşeşte. Highlanderul acela acoperă partea de jos a corpurilor celor doi, dar după modul în care bărbatul s-a aplecat brusc, cred că femeia l-a lovit cu piciorul. Aici el îi dă peste mână, ea scapă geanta şi urmează primul foc. Femeia îşi duce mâna în partea de sus a pieptului.

Brady vorbea mai departe, dar eu urmăream imaginile de pe ecran în care femeia încerca să-i imobilizeze bărbatului mâna în care acesta ţinea pistolul. Criminalul o prinsese strâns de încheietură cu mâna care-i rămăsese liberă şi reuşise să se elibereze. Atunci îi făcuse probabil vânătăi. O secundă mai târziu, trupul lui Elaine Marone se zguduia de patru ori, pentru ca apoi să se prăbuşească, dispărând din cadru.

Portiera din spate a furgonetei era deschisă, iar criminalul mai trase un foc de armă undeva înspre banchet din spate, apoi dispăru din cadru.

— Priviţi, zise Brady. Iată-l din nou pe criminalul nostru. O susţine pe Elaine Marone de talie cu braţul lui stâng şi foloseşte indexul de la mâna dreaptă a femeii pentru a-şi scrie semnătura pe parbriz. Cum ea nu avea niciun ruj în geantă, continuă Brady, criminalul a improvizat.

I-am cerut lui Brady să deruleze înapoi înregistrarea şi am urmărit din nou cum folosise criminalul mâna femeii moarte pentru a scrie CWF cu sângele ei. El folosise degetul ei, nu al lui, şi în afară de asta, ticălosul purta mănuşi. Speranţa mea de a găsi vreo amprentă se spulberă.

Brady continuă:

— Individul a lăsat portierele maşinii deschise şi a aranjat trupurile victimelor. Aici iată cum urcă pe rampă, probabil la cel de-al cincilea nivel, unde următoarea cameră de supraveghere îl surprinde urcând în ascensor. Avem şi caseta aceea. Durează doar zece secunde şi surprinde un prim-plan de sus cu şapca lui. Din păcate nu se vede nicio emblemă. Aici el iese din parcare, la nivelul străzii. Trei minute şi patruzeci de secunde, zise Brady îndreptând telecomanda către monitor pentru a-l închide. Atât a trecut din momentul în care şi-a scos pistolul până la dispariţia sa.

Capitolul 43

Ne aflam pe canapeaua confortabilă de piele din lup, aşteptând ştirile de la ora unsprezece. Picioarele mele erau în poala lui Joe, iar Martha sforăia de zor pe covoraşul de lângă mine. Eram frustrată şi epuizată peste măsură. Îmi doream foarte mult să pot dormi, dar gândurile care mi se învălmăşeau în minte nu-mi dădeau pace.

— O femeie a venit astăzi la secţie, i-am spus lui Joe. I-a zis lui Jacobi că un bărbat s-a apropiat de ea în zona terminalului pentru feriboturi în aceeaşi seară în care au fost ucise cele două Kinski. I-ar fi spus că se rătăcise. Femeia a spus că purta şapcă şi geacă de baseball în două culori: albastru şi alb.

— Era credibilă?

— Jacobi a spus că tremura ca varga şi că avea buza însângerată de cât şi-o muşcase. I-a declarat că tipul era ciudat. I-a zis că nu putea să-l ajute şi s-a îndepărtat cu copilul ei, iar bărbatul ar fi strigat după ea: „Mulţumesc pentru nimic, cucoană. Naiba ştie de ce te-am mai întrebat”. Femeia a văzut înregistrarea de pe camera de supraveghere şi crede că ar putea fi acelaşi bărbat.

— Veşti bune, Linds! Aveţi un martor.

— Este un pas înainte, dar, nu ştiu dacă înţelegi, putea fi oricine care purta o geacă de baseball. Joe, WCF, FWC. Iar acum CWF. Tu eşti un fan al puzzle-urilor. Ce înţelegi din iniţialele astea?

— West Coast Freak[17]. Factory Workers’ Coalition[18], Chief Wacko Freak[19]. Vrei să continui?

— Nu, ai dreptate, i-am spus. Sunt doar nişte prostii. Criminalul se joacă cu noi.

— Ascultă, ca să nu uit...

— Ştirile, l-am întrerupt eu, luând telecomanda de pe măsuţa de cafea şi mărind volumul atunci când figura atât de familiară a prezentatoarei de ştiri Andrea Costella apăru pe ecran.

Aceasta începu să prezinte pe scurt ştirile de ultimă oră.

— În această seară avem noi ştiri despre Criminalul Ruj de Buze, care a fost surprins de camerele de supraveghere din parcarea Union Square în timp ce părăsea scena unei noi

---

[17] Coasta de Vest a Ciudaţilor (n.tr.)

[18] Coaliţia Muncitorilor din Fabrici (n.tr)

[19] Şeful Ciudaţilor Psihopaţi (n.tr.)

crime duble, lăsând în urmă un tablou de coşmar, zise prezentatoarea.

Înregistrarea video apăru pe ecran şi ţinu vreo zece secunde. Criminalul era surprins în timp ce intra în cabina ascensorului, apăsând un buton cu un deget înmănuşat şi retrăgându-se într-un colţ, cu ochii plecaţi, până ce uşile se deschiseră, iar el dispăru fără urmă.

— Un martor anonim l-a descris pe bărbat poliţiei, care a putut realiza portretul-robot al criminalului, în posesia căruia am intrat şi noi, zise Costella.

O schiţă apăru acum pe ecran în locul înregisii.mi video.

— Vezi? l-am întrebat pe Joe. Domnul Oarecare. Nu ştim ce culoare au ochii sau părul lui. Nimic ieşit din comun. Trăsături obişnuite, cartuşe obişnuite de nouă milimetri, nimic care să ne ofere vreun indiciu. Dar este ceva ce nu a fost menţionat pentru a nu periclita ancheta. Tipul foloseşte un amortizor sofisticat, ceva de înaltă clasă.

— Poate că este militar. Specialist în operaţiuni de război. Sau vreun furnizor de armament. Poate că a cumpărat amortizorul de pe piaţa neagră sau din străinătate.

— Da. Ar avea sens dacă ar fi militar. Dar trebuie să fie, nu ştiu, zeci de mii de foşti militari în oraşul ăsta. Şi jumătate dintre aceştia se potrivesc acestei descrieri. Hei, dar ce-i asta? am întrebat eu când o nouă înregistrare începu la televizor.

Am urmărit reportajul cu gura căscată. Cineva cu o cameră portabilă mergea în urma lui Claire, filmând-o în timp ce pleca de la morgă şi se îndrepta spre parcarea din zona biroului ei.

Suporterii îi puneau o avalanşă de întrebări despre victime, întrebând-o dacă voia să transmită ceva oamenilor din San Francisco.

Claire se întoarse cu spatele la camere şi urcă în noul ei Prius. Porni motorul maşinii şi mi-am spus că scăpase – gen, *Lăsaţi-mă în pace, hiene ticăloase ce sunteţi* –, dar spre surprinderea mea, Claire coborî geamul, îşi scoase cotul afară, sprijinindu-l de cadrul portierei şi se uită direct la camere.

— Da, am ceva de transmis oamenilor din San Francisco şi acum nu vorbesc din postura unui medic legist. Vorbesc ca soţie şi ca mamă. E clar?

Se auzi un „Da” unanim.

— Mamelor, aveţi grijă! Fiţi cu ochii în patru, zise Claire. Nu vă încredeţi în nimeni. Nu parcaţi în locuri pustii şi nu vă apropiaţi de maşinile din parcări, decât dacă mai sunt şi alţi

oameni în preajmă. Şi, fără glumă, încercaţi sp obţineţi un permis de portarmă. Apoi *purtaţi* această armă.

Capitolul 44

Pete Gordon stătea în bucătărie, la masa laminată roşie la care-şi aşezase laptopul, cu spatele la verandă, unde Sherry făcea trucuri stupide cu nişte păpuşi de cârpă pentru a-şi înveseli fratele.

Bomba ecologică ţipa – de plăcere sau de spaimă –, dar Pete nu se sinchisea prea mult, pentru că, oricare ar fi fost motivul, era ca şi cum o şurubelniţă i-ar fi străpuns timpanul.

Pete urlă peste umăr:

— Potoleşte-l, Sherry! Într-un minut am să scot cureaua.

— Facem linişte, tăticule.

Gordon reveni asupra scrisorii pe care o compunea, un fel de bilet de răscumpărare. Mda! Îi plăcea să-l considere un bilet de răscumpărare. Se pricepea destul de bine la scris, dar acest bilet trebuia să fie limpede precum cristalul şi să nu ofere niciun indiciu despre identitatea sa.

„Scrisoare deschisă către cetăţenii oraşului San Francisco, scrise el. Am ceva important să vă spun.” Se gândi puţin la cuvântul „cetăţenii”, îşi spuse că era prea rigid şi îl înlocui cu „locuitorii”. Suna mult mai bine aşa.

„Scrisoare deschisă către locuitorii oraşului San Francisco.” Apoi schimbă următoarea propoziţie: „Am o propunere pentru voi”.

Brusc, dinspre verandă se auzi un strigăt ascuţit. Sherry încercă disperată să-şi potolească fratele, bomba ecologică, apoi strigă de afară prin fereastră:

— Tăticule, îmi pare rău! Nu te supăra, te rog, Stevie nu a vrut să ţipe.

Copilul urla ca din gură de şarpe şi atunci când inspira şi când expira, neobosit şi al naibii de enervant. Pete îşi împreună degetele, gândindu-se cât de mult îi ura pe ei şi tot ce însemna viaţa pe care o trăia în prezent. *Priviţi-mă, doamnelor şi domnilor, sunt eu, căpitanul Peter Gordon, fost comandant şi actual Bărbat Casnic de gradul întâi.*

Ce tragedie îngrozitoare!

Singurul lucru care-l mai bucura cât de cât era să lucreze la planul său. Gândindu-se – bineînţeles, după ce avea să scape de Sherry şi de bomba ecologică – ce plăcere imensă avea să simtă atunci când ar fi venit momentul să-i arate prinţesei cine era el cu adevărat.

Abia aştepta să o reducă la tăcere ca să nu-l mai sâcâie niciodată cu pretenţiile ei.

Pete, iubitule, nu uita să cumperi lapte şi să ai grijă să-ţi iei medicamentele, bine? Hei, frumosule, ai pregătit prânzul pentru copii? Ai făcut patul? L-ai chemat pe tipul de la cablu?

Îşi imaginã chipul lui Heidi, palid şi încadrat de tot părul acela roşu, cu ochii ca două jucării yo-yo, când realiză ce făcuse. Şi ce urma să-i facă ei.

Hi-hi, Heidi. Pa-pa, drăguţo!

Partea a treia

CAPCANA

Capitolul 45

Sarah Wells se ghemui în spatele unui tufiş, între uriaşa casă în stil Tudor şi stradă, hainele ei negre camuflând-o perfect în întunericul nopţii.

Avea nişte flash-uri de memorie tridimensionale de la spargerea casei Dowling – cum rămăsese ea ascunsă în dulap în timp ce soţii Dowling făceau dragoste, cum dăduse mai târziu peste măsuţa fantezie plină cu sticluţe de parfum în timpul evadării ei riscante. Şi apoi, partea cea mai neplăcută – acuzaţiile de crimă care atârnau asupra capului ei.

Sc gândi să renunţe în timp ce înainta. Pe de altă parte, reşedinţa Morley era un premiu.

Casa albă cu trei etaje şi faţada decorată cu grinzi negre şi bovindouri le aparţinea lui Jim şi Dorian Morley, faimoşii proprietari ai Morley Sports Gear, un lanţ de magazine răspândite pe toată coasta, care comercializa echipamente sportive pentru atleţi. Sarah citise o grămadă despre ei pe internet şi văzuse zeci de poze. Dorian Morley se îmbrăca precum o regină şi deţinea o colecţie fabuloasă de bijuterii, pe care le păstra la îndemână pentru a fi purtate la numeroasele evenimente mondene la i care participa.

Sarah remarcase o replică a doamnei Morley, care-i spusese unui reporter de la Chronicle că-i plăcea să poarte diamante în fiecare zi, „chiar şi pe lângă casă”.

Era greu de imaginat! Diamante în fiecare zi!

Tocmai de aceea Sarah îi pusese pe soţii Morley pe lista ei de obiective, făcuse câteva verificări prin zonă pentru a vedea cum decurgea traficul la ora nouă seara în acel cartier şi stabilise unde să-şi parcheze maşină şi unde să se ascundă. Într-una dintre incursiunile ei anterioare din timpul săptămânii, îl zărise chiar şi pe Jim Morley părăsind casa într-un Mercedes. Era un bărbat îndesat şi musculos – în genul celor porecliţi „brawny”, adică lucraţi şi plini de muşchi.

Cu siguranţă, Sarah nu intenţiona să dea peste Jim Morley în seara aceea. De fapt, nici nu avea cum să se întâmple. Soţii Morley dădeau o petrecere *Big Chill* în curtea din spate a casei şi intenţionau să-şi delecteze prietenii cu un spectacol live al unei trupe rock-and-roll din anii ’60, reunite special pentru acest evenimnit. Se auzea deja prima melodie din program – acorduri de chitară electrică acoperind ţiuitul microfoanelor.

Ce fantastic fond muzical!

Cu cincisprezece minute în urmă, unul dintre valeţi parcase maşina ultimului oaspete la poalele dealului, iar acum stătea în stradă cu amicul lui. Sarah auzea râsul lui înfundat şi simţea fum de ţigară. Avea să o facă. Se hotărâse. Şi nu era moment mai potrivit decât acesta.

Sarah ridică privirea către fereastra de la dorimitorul soţilor Morley şi, după ce trase adânc aer în piept, ţâşni din spatele tufişului după care se ascundea şi alergă vreo şase metri până la zidul casei. Odată ce ajunse acolo execută o manevră pe care o practicase de multe ori pe zidul de escaladă de la sala de fitness. Îşi îndesă vârful pantofului stâng de căţărat între scândura decorativă şi zid, se prinse de burlanul de scurgere cu mâna dreaptă şi se cătără până la pervazul ferestrei.

Pe la jumătatea celor trei metri, piciorul ei stâng alunecă iar ea rămase agăţată în aer, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi trupul lipit vertical de peretele casei, în timp ce se ţinea cu mâna dreaptă de burlan. Disperată să nu tragă în jos tot sistemul de scurgere, ceea ce ar fi produs un zgomot infernal, care ar fi avut consecinţe nefaste – un glonţ sau o mână grea pe umărul ei, care să o ducă la secţia de poliţie.

Renunţă acum, Sarah! Du-te acasă!

Sarah atârnă lipită de perete câteva secunde, care i se părură interminabile.

După ore întregi de antrenamente, în care stătea atârnându-se în mâini de bara de deasupra uşii dulapului – şi nu doar până ce nu mai putea să se ţină, ci până muşchii îi cedau, iar mâinile îi alunecau de pe bară–, antebraţele ei erau puternice ca nişte cabluri.

Îşi întărise degetele strângând în fiecare zi o minge de cauciuc în timp ce conducea maşina sau se uita la televizor – ca să nu piardă timpul. Dar în ciuda puterii şi determinării ei, luna era destul de luminoasă în noaptea aceea, iar Sarah Wells nu era invizibilă.

În timp ce atârna pe zidul casei, Sarah auzi o maşină care se opri după colţul casei şi vocile unor oaspeţi întârziţi care se apropiau pe alee. Aşteptă ca aceştia să intre în casă, iar când se gândi că nu mai era niciun pericol se desprinse de burlan şi întinse mâna spre mulura de sub fereastră.

Când se prinse bine de aceasta, se încordă şi încercă să se urce pe zid, până ce reuşi să-şi treacă un picior peste pervazul ferestrei vestice de la dormitorul soţilor Morley.

Era în casă.

Capitolul 46

Sarah sări de pe pervazul ferestrei pe covorul care acoperea podeaua.

Era ameţită şi simţea acut tot felul de lucruri: exaltare, frică şi presiune. Aruncă o privire la ceasul digital aflat pe noptiera de lângă uriaşul pat cu baldachin al soţilor Morley şi înregistră ora.

Era 9.14, iar Sarah îşi jură că atunci când cifrele albastre urmau să indice 9.17, ea avea să plece.

În spaţioasa încăpere răzbătea lumina din hol. Sarah remarcă mobila masivă *Queen Ann* din lemn de arţar, dovada unei moşteniri la fel de valoroase ca miliardele făcute de soţii Morley din echipamentele sportive. Lângă pat erau expuse nişte tablouri mici în ulei, în dulap era încastrat un televizor uriaş cu plasmă, iar nişte fotografii cu arătosul clan Morley în bărci cu pânze erau agăţate pe pereţi – pereţi care vibrau acum din cauza ritmurilor rock-and-roll.

Sarah era pregătită de plecare. Traversă încăperea lungă, a cărei podea era acoperită de covoare, apoi închise uşa care dădea în hol şi o încuie cu cheia. Acum, cu excepţpţia luminii albastre a ceasului digital, se afla complet în întuneric.

Era 9.15.

Sarah puse mâinile pe perete şi începu să meargă de-a lungul lui, găsi uşa dulapului, o deschise şi apăsă întrerupătorul lanternei pe care o avea pe frunte. Dulapul – mai bine zis o garderobă de mărimea unei camere – era fantastic şi nu putea spune că s-ar fi aşteptat la altceva în casa soţilor Morley. Erau o mulţime de umeraşe şi suporturi pentru haine – ale doamnei într-o parte, ale domnului în cealaltă. Peretele din spatele garderobei era acoperit de o oglindă cu trei panouri, lungă din podea până în tavan – tot ce puteai cere de la un dulup, cu excepţia unui seif. Unde să fi fost acesta?

Sarah se mişcă repede, căutând în spatele rochiilor de seară şi plimbându-şi degetele peste ornamentele şi canturile din lemn, simţind acut trecerea timpului în timp ce inventaria afurisitul de dulap al familiei Morley.

Nu avea încotro, trebuia să plece. Cu mâinile goale.

Sarah tocmai îşi închisese lanterna de pe frunte şi ieşise din dulap când auzi paşi pe podeaua din lemn masiv. Paşii se opriră chiar în hol, la uşa dormitorului. Mânerul sferic se

învârti de mai multe ori, apoi auzi vocea unui bărbat care striga furios:

— Hei! Cine a închis uşa?

Sarah încremeni. Ar fi trebuit să se ascundă? Sau să sară pe fereastră în întuneric?

Bărbatul strigă din nou:

— Eu sunt, Jim. Trebuie să merg la toaletă.

Bărbatul se hlizea, iar după grohăielile pe care le scotea, Sarah realiză că era beat.

El îşi subţie vocea, întrebând amuzat:

— Hello Kitty? Eşti chiar tuuuu?

Sarah simţi că-i sare inima din piept. Era Jim Morley bătând de zor în uşa propriului dormitor.

— *Hei! Deschide!*

Capitolul 47

Sarah fugi la fereastră, blestemând orice i-ar fi putut sta în cale. Pusese deja o mână pe pervazul ferestrei când o uşă se deschise şi lumina se revărsă în încăpere. Morley intrase în baie pe uşa camerei alăturate, iar silueta lui mătăhăloasă să se profila pe fondul luminos al toaletei.

Bărbatul strigă în timp ce bâjbâia după întrerupătorul de pe peretele dormitorului.

— E cineva aici?

Sarah îşi puse mintea la contribuţie. Fără lumină în dormitor, ea putea să-l vadă mai bine decât o puteavedea el. Trebuia să rişte profitând de această situaţie.

— Jim, spuse ea, ai putea să ne laşi singuri, te rog? zise ea.

— Laura? Laura, tu eşti? Iisuse, îmi cer scuze. Tu şi Jesse... Staţi liniştiţi, nu vreau să vă deranjez. Puteţi sta aici cât doriţi.

Uşa de la baie se închise. Camera se cufundă din nou în întuneric. *Puteţi sta aici cât doriţi*, spusese Morley, dar când avea să se întoarcă la petrecere, avea să-i vadă cu siguranţă pe Laura şi pe Jesse, urmând să dea alarma.

Era 9.20.

Sarah ridicase un picior pe pervaz când în minte îi apăru o imagine. Fusese atât de grăbită să ajungă la dulap, dar observase chiar lângă pat un tablou deosebit reprezentând un lan de grâu.

Să fi fost agăţat de perete?

Treizeci de secunde, nu mai mult, dar trebuia să verifice acel tablou.

Sarah găsi baldachinul patului la lumina albastră a ceasului, pe care îl folosi pentru orientare.

Degetele ei verificară cu îndemânare marginile ramei micului tablou, apoi trase rama spre ea.

Răsuflă uşurată când tabloul se deschise ca o fereastră. În perete, chiar în spatele tabloului, era o cutie metalică, având lacătul descuiat atârnat într-un belciug. Sarah se mişcă iute. Trase cutia din perete, o aşeză pe pat şi-i scoase capacul. Apoi deschise rucsacul gol pe caro şi-l adusese pentru pradă şi începu să transfere micile plicuri umflate şi cutiile cu bijuterii din seif.

Când rucsacul ei se umplu, ea îl închise şi puse înapoi cutia goală în scobitura din perete.

Era timpul să plece!

Sarah aruncă o privire pe fereastră şi văzu un bătrbat care-şi plimba rottweilerul. Acesta se opri să discute cu valetul, apoi merse mai departe pe stradă. Sarah sări pe pervaz, apoi se întoarse cu faţa spre interiorul încăperii.

Îşi puse mâinile pe marginea pervazului, stând pe vine, apoi scoase picioarele pe fereastră şi se lăsă în jos pe lângă perete, ţinându-se de pervaz. Îşi lipi tălpile pantofilor de escaladă de zidul casei şi îşi dădu drumul.

Piciorul îi nimeri într-o groapă din peluză. Îşi scrântise glezna.

Strânse din dinţi de durere, disperată să-şi înăbuşe strigătul. Apoi, profitând de faptul că norii acopereau momentan luna, se îndreptă şchiopătând prin întuneric către maşina ei.

Capitolul 48

Sarah aproape strigă de bucurie când îşi văzu Saturnul ei roşu parcat de-a lungul străzii, nu departe de reşedinţa soţilor Morley.

Se urcă în maşină, îşi scoase de pe cap dispozitivul cu lanternă şi fesul dintr-o singură mişcare şi îşi dădu jos mănuşile.

Le îndesă pe toate în rucsacul cu bijuterii, apoi ascunse rucsacul sub scaunul din faţă al maşinii.

Cu mâinile strânse pe volan, încercă să-şi recapete calmul la adăpostul confortabil al întunericului. Glezna îi zvâcnea dureros în timp ce se gândea la escapada ei periculoasă care nu durase decât câteva minute.

I se părea incredibil.

Jim Morley o strigase „Hello Kitty”. Bărbatul deschisese uşa de la baie şi se zgâise la ea. Şi totuşi nu fusese prinsă.

Nu încă, îşi spuse Sarah. Avea sub scaunul ei destul dovezi ca să fie trimisă pentru douăzeci de ani în spatele gratiilor, şi asta fără a fi acuzată de crimă.

Sarah îşi răsfiră părul, îşi puse cămaşa albastră matlasată pe care o păstra pe bancheta din spate şi porni motorul maşinii.

Porni pe Columbus, având grijă să nu depăşească limita de viteză în timp ce se îndrepta spre Bay Street pe lângă Chestnut şi Francisco, gândindu-se la urmările succesului ei şi la posibilitatea unei întâlniri cu Heidi.

Îşi imagină cum ar fi fost să-i spună lui Heidi tot adevărul despre ea, să-i spună că bijuteriile pe care le furase aveau să le asigure financiar libertatea – probabil pentru tot restul vieţii – şi că fanteziile despre viaţa lor împreună, ca o familie, aveau să devină realitate.

În timp ce şi-o imagina pe Heidi bătând fericită din palme şi aruncându-şi braţele în jurul gâtului ei, un sunet îndepărtat o făcu pe Sarah să se înfioare. Nu mai putea ignora acel tânguit enervant. Urletul acela modulat şi strident venea din spatele ei, devenind din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropia. Sarah văzu luminile roşii de girofar în oglinda retrovizoare.

Poliţia.

Nu puteau fi pe urmele ei, nu-i aşa? Să fi chemat Jim Morley poliţia? Poate că valetul o zărise cum alerga şchiopând pe stradă atunci când Morley dăduse alarma. Şi totuşi era sigură că nimeni nu o urmărise până la maşină.

Cum putuse să dea greş?

Mintea i se întunecă şi inima începu să-i bată nebuneşte în timp ce oprea maşina lângă bordură. Împinse rucsacul şi mai adânc sub scaun, apoi, cu ochii pe oglinda retrovizoare, Sarah Wells urmări cum maşina de patrulare se apropie şi opri în spatele ei.

Capitolul 49

Sarah trebuia să se gândească la un alibi în numai câteva secunde, dar mintea ei părea amorţită.

Se afla departe de cartierul în care locuia şi era sigură că părea vinovată. Tot trupul îi fu năpădit de sudoare când văzu deschizându-se portiera maşinii de poliţia Un bărbat cu chipiu ieşi din maşină şi porni spre ea.

Ochii acestuia erau acoperiţi de umbra chipiului, dar Sarah observă maxilarul pătrat, nasul drept şi gura severă. Din cap până-n picioare, acesta părea extrem de formal şi neîngăduitor.

— Permisul şi talonul maşinii, vă rog.

— Da, domnule, zise Sarah, bâjbâind în torpedo cu mâinile cleioase de sudoare.

Îşi găsi în cele din urmă portofelul deasupra hărţilor, dar din cauza mâinilor umede şi tremurânde scăpă printre degete cardurile, care se împrăştiară la picioarele ei. Sarah ridică permisul de conducere, băgă mâna din nou în torpedou pentru a scoate talonul maşinii şi le întinse pe rând ofiţerului.

— Domnule, am făcut ceva? Am depăşit cumva viteza?

Ofiţerul verifică documentele la lumina lanternei spunând că avea să revină într-o clipă, se întoarse la maşina de patrulare pentru a-i verifica numele în baza de date.

Luminile roşii se reflectau în oglinda ei retrovizoare.

Sarah era sigură că jaful de la reşedinţa Morley fusese cel mai stupid lucru pe care-l făcuse vreodată. Îşi imagina deja cum avea poliţistul să-i spună să iasă din maşină şi să pună mâinile pe capotă. Îşi imagină cât de uşor avea să găsească acesta bijuteriile lui Dorian Morley.

Pe măsură ce minutele se scurgeau necruţătoare, îşi imagină mai multe maşini de poliţie venite la faţa locului, cum avea să fie înconjurată de poliţişti amuzaţi de cât de uşor fusese prinsă cu marfa asupra ei. Îşi imagină apoi interogatoriul şi cum avea să-şi mărturisească vina – ceea ce ar fi făcut fără să stea pe gânduri din cauza dovezilor concludente.

Glezna o durea îngrozitor şi în acelaşi timp se simţea ameţită, având o senzaţie acută de greaţă.

Ce avea să se întâmple cu ea? Dar cu Heidi?

Raza unei lanterne o făcu să tresară; poliţistul revenise. Acesta îşi ţinea într-o mână lanterna, iar cu cealaltă îi întindea documentele.

— Stopul din spate pentru semnalizare pe dreapta e stricat, zise el. Trebuie să-l reparaţi de urgenţă.

Sarah îşi ceru scuze, iar după ton părea atât de vinovată, încât i se făcu ruşine. Nu realizase că stopul nu mai funcţiona, îi explică ea poliţistului, şi promise că avea să se ducă în cel mai scurt timp la un magazin de piese auto. Totul se sfârşise cu bine.

După ce maşina de patrulare trecu mai departe pe lângă ea, Sarah deschise portiera şi vomită pe şosea, apoi îşi puse fruntea pe volan.

— Mulţumesc, Doamne, zise cu voce tare.

Mâinile încă-i mai tremurau când porni din nou motorul maşinii. Se îndreptă spre Marina Boulevard. Inspectând strada în ansamblu, îşi întoarse ochij spre podul Golden Gate, cu lanţul său de lumini sclipitoare. Acel colier de lumini i se părea un semn, iar optimul lui Sarah renăscu, de această dată transformându-se într-o adevărată euforie.

Nu făcuse greşeli costisitoare. Îşi făcuse temele perfect la reşedinţa Morley şi reuşise un jaf de primă clasă care o adusese şi mai aproape de scopul ei final. Iar acum avea o idee fenomenală.

Avea să-şi repare cât mai curând stopul din spate apoi se gândea să o sune pe văduva lui Maury pentru a-i face o ofertă – o recompensă substanţială dacă femeia putea să-i găsească lui Sarah alt plasator de bunuri furate.

Mintea îi fu invadată de mai multe gânduri, toate provocate de plicurile pline cu bijuteriile pe care Dorian Morley le purta zilnic.

Abia aştepta să vadă ce alte minunăţii mai luase din seif.

Capitolul 50

Sarah deschise uşa apartamentului cu un singur dormitor pe care-l împărţea cu furiosul şi insuportabilul ei soţ. Rămase o clipă în micul hol ascultând cu atenţie, iar atunci când auzi sforăitul bărbatului, intră în living. Teroarea dormea în fotoliul lui din piele, cu spătar rabatabil. Era în maiou şi pantaloni scurţi, iar boxerii lui ecosez nu numai că ieşeau pe jumătate din pantaloni, dar erau şi descheiaţi.

Sarah strâmbă din nas la vederea cuplului porno de la televizor, care făcea sex fără sonor, apoi se strecură pe lângă soţul ei şi intră în dormitor, unde închise uşa şi o încuie încetişor cu cheia.

Abia după aceea simţi că era în siguranţă şi că putea să răsufle uşurată. Trase draperiile şi aprinse lumina, apoi deschise rucsacul cu prada şi plicurile burduşite se împrăştiară pe pat.

Sarah abia mai putea respira, iar ochii ei străluceau de emoţie în timp ce desfăcea fiecare mic pacheţel eliberându-i conţinutul. Colierele cu diamante se revărsară ca nişte cristale de gheaţă cu zeci de faţete. Sarah atinse cu veneraţie fiecare dintre brăţările încrustate cu pietre preţioase, broşele, pandantivele şi inelele furate, uimită de propria îndrăzneală şi în acelaşi timp fascinată de splendoarea fiecărei opere de artă.

Gustul lui Dorian Morley în materie de bijuterii era remarcabil. Colierele cu diamante erau noi, dar pacheţelele cu antichităţi lucrate admirabil păreau să facă parte dintr-o colecţie de familie. Sarah se întrebă dacă acele bijuterii fuseseră moştenite sau colecţionate bucală cu bucată de către Dorian Morley în persoană.

Şi pentru prima dată de când începuse să fure de la cei bogaţi, Sarah înţelese că femeia care deţinuse acele bijuterii avea să sufere enorm după dispariţia lor.

Nu era un gând tocmai potrivit pentru un hoţ de bijuterii, aşa că încercă să nu-şi mai bată capul cu asta, spunându-şi că soţii Morley, la fel ca toţi cei care fac parte din lumea bună, aveau asigurări şi o mulţime de bani, în timp ce ea şi Heidi nu aveau pe cine să se bazeze – niciun salvator în afară de propriile lor persoane. Oricum, fiecare zi trăită alături de bărbaţii lor era dezgustătoare şi teribil de riscantă.

Sarah puse la loc bijuteriile în pachetele lor şi deschise sertarul de jos al măsuţei de toaletă. Împinse într-o parte

tricourile şi pantalonii de trening, ridică fundul fals din placaj şi ascunse acolo trusa de scule.

Înainte de a dosi în acelaşi loc bijuteriile doamnei Morley, Sarah simţi nevoia să-*l* mai vadă o dată. Întinse mâna în colţul din spate, în partea dreaptă a ascunzătorii şi căută cutiuţa de piele în formă de cufăr.

Cutiuţa se potrivea perfect în palma ei strânsă. Deschise capacul şi admiră din nou minunatul inel al lui Casey Dowling. Acesta sclipea fermecător în lumină, de parcă ar fi avut viaţă.

Diamantul galben. Uau! Era pur şi simplu *magnific*!

Capitolul 51

Conklin bombănea nemulţumit în timp ce parca maşina de poliţie în faţa vilei în stil Tudor de pe Russian Hill.

— Ce coincidenţă, nu crezi? Hello Kitty dă o spargere în aceeaşi seară în care Criminalul Ruj de Buze o atacă pe Elaine Marone şi pe copilul acesteia.

— Rich, abia pot să-mi ţin ochii deschişi. După numai trei ore de somn cred că este prea mult, că această „slujbă” o să-mi vină de hac şi că ar trebui să-mi dau demisia înainte să mă omoare cu zile. Apoi mă întreb ce naiba o să fac după asta.

— Când am gândurile astea, mie îmi vine să deschid un magazin cu echipament pentru scufundări în Martinica.

— Ei bine, asta ar fi un fleac pentru soţii Morley. Probabil te-ar putea ajuta în această privinţă.

Conklin îşi înăbuşi râsul când uşa masivă de la intrare se deschise larg. Dorian Morley era o femeie înaltă şi şi atrăgătoare, la vreo patruzeci de ani, îmbrăcată într-o tunică înflorată şi pantaloni negri, iar părul ei castaniu era răsucit într-un coc prins cu o clamă. De asemenea, avea ochii roşii şi părea zdruncinată. Ne invită în bucătărie – un spaţiu vast, bine luminat şi luxos, cu blaturi din sticlă verde ca marea şi aparatură din inox.

Soţul ei stătea la masă ţinând o cană de cafea în mâna lui mare. Se ridică în picioare, iar femeia făcu prezentările.

— Mă simt ca un idiot, zise Jim Morley după ce ne-am aşezat în jurul mesei. Uşa dormitorului era încuiată. Asta era ciudat. Am spus: „Hello, Kitty? Eşti chiar tuuu!” Pufni nemulţumit şi clătină din cap. De ce nu cred oamenii că li s-ar putea întâmpla şi lor într-o bună zi?

Morley continuă să le povestească ce se întâmplase – că trecuse prin camera de oaspeţi ca să ajungă la baie.

— L-aţi văzut pe hoţ? am întrebat eu plină de speranţă.

— Nu, în dormitor nu era lumină, zise Morley. Ea m-a rugat să plec, a pretins că voia intimitate, iar eu eram convins că stau de vorbă cu una dintre prietenele noastre, Laura Chenoweth. Ea şi soţul ei, Jesse, trec printr-un moment delicat al căsniciei lor, aşa încât am crezul că vor să se împace, înţelegeţi? Să fie singuri.

— Oricum, ziarele se referă în continuare la Hello Kitty ca la un bărbat, nu-i aşa?

Am simţit că mă cuprinde ameţeala la auzul acestei noi informaţii. Dacă Hello Kitty era o femeie, acesta era primul nostru indiciu concret. Un indiciu prea vag ca să fim siguri de ceva, totuşi un indiciu!

— Tocmai pusesem bijuteriile pe care le purtasem la petrecere pe noptieră, zise Dorian Morley. Nici nu mi-am dat seama că fuseserăm jefuiţi până ce nu m-am dus să-mi pun bijuteriile în seif.

Îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă încetişor.

— Multe bijuterii din seif aparţineau mamei lui Dorian, ne explică Jim Morley. Câteva erau ale bunicii ei. Care sunt şansele să le recuperăm?

Eram încă şocată de ideea că hoţul pe care-l căutam era o femeie. L-am auzit pe Conklin spunând că, până în prezent, niciunul dintre bunurile furate de Hello Kitty în cazurile anterioare nu apăruse şi atunci Dorian Morley spuse ridicând capul:

— Nu e vorba doar de bijuterii, Jim. Problema este că o asasină a intrat pe furiş la noi în casă. În dormitorul nostru. Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi înfruntat-o în loc să pleci? Dumnezeule, Jim, ar fi putut să te împuşte!

Capitolul 52

Să fii chemat la biroul lui Tracchio este întotdeauna o aventură. Nu ştii niciodată dacă vei primi un salut prietenesc sau vei fi pus la zid pentru vreun eşec.

Trachhio puse receptorul în furcă, iar Jacobi, Chi şi cu mine ne-am aşezat în jurul biroului său curbat din lemn de mahon privindu-l cum îşi aranja părul pieptănat dintr-o parte în cealaltă, astfel încât să-i acopere chelia. Tracchio nu-mi este antipatic, dar nu pot uita că e doar un birocrat a cărui activitate nu ar putea fi executată decât de un poliţist adevărat.

— Primarul a pus numărul meu pe „Apelare rapidă” ne spuse el în timp ce asistentul său îi aduse o cană cu ceai. Sunt pe lista lui de „favorite”, înţelegeţi? Numărul meu e printre primele cinci. În dimineaţa asta, numărul meu a ajuns pe primul loc atunci când a văzut asta.

Tracchio ne arătă numărul din ziua aceea a ziarului *Chronicle*, cu poza lui Claire – pe prima pagină – în maşină, rezemându-şi cotul pe cantul portierei, sub titlul mare „Luaţi-vă un pistol!”

Am roşit, atât jenată, cât şi speriată pentru Claire, cea mai bună prietenă a mea.

— Unul dintre noi a spus asta, zise Tracchio ridicând tonul. A spus cetăţenilor noştri să poarte arme, iar primarul zice că noi toţi – adică tu, tu şi în special tu, se răsti el îndreptând un deget gros spre Jacobi, nu ştiţi pe ce lume sunteţi.

Jacobi aproape se ridicase în picioare, încercând să se apere, dar Tracchio îi făcu semn să facă linişte şi îl obligă să se aşeze.

— Nu vreau să aud nimic, Jacobi, Nu sunt într-o dispoziţie prea bună. Şi mai am ceva să vă arăt.

Tracchio deschise un dosar de pe biroul său, scoase o coală de hârtie pe care era tipărit un articol de ziar, îl întoarse spre noi şi ni-l arătă.

— Acest articol va apărea mâine-dimineaţă în *Chronicle*. Autorul a trimis o copie a acestuia în avans primarului, care a distribuit-o mai departe.

Am citit titlul: „Scrisoare deschisă către toţi locuitorii oraşului San Francisco”.

Tracchio se rezemă pe spătarul scaunului său, zicându-mi:

— Dă-i drumul, Boxer. Citeşte cu voce tare.

„Scrisoare deschisă către toţi locuitorii oraşului San Francisco, am citit eu, ascultătoare. Am o propunere pentru voi. E foarte simplu. Vreau două milioane de dolari bani gheaţă şi o persoană de contact de încredere. Odată ce voi primi banii, voi părăsi oraşul San Francisco pentru totdeauna, iar uciderea femeilor şi copiilor va lua sfârşit. Aştept un răspuns publicat, apoi vom putea stabili detaliile. Vă doresc o zi frumoasă.” Nu e nicio semnătură, am adăugat eu, dar bănuiesc că se ştie cine a scris asta.

Tâmplele începură să-mi zvâcnească.

— Domnule, doar nu vă gândiţi să-l plătim pe Criminalul Ruj de Buze? l-am întrebat pe Tracchio.

— Nu din bugetul nostru, desigur, dar da, întotdeauna a existat un cetăţean onorabil care s-a oferit să plătească.

— Şefule, nu putem lăsa pe nimeni să plătească un criminal. Asta creează un precedent pentru orice psihopat care are o armă şi o obsesie bolnăvicioasă…

— Are dreptate, zise Jacobi. Ştii asta, Tony. Să cedăm în faţa lui e cea mai proastă alegere pe care o putem face.

Tracchi se aplecă în faţă, lovi cu palma în masă, deasupra articolului, şi spuse:

— Ascultaţi ce vă spun. Mai mulţi oameni nevinovaţi au fost împuşcaţi mortal în ultimele două săptămâni. Patruzeci de bărbaţi şi femei lucrează la aceste cazuri zi şi noapte, iar noi nu avem încă nimic. Nimic. Nu avem decât o înregistrare cu medicul legist şef care spune că oamenii ar trebui să înceapă să împacheteze. Ce opţiune aş avea? Niciuna? Scrisoarea asta va fi publicată, zise şeful, privindu-ne încruntat pe fiecare în parte, iar eu nu pot împiedica acest lucru. Aşa că găsiţi o soluţie să-l prindeţi pe acest psihopat. Încercaţi să-l atrageţi într-o capcană. Rămâne la latitudinea voastră cum veţi face asta. Ştiu că este greu. De aceea se cheamă „muncă”. Acum vă rog să părăsiţi biroul. Am nevoie de el. Trebuie să-l sun pe primar.

Capitolul 53

Am coborât în fugă scările împreună cu Chi şi Jacobi, toţi trei tăcuţi şi îmbufnaţi. Da, mustrările lui Tracchio erau umilitoare, dar mult mai grav era faptul că întreg oraşul era ţinut ostatic de un psihopat. Iar Tracchio părea legat de mâini şi de picioare, gata să cedeze în faţa unui terorist.

Din câte se părea, acceptarea condiţiilor psihopatului fusese deja hotărâtă. O persoană din cercul intim al primarului se oferise să plătească două milioane de dolari Criminalului Ruj de Buze înainte chiar ca scrisoarea acestuia să fie publicată. Era o nebunie şi în acelaşi timp o naivitate să credem că, dacă îi dădeam criminalului cele două milioane de dolari, acesta avea să părăsească oraşul. Şi chiar dacă ar fi făcut asta, unde ar fi plecat? Ce ar fi făcut când ar fi ajuns în altă parte? Şi câţi nebuni aveau să se ia după el şi să comită crime pentru bani?

Atunci când Jacobi, Chi şi cu mine am intrat în biroul nostru de la Omucideri, toţi ochii s-au întors spre noi, întrebările mute atârnând în aer ca un nor ce prevestea furtuna.

Ce a spus şeful?

Jacobi se opri în capătul încăperii. Era livid şi abia reuşi să îngaime cuvintele aşteptate de cei şase oameni care-l priveau uimiţi:

— Criminalul Ruj de Buze vrea două milioane de dolari ca să nu mai omoare pe nimeni. Şeful vrea să-i întindem o capcană.

Oftaturile şi comentariile erau sonore, de parcă norul de furtună se transformase într-o ploaie torenţială.

— Destul, zise Jacobi. Boxer preia conducerea. Sergent ţine-mă la curent. În fiecare oră. La câteva minute.

M-am aşezat la biroul meu, faţă în faţă cu Richard Conklin, iar Chi şi-a tras un scaun. L-am informat pe colegul meu despre chelfăneala pe care o primisem de la Tracchio în timp ce formam numărul lui Henry Tyler. Legătura s-a făcut automat şi m-am trezit la telefon cu asistenta personală a lui Tyler, apoi cu Muzak atunci când telefonul meu a fost lăsat în aşteptare.

Henry Tyler este un bărbat puternic, editor asociat al publicaţiei *San Francisco Chronicle*. Fiica lui, Madison, fusese răpită cu ceva timp în urmă, o fetiţă dulce şi precoce, un soi de copil-minune în materie de muzică.

Datorită eforurilor mele şi ale lui Conklin, Madison Tyler *nu* a fost găsită moartă în vreun şanţ.

În schimb, ea cânta acum la pian, mergea la şcoală şi se juca fericită cu căţelul ei.

Tyler şi soţia lui ne fuseseră atât de recunoscători mie şi lui Conklin pentru că o salvaserăm pe Madison, încât editorul ne spunea mereu că ne rămăsese dator.

Speram că avea să-şi amintească acea promisiune şi chiar atunci am intrat în legătură cu el.

Capitolul 54

— Domnule Tyler, am spus, având în minte imaginea bărbatului înalt şi cărunt.

Ultima dată când îl văzusem, se plimba prin parc cu fetiţa lui. Râdea.

— Lindsay, ţi-am mai spus, sunt Henry pentru tine, zise Tyler. Aşteptam să mă suni. Păcat că trebuie să vorbim despre tipul ăsta.

— Ne bucurăm totuşi că a ieşit la suprafaţă, i-am spus. Este o şansă, dar va funcţiona numai dacă o să avem răgazul să facem un plan de bătaie. Nu ai putea trage de timp, Henry? Poate ar fi mai bine să nu publici mâine scrisoarea lui, ca să mai câştigăm o zi.

— Cum aş putea face asta? Dacă nu o public, iar el ucide şi mai mulţi oameni, va fi vina mea şi nu aş putea trăi cu asta pe conştiinţă. Dar, Lindsay, pot obţine banii pe care-i cere. Speram doar ca tu să fii persoana de legătură.

— Vrei să-i dai cele două milioane?

— E o sumă mică în comparaţie cu un potenţial dezastru, îmi zise Tyler. Ar fi putut cere de cinci ori mai mult şi tot nu am fi găsit o soluţie mai bună decât să-i dăm banii ăştia. Va continua să ucidă copii şi pe mamele acestora dacă nu-i dăm ce vrea, ştii asta. Sunt sigur că asta a urmărit de la început – banii.

Eram uimită să-l aud pe Henry Tyler spunând că avea să-l plătească pe criminal, chiar şi mai uimită să aud concluzia lui: Criminalul Ruj de Buze urmărise banii de la bun început.

— Henry, ceea ce mă îngrijorează pe mine este faptul că recompensa asta nu-l va opri să mai ucidă, ba mai mult, îi va încuraja şi pe alţii la acte de terorism asemănătoare.

— Înţeleg foarte bine, Lindsay. Trebuie să-l prindem cumva. De aceea voi colabora cu voi.

Complicaţiile păreau să se multiplice chiar în faţa ochilor mei. Eram ofiţer de poliţie, nimic mai mult. Nu puteam vedea prin pereţi şi nici nu puteam intra în mintea unui psihopat. Deşi mă simţeam flatată că Henry Tyler mă credea capabilă să-l opresc pe Criminalul Ruj de Buze, era evident că ucigaşul era inteligent – prea inteligent ca să cadă în capcana scenariului tipic: duba plină cu poliţişti care-l aşteaptă să ridice o servietă plină cu bani.

Cel mai rău scenariu era de fapt cel care părea mai probabil: criminalul obţine banii. Criminalul scapă. Criminalul continuă

să ucidă. Şi îi inspiră pe teroriştii din toată ţara. Nu erau destui poliţişti în America pentru a reuşi să oprească o epidemie de psihopaţi care ar fi ucis pentru bani.

— Vreau să fiu sigură că înţeleg, i-am spus lui Tyler. Tu nu ai luat încă legătura cu criminalul? El nu ştie că vrei să-i dai banii?

— Nu ştie nimic despre mine. A avut grijă ca scrisoarea să ajungă la noi pentru publicare şi va aştepta un răspuns sub forma unei scrisori publicate în ziar. Pot să trag de timp, fac rost de bani şi scriu un răspuns pe care-l public poimâine.

— Deci avem două zile.

— Da. Aşa cred.

— Te-ai ales cu o nouă secretară începând de mâine-dimineaţă, i-am spus lui Tyler. Voi sta cu tine zi şi noapte.

Capitolul 55

În camera în care se servea cafeaua era o movilă de gogoşi, iar eu m-am dus ţintă la ele. Nu mai luasem o masă completă de aproape două săptămâni şi nici nu mai dormisem mai mult de cinci ore la rând. Cât despre antrenamente, la capitolul ăsta eram zero, asta daca nu puneam la socoteală faptul că mintea mea alerga ca un hamster într-o roată preţ de douăzeci şi patru de ore, şapte zile pe săptămână.

Mi-am pus zahăr în cafea, m-am întors în birou şi am văzut-o pe Cindy aşezată pe scaunul meu şi zâmbimdu-i lui Conklin peste birou în timp ce-şi scutura buclele blonde.

— Linds, mă întâmpină ea veselă, ridicându-se şi îmbrăţişându-mă.

— Bună, Cindy, i-am răspuns eu îmbrăţişând-o cu răceală. Eu şi Rich avem ceva să-ţi spunem – neoficial bineînţeles.

— Că Hello Kitty e femeie?

M-am uitat urât la partenerul meu, care a ridicat stânjenit din umeri.

— Asta nu trebuie să apară în ziare, i-am atras atenţia şi m-am aşezat pe scaunul meu în timp ce o urmăream pe Cindy trăgându-şi alt scaun. Mi-am pus gogoşile pe un şerveţel de hârtie şi cana de cafea pe coperta unui dosar.

— Trebuie să refac întreaga listă de suspecţi. Aveam aici bărbaţii înregistraţi oficial – cei care ar putea escalada zidul unei case, zise Cindy scoţând o coală de hârtie din servieta în care avea laptopul. Duke Edgerton, William Burke Ruffalo şi Peter Carothers sunt alpinişti. Ei erau în fruntea listei mele, dar acum nu mai sunt suspecţi, nu? Sunt de alt sex. Din moment ce Kitty e o fată.

— Nu avem idee dacă femeia din casa soţilor Morley era chiar Hello Kitty sau doar o persoană care venise la petrecere şi pe care Morley nu o cunoştea, i-am spus lui Cindy, deci să nu ne pierdem cumpătul şi să publicăm aşa ceva, bine?

— Hmmmm.

— Cindy, nu vom reuşi să verificăm niciun nou indiciu care poate să apară dacă publici informaţia că Hello Kitty e femeie.

— Soţii Morley au avut cincizeci de invitaţi aseară, zise Cindy. Tu crezi că vestea nu se va răspândi oricum?

— Este o diferenţă între un zvon şi o informaţie confirmată de poliţie, i-am spus eu. Dar tu deja ştii acest lucru.

Cindy pufni nemulţumită.

— Dar dacă aş spune „Surse apropiate departamentului de poliţie au confirmat celor de la *Chronicle* că au noi informaţii care ar putea duce la aflarea identităţii faimosului hoţ cunoscut drept Hello Kitty?”

— În regulă, i-am spus. Poţi să scrii aşa. Asta doar în cazul în care şeful tău nu ţi-a spus deja…

— Henry? Oh, mi-a spus. Ce articol, nu? O scrisoare de la Criminalul Ruj de Buze publicată pe prima pagină.

— Ei bine, văd că ai toate informaţiile. Mai e ceva dragă Cindy?

— Plec să le iau un interviu lui Dorian şi Jim Morley. E o informaţie confidenţială.

— Mulţumim, zise Conklin.

— Grăbeşte-te, atunci, i-am spus eu lui Cindy. Distracţie plăcută.

— Nu eşti supărată pe mine?

— Deloc. Mulţumesc pentru listă, am adăugat făcându-i cu mâna un semn de rămas-bun.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse Cindy lui Conklin.

M-am uitat în altă parte atunci când ea i-a atins delicat obrazul şi l-a sărutat. După plecarea buclatei am ridicat cana de cafea, am deschis dosarul şi am împrăştiat pe birou fotografiile de la morgă ale ultimelor două victime: Elaine şi Lily Marone.

— Să ne întoarcem la treabă, i-am spus lui Conklin. Ce zici?

Cuvintele mele erau ca nişte ţurţuri de gheaţă.

Capitolul 56

— Eu nu i-am spus nimic lui Cindy, îmi zise Conklin.

— Nu mai contează, i-am răspuns.

Mintea mea alerga pe mai multe piste, cred, literalmente. Hello Kitty. Criminalul Ruj de Buze.

Criminalul Ruj de Buze era prioritar.

— Nici măcar nu i-am menţionat pe soţii Morley în faţa ei.

— Te cred. S-a terminat. Va publica informaţia că Hello Kitty e femeie, iar liniile noastre telefonice vor lua din nou foc.

— Cindy a primit un pont de la unul dintre prietenii soţilor Morley. A descoperit singură acest lucru.

— Te rog, putem să trecem peste asta?

Nu voiam să cred că lui Rich Conklin nu-i scăpase acea nouă informaţie către Cindy, dar îl credeam. Îl cred. El e sincer. Eram parteneri de peste un an şi în tot acel timp îmi pusesem viaţa în mâinile lui de mai multe ori, iar el, la rândul lui, îmi încredinţase viaţa lui. Ce tâmpenie!

Mă năpădiră nişte imagini ciudate: noi doi lucrând împreună şi înfruntând atentate cu bombă sau incendii îngrozitoare, acoperindu-ne unul pe celălalt în schimburile de focuri cu maniaci criminali.

Ca parteneri aveam o legătură specială, profund, şi mai era şi ceea ce Claire numea „celălalt lucru”.

Erau încă o mulţime de scântei în relaţia noastră, nişte semne de întrebare care nu fuseseră niciodată rezolvate. Mi-am amintit de noi doi repezindu-ne unul la celălalt pe jumătate dezbrăcaţi într-un pat de hotel o acţiune pe care am oprit-o înainte să fie prea tîrziu. Mi-am amintit confesiunile în legătură cu sentimentele noastre. Promisiunile că nu aveam să mai vorbim niciodată despre acele sentimente, că relaţia noastră trebuia să fie strict profesională, aceasta fiind singura şi cea mai bună soluţie.

Iar acum Rich era în mare amor mare cu Cindy. Probabil de aceea mă purtam ca o ticăloasă. Aşa trebuie să fie pentru că eu îl iubesc pe Joe. Îl iubesc foarte mult, iar Cindy şi Rich sunt perfecţi împreună.

Mi-am tras mai aproape movila de gogoşi şi i-am dat-o lui Conklin pe cea glazurată cu ciocolată.

— Uau, una cu ciocolată. Pentru mine?

— Îmi pare rău. E din cauza hormonilor. Tot timpul.

— Încearcă să te relaxezi, Linds. Bine?

— Încerc.

Conklin se ridică de pe scaun şi veni lângă mine ocolind birourile noastre lipite, apoi se aşează pe scaunul pe care Cindy tocmai îl abandonase.

— Eşti sigură în privinţa lui Joe? mă întrebă el.

Am rămas ca hipnotizată preţ de o clipă. Conklin arată bine, iar înfăţişarea lui are acest efect asupra mea şi mai este ceva legat de parfumul lui. Miroase al naibii de bine, probabil datorită săpunului pe care-l foloseşte.

— Sunt sigură, am răspuns, evitându-i privirea.

— El este alesul?

Am dat din cap spunând:

— El este.

Am simţit buzele lui Conklin pe obrazul meu – chiar acolo, în biroul Omucideri –, un gest complet nepotrivit între doi parteneri, dar nu-mi păsa dacă ne văzuse cineva.

— În regulă, atunci, spuse el.

Conklin se întoarse la scaunul lui şi îşi puse picioarele pe birou.

— Dacă Hello Kitty e femeie, ce se schimbă în ecuaţia noastră? De ce ar fi împuşcat-o pe Casey Dowling?

Capitolul 56

Era pauza lor de prânz, iar Sarah părăsise prima clădirea. Heidi intră în local şi o văzu pe Sarah la una dintre mesele de lângă fereastră.

Heidi zâmbi, îi făcu din mână şi se strecură pe bancheta roşie acoperită cu vinilin, astfel încât să poată sta lângă Sarah şi să o ţină de mână.

O sărută repede pe Sarah şi se uită peste umăr, ca să se asigure că nu erau alţi profesori prin preajmă.

— La mulţi ani, draga mea, îi spuse Sarah. Ai treizeci de ani, drăguţo!

Heidi râse.

— Nu simt nicio diferenţă acum faţă de anul trecut, când aveam douăzeci şi nouă. Credeam că mă voi simţi altfel.

Pe masă se aduseră meniurile, apoi sendvişurile fierbinţi cu carne de curcan se consumară rapid pentru că pauza de prânz era foarte scurtă şi aveau multe planuri în ziua aceea.

Heidi spuse dintr-odată:

— Dacă am putea fi împreună cu adevărat, fără să ne fie teamă că vom fi concediate sau că Teroarea ori Bestia vor face crize de nervi, crezi că am avea sentimente diferite una pentru alta?

— Vrei să spui că pasiunea noastră s-ar putea stinge dacă ne-am simţi în siguranţă?

— Da.

— Nu. Eu cred că ar fi mai bine pentru noi. Va fi mai bine. Îţi promit. Uite, Heidi…

Trei chelneriţe apărură din bucătărie, prima ducând un tort şi ţinând palma căuş în faţa celor treizeci de lumânărele aprinse, de culoare roz. Chelneriţele se opriră la capătul mesei şi începură să cânte: „La mulţi ani, dragă Heidi! La mulţi ani!”

Aplauzele răsunară prelung în incinta îngustă a localului, iar Heidi se uită la Sarah, o strânse discret de mână, apoi suflă în lumânări, stingându-le din prima încercare.

— Nu-mi spune ce dorinţă ţi-ai pus, îi zise Sarah.

— Nici nu este nevoie. Ştii ce-mi doresc.

Cele două femei se îmbrăţişară, iar Sarah îşi simţi inima bătându-i să-i spargă pieptul, cu gândul la cadoul din buzunarul blugilor.

— Am ceva pentru sărbătorita mea, zise Sarah. Băgă mâna în buzunar şi scoase un pacheţel – unul atât de mic încât, cu siguranţă, nu putea conţine decât ceva valoros.

Cele două femei schimbară o privire şăgalnică, apoi Heidi rupse hârtia argintie în care era împachetat cadoul şi admiră cutiuţa în formă de cufăr îmbrăcată în piele pe care o ţinea în palmă.

— Nu pot ghici ce este înăuntru, zise ea.

— Nu trebuie să ghiceşti.

Ţinând cutiuţa cu ambele mâini, Heidi ridică încet capacul, apoi scoase lanţul şi pandantivul – o piatră galbenă şi sclipitoare, cu o mulţime de faţete. Heidi rămase cu răsuflarea tăiată. Îşi aruncă braţele de gâtul lui Sarah şi o rugă să o ajute să şi-l pună.

Radioasă, Sarah dădu părul roşu şi moale al Heidi într-o parte, eliberându-i ceafa, şi îi prinse lanţul la gât.

Bijutierul din Fishermans Wharf[20] făcuse o treabă nemaipomenită, încadrând piatra în noua montură, fără a pune întrebări şi fără măcar să o privească, mulţumit pentru nimicul de douăzeci de dolari pe care-l primise pentru efortul său.

— Îmi place nespus. E cel mai minunat dar, Sarah. Ce fel de piatră e asta?

— Citrin, dar pentru mine e o piatră a speranţei.

Heidi se uită în ochii lui Sarah şi încuviinţă din cap. Sarah atinse piatra care atârna delicat la gâtul lui Heidi şi îşi spuse că avea să îndeplinească şi ultima misiune de pe lista ei, că urma să ia legătura cu un nou plasator de bunuri furate şi că trebuia să-i scoată pe Heidi, Sherry şi Steven din San Francisco. Ea, Heidi şi copiii aveau să scape în cele din urmă, aveau să nu se mai teamă în fiecare zi pentru vieţile lor.

[20] Una dintre cele mai apreciate zone turistice din San Francisco (n.red.)

Capitolul 58

Răspunsul la scrisoarea „de răscumpărare” a Criminalului Ruj de Buze fu publicat în *Chronicle* şi în numai câteva ore întreaga planetă păru să se oprească în loc şi toţi ochii rămaseră aţintiţi spre San Francisco. Toţi oamenii de presă, dube pentru transmisii prin satelit şi o mare de curioşi înconjurară Palatul de Justiţie şi sediul publicaţiei *Chronicle*, făcând ca linia telefonică a lui Tyler să fie asaltată de cereri pentru interviuri, iar strada să fie plină de poliţişti agresivi şi reporteri de la diverse ziare. Orice bărbat, femeie sau copil care avea o opinie şi un computer trimitea scrisori editorului.

Interviurile au fost refuzate, iar primarul lansă presei rugămintea „Lăsaţi-ne să facem ceea ce trebuie să facem. Vă vom furniza toate informaţiile necesare după ce vom lua măsurile ce se impun”.

Eu, Rich Conklin şi Cappy McNeil am fost trimişi la sediul publicaţiei *Chronicle* cu misiunea de a analiza o scrisoare de răspuns din partea criminalului, cu instrucţiuni asupra modului în care avea să fie plătită recompensa de două milioane de dolari pentru liniştea oraşului San Francisco.

Era o situaţie nefericită în urma căreia nu puteam avea nici un câştig, iar aceasta se putea întoarce în favoarea noastră doar dacă l-am fi prins pe făptaş.

Aveam un plan simplu. Să urmărim banii.

La ora 2.15 după-amiaza căruciorul cu corespondenţa ajunse la etajul directorilor, transportând un plic maroniu şi umflat pentru H. Tyler. Mi-am pus mănuşile din latex şi l-am întrebat pe puştiul care distribuia corespondenţa:

— Cine a adus plicul ăsta?

— Hal, de la Speedy Transit. Îl cunosc.

— Tu ai semnat de primire?

— Da, acum opt sau zece minute. L-am adus imediat.

— Cum te numeşti?

— Dave. Hopkins.

I-am spus lui Dave Hopkins să meargă în capătul holului şi să-l roage pe inspectorul McNeil – tipul înalt cu geacă maro – să-l interogheze de urgenţă pe Hal.

Apoi l-am strigat pe Conklin, care a ieşit din cubul aflat în partea opusă a holului şi m-a urmat până la biroul lui Tyler.

— Henry, ar putea fi acesta, i-am spus eu. Sau ar putea fi o scrisoare-capcană.

Tyler mă întrebă:

— Vrei să o arunci la toaletă sau o deschizi?

L-am privit pe Conklin.

— Mă simt norocos, spuse el.

Am pus pachetul în mijlocul biroului cu tăblia îmbrăcată în piele al lui Tyler. Ne uitam cu toţii la plicul pe care era scris numele lui şi cuvântul URGENT cu litere negre îngroşate. Acolo unde ar fi trebuit sa fie scrisă adresa expeditorului, erau trei litere scrise cu roşu: WCF.

Noi nu divulgaserăm presei semnătura specifică a criminalului, deci nu aveam nicio îndoială că acest pachet era trimis de el.

Tlyler luă un deschizător de scrisori, tăie plicul şi îl înclină grijuliu până ce obiectele din interior se rostogoli pe birou.

Primul obiect era un telefon. Era un model cu cartelă de mărimea unui săpun obişnuit, completat cu accesorii: un şnur de agăţat telefonul la gât, căşti, un microfon portabil şi un aparat foto improvizat.

Obiectul al doilea era un plic standard, alb, adresat lui „H. Tyler”. L-am deschis şi am scos coala de hârtie albă împăturită din interior. Mesajul era scris la calculator şi scos la imprimantă. Am citit: „Tyler. Foloseşte acest telefon ca să mă contactezi”.

Am mai văzut un număr şi o semnătură: WCF.

Capitolul 59

— Aţi putea localiza un apel de pe un telefon cu cartelă? întrebă Tyler.

Am clătinat din cap.

— Nu. Telefonul nu are dispozitiv GPS, deci nu vom avea cum să dăm de urma apelantului.

Tyler ridică celularul şi formă numărul. M-am aplecat lângă el şi mi-am lipit urechea de telefon. Am auzit ţârâitul, apoi vocea unui bărbat.

— Tyler?

— Da, Henry Tyler la telefon. Cu cine stau de vorbă?

— Ai ceea ce am cerut?

— Da, răspunse Tyler.

— Deschide camera video. Arată-mi banii.

Henry ridică pe birou o servietă, o deschise şi îndreptă telefonul spre teancurile de bancnote ce însumau două milioane de dolari. El făcu o poză, apoi întrebă:

— Ai primit fotografia?

— Da. Te-am rugat să alegi un intermediar.

— Eu voi fi persoana de contact, zise Tyler.

— Tu eşti prea uşor de recunoscut, spuse criminalul.

— Am un om priceput în vânzări, zise Tyler privindu-l pe Conklin. Şi, împotriva voinţei mele, secretara mea s-a oferit voluntar.

— Cum o cheamă?

— Judy. Judy Price.

— Dă-mi-o pe Judy la telefon.

Tyler mi-a dat telefonul.

— Judy Price la telefon, i-am spus.

— Judy, telefonul acesta poate transmite imagini video către computerul meu timp de trei ore. Sper că vom putea încheia afacerea mai repede. Foloseşte şnurul ca să porţi telefonul la gât, cu lentila camerei îndreptată către exterior. Să-l porţi la gât până ce obţin banii. O să te direcţionez tot timpul. Înţelegi ce vreau să spun?

— Vreţi deci să ţin telefonul la gât şi să-l port cu camera spre exterior astfel încât să trimită imagini video către dumneata.

— Ce fată bună! O singură ezitare, o singură încercare să mă duci de nas şi o să închid telefonul. După aceea o să ucid şi mai mulţi oameni, iar tu vei fi singura responsabilă de moartea lor.

— Hei, dar dacă se întrerupe legătura? am întrebat eu.

— Te voi suna din nou. Mă voi asigura că linia e disponibilă. Să nu încerci vreo şmecherie stupidă cu telefonul, Judy.

— Cum ar trebui să vă spun?

— Spune-mi „domnule”. Ne-am înţeles?

— Da, domnule.

— Bine. Acum pune-ţi telefonul la gât şi fă o mică piruetă, ca să pot vedea cine mai e acolo cu tine.

M-am întors pe călcâie, ca să poată vedea tot biroul.

— Îl recunosc pe Tyler. Cine-i celălalt?

— E Rich, de la vânzări.

— Deschide speakerul, zise criminalul.

Am localizat butonul speakerului şi l-am apăsat.

— Rich, să nu o urmăreşti pe Judy. Asta e valabil şi pentru tine, Tyler. Şi cred că nu mai e nevoie să spun că dacă văd vreun poliţist sau orice m-ar putea face să bănuiesc că Judy e urmărită, o să închid telefonul. *Game over*! Aţi înţeles?

— Da.

— Îndreaptă camera spre tine acum, Judy.

Urmă o pauză. Mai lungă decât m-aş fi aşteptat. Apoi vocea criminalului se auzi din nou.

— Frumoasă pereche de sâni, Judy. Şi să sperăm că eşti o blondă deşteaptă. Acum conectează căştile la telefon şi pune-le în urechi. Mă poţi auzi?

— Da.

— În regulă, scumpo, acum urcă-te în ascensor şi coboară în stradă. Când o să ajungi pe strada Mission colţ cu Fifth o să-ţi dau instrucţiunile.

— Abia aştept, am murmurat eu.

— Te aud cât se poate de bine, zise criminalul pe un ton aspru. Te avertizez din nou, Judy. Aceasta e o pauză norocoasă pentru oraşul ăsta. Nu strica totul.

Capitolul 60

Simţeam telefonul atârnat de gâtul meu ca pe o încărcătură explozivă. Criminalul Ruj de Buze putea vedea tot vedeam eu, putea auzi tot ce auzeam şi spuneam. Dacă îl supăram cu ceva pe psihopatul hain şi crud, acesta avea să curme şi mai multe vieţi nevinovate.

Fuseserăm avertizaţi.

Era o după-amiază cenuşie şi sumbră când am ieşit din sediul *Chronicle*. I-am privit o clipă pe amatorii de cumpărături şi trecătorii aşteptând la lumina galbenă a semaforului, întrebându-mă dacă Criminalul Ruj de Buze ar fi putut recunoaşte maşinile „sub acoperire” ale poliţiei de pe Fifth şi Mission. I-am văzut pe Jacobi şi pe Brady, Lemke, Samuels şi Chi.

Până la ora aceea, Conklin răspândise deja vestea că eu eram intermediarul şi că lucram sub acoperire. Şi totuşi, ca să previn surprizele, i-am prins privirea lui Jacobi şi, atentă să-mi ţin mâinile departe de lentila camerei video, am îndreptat două degete mai întâi spre ochii mei, apoi spre telefon, făcându-i semn lui Jacobi că eram urmărită.

Atunci am zărit-o pe Cindy. Avea ochii cât cepele şi stătea încremenită, cu spatele lipit de peretele clădirii *Chronicle*, privindu-mă de parcă mă îndreptam spre ghilotină. M-am simţit înduioşată. O iubeam foarte mult şi aş fi vrut să o îmbrăţişez, dar am preferat să-i fac din ochi, ridicând spre ea două degete încrucişate.

A reuşit să schiţeze un zâmbet.

Am pornit în cealaltă direcţie pe stradă, cărând servieta ZERO Halliburton a lui Tyler în mâna dreaplă. Mă temeam, desigur. Odată ce-i dădeam servieta „domunului”, el nu avea nevoie de un martor. Erau şanse să mă împuşte. Asta dacă nu-l împuşcam eu prima.

Am spus în microfon:

— Mă aflu la colţul străzilor Fifth şi Mission. Ce fac acum?

— Aruncă-ţi geanta în coşul de gunoi. Vreau să văd.

— Geanta mea?

— Fă-o, prinţesă.

Pentru că jucam rolul de secretară a lui Tyler, îmi ascunsesem pistolul şi telefonul mobil în geanta de umăr. Am aruncat geanta în coşul de gunoi, apoi am înclinat puţin

camera pentru ca ucigaşul să poată vedea că făcusem ce-mi ceruse. Ticălosul!

— Ce fată bună, zise Criminalul Ruj de Buze. Acum să mergem spre BART, de pe strada Powell.

BART era la o stradă şi jumătate distanţă. În timp ce traversam strada Market, l-am văzut pe Conklin venind în spatele meu, dar ţinându-se departe de cameră şi am simţit un val de uşurare. Nu aveam pistol, dar partenerul meu era cu mine.

Mi-am făcut drum prin mulţime coborând scările şi am ajuns pe platformă. Aici opreau trenurile care mergeau spre aeroport.

Trenurile BART sunt ca nişte gloanţe aerodinamice, care scot un sunet strident de avertizare când intră în staţie, ceea ce se întâmpla chiar atunci.

Frânele scârţâiră. Uşile se deschiseră. Am urcat în trenul marcat SFO şi l-am văzut pe Conklin urcându-se în acelaşi vagon, în capătul opus. Trenul a pornit şi am auzit vocea criminalului ciripindu-mi cu întreruperi în urechi.

— Roteşte-te, ca să văd tot vagonul, zise el.

Am mişcat încet umerii, dându-i lui Conklin destul timp să se întoarcă. Trenul încetinea pentru următoarea oprire, când o voce metalică se auzi în amplificatoare, anunţând staţia următoare: Civic Center.

Criminalul spuse:

— Judy. Coboară acum.

— Dar aţi spus la aeroport.

— Coboară acum.

Conklin era blocat într-un colţ al vagonului, iar între noi erau zeci de oameni. Am înţeles că nu mă văzuse coborând decât atunci când am ajuns pe peron şi uşile s-au închis. Am văzut expresia îngrijorată a partenerului meu atunci când trenul a plecat din staţie.

— Scoate-ţi jacheta şi pune-o în coşul de gunoi, zise criminalul.

— Cheile de la casă sunt în buzunarul jachetei.

— Aruncă jacheta în coşul de gunoi. Nu-mi pune întrebări, scumpo. Doar fă ce îţi spun. Acum mergi către scări. Când ajungi pe primul palier, ai grijă să te roteşti ca să pot vedea dacă nu te urmăreşte cineva.

Am făcut acest lucru, iar criminalul s-a declarat satisfăcut.

Să mergem, prinţesă. Avem o întâlnire la Whitcomb.

Capitolul 61

Am ieşit din pasaj în Civic Center Piaza, un parc îngrijit, străjuit de copaci şi flancat de clădiri guvernamentale înzorzonate, bănci şi instituţii culturale, un loc public superb, invadat de dependenţii lipsiţi de speranţă.

Am cercetat cu privirea maşinile parcate, sperând să văd pe cineva cunoscut în timp ce mă îndreptam de la staţia BART către hotelul Whitcomb. Am auzit o maşină virând brusc la stânga pe Market Street şi am văzut un Ford gri oprind lângă bordură. Nu mă puteam întoarce fără să-l expun pe şoferul maşinii la camera telefonului, aşa că nu puteam decât să sper ca Jacobi sau altcineva să fie pe urmele mele.

Am traversat Market Street către Whitcomb, un hotel elegant în stil victorian, cu patru sute de camere, şi am intrat în holul opulent, decorat fabulos cu strălucitoare candelabre de cristal, pardoseală de marmură, lambriuri din lemn în toate încăperile şi buchete enorme de flori care parfumau aerul răcoros.

Ghidul meu personal mă trimise cu instrucţiuni precise spre Market Street Grill, un restaurant elegant care era aproape gol.

Tânăra cochetă din spatele biroului de recepţie purta părul negru strâns la spate şi avea un ecuson pe care scria SHARRON prins de sacoul bleu de la costum.

Sharron mă întrebă dacă urma să iau masa singura iar eu i-am răspuns:

— De fapt, mă aflu aici să ridic o scrisoare pentru şeful meu, domnul Tyler. Crede că a uitat-o aici la micul dejun.

— Oh, da, zise Sharron. Am văzut plicul. L-am pus deoparte. Aşteptaţi o clipă.

Plasatoarea începu să caute sub stand şi după ce exclamă ascuţit „L-am găsit”, îmi înmână un plic alb pe care cineva scrisese cu markerul „H. Tyler”.

Am vrut să o întreb dacă-l văzuse pe bărbatul care lăsase plicul, dar avertismentul criminalului încă îmi răsuna în minte. „O singură încercare să mă duci de nas şi o să închid telefonul. După aceea o să ucid şi mai mulţi oameni iar tu vei fi singura responsabilă de moartea lor.”

I-am mulţumit plasatoarei şi am trecut prin holul restaurantului către lobby.

— Deschide plicul, iubito, zise criminalul, iar eu l-am deschis strângând din dinţi.

În plic am găsit un cotor de bilet şi douăzeci şi cinci de dolari în bancnote noi. Pe cotorul biletului scria TRINITY PLAZA. Ştiam locul: o parcare non-stop din apropiere.

— Te distrezi? l-am întrebat pe Criminalul Ruj de Buze.

— Din plin, îmi răspunse. Dacă te plictiseşti, poţi să spui. Sunt numai urechi.

— Aş prefera să vorbim despre dumneata. De ce i-ai omorât pe oamenii aceia? l-am întrebat eu.

— O să-ţi mărturisesc, zise el, dar ştii cum se spune: În acest caz va trebui să te ucid... Lindsay.

— Cine e Lindsay? am întrebat eu mirată, dar începusem deja să tremur.

Paşii mei deveniră nesiguri şi m-am împiedicat, riscând să cad pe treptele hotelului. De unde-mi ştia numele?

— Ai crezut că nu te-am recunoscut? Crede-mă, prinţesă, aproape că eşti o celebritate în oraşul ăsta. Ştiam, desigur, că ei aveau să numească un poliţist pentru această misiune. Şi, spre încântarea mea, te-au numit pe tine, Sergent Lindsay Boxer, fata pe care trebuie să o ţin în lesă.

— E bine atâta timp cât eşti fericit.

— Fericit? Sunt extaziat. Aşa că ascultă ce-ţi spun, Lindsay. Cu un simplu clic pe Google pot să aflu unde locuieşti, cine sunt prietenii tăi sau pe cine iubeşti. Deci, cred că ai un motiv în plus să-mi livrezi azi banii, nu-i aşa, scumpo?

Mi-am imaginat-o pe Cindy în obiectivul camerei, pe Conklin şi pe Joe lucrând în biroul lui de acasă, cu Martha tolănită la picioare. M-am văzut pe mine însămi ţinând Glockul îndreptat către mai multe ţinte aliniate, printre care şi ochii lipsiţi de culoare ai unui individ în geacă de baseball. Am apăsat pe trăgaci.

Problema era că nu mai aveam Glockul.

Capitolul 62

— Eşti tăcută, prinţesă, am auzit în ureche vocea criminalului.

— Ce-ai vrea să spun?

— Nu, ai dreptate. Nu trebuie să gândeşti prea mult. Doar execută misiunea.

Dar era inevitabil să nu mă gândesc. Dacă îi vedeam faţa şi reuşeam să supravieţuiesc, mi-aş fi dat demisia din poliţie, dacă era nevoie, pentru a reuşi să-mi duc misiunea la bun sfârşit.

Aveam să studiez toate miile de poze ale foştilor soldaţi, marinari, grăniceri sau puşcaşi marini din San Francisco. Iar dacă nu locuia în San Francisco, aveam să verific oricum o mulţime de poze până ce l-aş fi găsit chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care l-aş fi făcut vreodată.

Dar, desigur, el nu m-ar fi lăsat să-i văd chipul şi să scap teafără. Nu acest individ.

Am mers de-a lungul străzii Market, am făcut colţul şi în sfârşit am văzut parcarea. Paznicul din gheretă stătea sprijinit de unul dintre pereţii acesteia, cu ochii închişi, preocupat probabil de muzica iPodului său. Am bătut în geamul gheretei şi i-am întins cotorul de bilet, iar bărbatul abia a catadicsit să mă privească.

— Face douăzeci şi cinci de dolari, zise el.

I-am dat bancnotele, iar el mi-a înmânat cheile.

— Care e maşina? l-am întrebat pe individul care mă spiona prin intermediul telefonului de la gât.

— Chevroletul Impala de culoare verde – patru maşini mai jos, în dreapta ta. E furat, Lindsay, aşa că nu te mai obosi să-l verifici ca să mă localizezi.

Maşina părea foarte veche – probabil că fusese fabricată în anii ’80, nefiind genul de rablă pe care cineva să se grăbească să o declare furată.

Am deschis portiera şi am văzut pe bancheta din spate valiza nouă nouţă marca Pelican pentru arme şi muniţie, destul de lungă să ascundă o puşcă de asalt.

— Pentru ce e asta? l-am întrebat pe criminal.

— Deschide-o, mi-a spus el.

Marca Pelican e cunoscută pentru duritatea carcaselor de protecţie. Acestea sunt căptuşite cu spumă poliuretanică, au

lacăte foarte solide şi pot rezista la orice: apă, foc sau explozibil.

Am deschis carcasa căptuşită. Era goală.

— Pune banii înăuntru, a spus pe un ton poruncitor Criminalul Ruj de Buze.

Din nou, i-am urmat instrucţiunile, transferând în valiza Pelican banii din servieta specială a lui Tyler. Am aranjat teancurile de bancnote şi am închis valiza – în tot acest timp simţind cum înnebuneam de furie. Ajutam un psihopat să fugă cu atâţia bani după ce terorizase un oraş întreg. Mi-am amintit fără să vreau de naziştii care ocupaseră Parisul în cel de-al Doilea Război Mondial.

— Strecoară servieta domnului Tyler sub Lexusul din stânga ta, zise criminalul. E doar o măsură de precauţie, prinţesă. În caz că este vreun dispozitiv de urmărire în ea.

— Nu e niciun dispozitiv de urmărire, am spus eu, deşi ştiam că era.

Servieta lui Tyler avea un dispozitiv GPS montat în mâner.

— Şi dă-ţi jos pantofii, spuse criminalul. Împinge-i sub maşină împreună cu servieta.

Am făcut cum a spus, gândindu-mă cum avea Jacobi să urmărească semnalul GPS până în parcarea aceea pentru a găsi servieta, acesta fiind capătul drumului.

— Ai chef să faci o plimbare? mă întrebă neobositul meu însoţitor.

— Aş fi încântată, am răspuns cu un fals entuziasm.

— Ai fi încântată… şi mai ce? întrebă WCF.

— Aş fi încântată, domnule, i-am spus.

M-am urcat la volan şi am pornit motorul.

— Încotro? am întrebat, iar vocea mea părea cea a unui condamnat la moarte.

Capitolul 63

— Bun venit în turul misterelor, îmi spuse criminalul.

— În ce direcţie vrei să pornesc?

— Spre stânga, prinţesă.

M-am uitat la ceas. Îl purtam pe diavol atârnat de gîtul meu parcă de o veşnicie şi încă nu aflasem nimic despre el, nimic despre ceea ce intenţiona să facă. Din moment ce planul nostru genial „urmăreşte banii” fusese anulat de criminal, îmi simţeam mintea epuizată, încercând în zadar să găsească altă soluţie. Dar cum aş fi putut? Nici nu ştiam unde avea de gând tipul ăsta să stabilească transferul.

Am părăsit parcarea şi am trecut pe lângă Muzeul de Artă Asiatică. Criminalul îmi spuse să merg pe Larkin. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare, dar nu am văzut nicio maşină nemarcată, fără însemnele poliţiei, în spatele meu. Nu mă urmărea nimeni.

De pe Larkin am intrat pe Tenderloin, strecurându-mă cu Impala în zona cel mai rău famată din San Francisco, cu străzile întunecoase înţesate de baruri şi bodegi deocheate, spectacole de striptease şi hoteluri care închiriau camere cu ora. Eu şi Jacobi fuseserăm împuşcaţi odată pe o alee din acea zonă şi amândoi scăpaserăm ca prin urechile acului.

Am lăsat în urmă străzile pe care patrulasem atâta vreme, pizzeria selectă în care îi fusesem prezentată lui Joe cu ceva timp în urmă şi barul în care eu şi Conklin ne duceam uneori să ne relaxăm după câte o tură dublă.

Am făcut colţul şi am luat-o pe Geary, trecând pe lângă Mel’s Drive-in, unde obişnuiam să ies cu Claire când eram recruţi, amândouă făcând haz de frustrările noastre şi de ceea ce însemna să fii femeie într-o lume a bărbaţilor.

Mi-am simţit ochii plini de lacrimi, nu din cauza umilinţelor pe care trebuia să le suport din partea criminalului, ci din cauza nostalgiei dureroase provocate de amintirea acelor momente fericite petrecute în compania bunilor şi iubiţilor mei prieteni. Aveam sentimentul că retrăiam cele mai frumoase scene din viaţa mea pentru ultima dată.

Vocea fără trup a bărbatului care omorâse trei tinere mame şi trei bebeluşi se auzi din nou.

— Atârnă telefonul deasupra oglinzii retrovizoare din faţă, cu lentila îndreptată spre tine.

Mă aflam la un semafor, la intersecţia străzilor Van Ness şi Geary. Imediat ce am atârnat telefonul de oglindă şi am privit în ochiul camerei, mic cât un bob de mazăre, Criminalul Ruj de Buze a continuat:

— Scoate-ţi bluza acum, scumpo.

— Pentru ce?

— Ţi-am mai spus. Fără întrebări.

Am înţeles. Voia să verifice dacă nu aveam vreun microfon. Mai întâi geanta, apoi haina, pantofii şi servieta. Iar acum asta.

Mi-am scos bluza.

— Arunc-o pe geam.

M-am conformat. Din fericire, niciunul dintre trecătorii dubioşi din zona aceea nu a ridicat privirea.

— Fă acelaşi lucru cu fusta.

— Lumina semaforului e verde.

— Trage pe dreapta, parchează. Ce fată deşteaptă, comentă criminalul. Scoate-ţi fusta şi arunc-o pe geam. Iar acum sutienul.

Sinţeam că mi se face rău, dar nu aveam de ales. Mi-am desfăcut sutienul şi l-am aruncat pe geam, urmându-i instrucţiunile. Ucigaşul începu să fluiere. Părea urletul admirativ al unui lup. Era un psihopat libidinos mi-am spus, şi fiecare părticică a sufletului meu s-a înfiorat din cauza acestei umilinţe. Nu era destul că acest necruţător ucigaş de copii şi de mame mă prinsese în capcană şi manipulase toată poliţia din San Francisco.

Nimeni nu ştia unde eram.

— Eşti o fată bună, Lindsay! Foarte, foarte bună! Acum atârnă-ţi telefonul la gât şi să pornim la drum. Ce e mai frumos urmează abia acum.

Capitolul 64

Am gonit cu vechea Impala pe şoselele şerpuite care urcau şi coborau, apoi am intrat pe Lombard, cea mai sinuoasă dintre toate – un adevărat magnet pentru turişti, care urcă până la Hyde, oferind o privelişte magnifică – şi motivul pentru care San Francisco ar trebui să fie una dintre cele şapte minuni ale lumii.

Am văzut această superbă panoramă de zeci de ori, dar acum era singura dată când nu m-am lăsat vrăjiţă la vederea întinderii vaste dominate de golful San Francisco, Alcatraz sau insula Angel şi apoi, într-o secundă, eram din nou pe Lombard Street, coborând vertiginos panta abruptă şi întortocheată. Auzeam în ureche o mulţimi de indicaţii şi comentarii despre cât de bine se simţea el să mă lase să conduc maşina în timp ce putea admira oraşul, gândindu-se la banii lui.

În tot acest timp, eu mă opream la fiecare intersecţie cu capul băgat între umeri, rugându-mă ca nimeni să nu observe o femeie cu sânii goi coborând spre cea mai pitorească zonă a naţiunii. Mi-am verificat oglinzile şi am întors capul în toate direcţiile la intersecţii căutându-i din ochi pe Jacobi, Conklin sau Chi.

Trebuie să recunosc. Pentru o clipă am simţit că-mi pierd minţile. A fost un moment de orbire iraţională. Una este să-ţi rişti viaţa pentru o cauză în care crezi şi alta să fii folosit pe post de robot pentru un criminal, să fii singurul sacrificat într-o acţiune în care nu crezi – de fapt, o acţiune pe care o consideri absurdă.

Ciminalul vorbi din nou. Îmi spuse să întorc maşina către Presidio, iar eu m-am conformat continuând să înaintez pe Richardson, apoi urcând rampa spre podul Golden Gate.

Trebuia să ies din oraş?

Furia mi se potoli şi mi-am venit în fire realizând că echipa mea încerca cu disperare să afle unde eram. Cum m-ar fi putut găsi dacă eu conduceam o veche Impala verde?

Criminalul Ruj de Buze nu mai glumea, fiind ochi şi urechi, în timp ce eu mă alăturasem traficului infernal, strecurându-mă printre maşinile care înaintau cu viteză spre pod.

Indicatorul de combustibil oscila către nivelul zero.

— Trebuie să fac plinul, am spus eu.

— Nu, zise criminalul. Vom fi la mijlocul podului într-un minut. O să-ţi spun eu când să opreşti.

— Să opresc? Dar nu există niciun refugiu pe pod.
— Există dacă spun eu, zise el.

Capitolul 65

Picături de sudoare mi se prelingeau în ochi, înceţoşându-mi vederea, în timp ce criminalul număra invers de la zece la unu.

— Opreşte acum, zise el.

Ţinusem aprinsă lumina de semnalizare încă de cînd intrasem pe podul Golden Gate, iar cei care o văzuseră gândiseră probabil că o uitasem aprinsă din greşeală.

— Opreşte maşina! repetă el.

Nu aveam un loc propriu-zis unde să pot opri, aşa că am încetinit, apoi am pus frână pe banda cea mai apropiată de balustradă, care constituia o linie de siguranţă între şosea şi culoarul pietonal de urgenţă.

Am aprins luminile de avarie ascultând semnalul lor enervant şi imaginându-mi un accident în lanţ oribil care i-ar fi putut ucide pe ocupanţii maşinii din spatele meu, eu fiind strivită de volan.

Am redus totuşi şansele să provoc acest accident de la cincizeci la sută la zece la sută. Să fi fost ziua în care aveam să mor?

— Ia valiza de pe bancheta din spate, Lindsay, îmi spuse criminalul.

Mi-am scos centura de siguranţă şi am întins mâna în spate după valiza lungă şi ciudată şi am tras-o pe scaunul din faţă.

— Bine. Acum ieşi din maşină.

Era sinucidere curată să ies pe partea şoferului. Maşinile treceau pe lângă mine cu o viteză ameţitoare, unii şoferi claxonând, alţii strigând tot felul de lucruri când maşinile lor treceau periculos de aproape de maşina mea. Am apucat valiza şi, ţinând-o puţin înclinată, am întins mâna spre mânerul portierei din dreptul pasagerului, l-am tras şi am deschis portiera.

Eram dezbrăcată aproape complet, da, dar abia aşteptam să ies din maşina aceea. M-am lovit peste picioare cu valiza şi am încercat să trec dincolo de bara de protecţie, reuşind să ajung pe culoarul pietonal. Traficul era în continuare ameţitor şi zgomotos.

Am auzit pe cineva strigând: „Sari! Sari!”, apoi mai multe claxoane.

— Securitatea podului e strictă, i-am spus criminaluluii. Poliţiştii vor ajunge aici în câteva minute.

— Taci din gură, se răsti el. Du-te la parapet.

Am simţit cum mi se învârteşte capul când am privit în jos, către sclipirea apei. Avea să mă oblige să sar. Aproximativ o mie trei sute de oameni săriseră de pe pod găsindu-şi moartea în apele golfului. Doar douăzeci supravieţuiseră. Ajunsesem la capătul cursei şi la propriu, şi la figurat. Urma să mor şi nici măcar nu aveam să aflu vreodată dacă sacrificiul meu salvase vreo viaţă sau dacă ucigaşul avea să plece cu banii continuând să ucidă.

Dar cum avea de gând să ajungă în posesia banilor?

M-am uitat în jos, la Fort Point, sub capătul sudic al podului, scrutând linia ţărmului spre Crissy Field. Unde era criminalul? Unde putea fi? Apoi am zărit o mică ambarcaţiune cu motor îndreptându-se dinspre Fordt Baker către piciorul turnului nordic, în cealaltă parte a golfului.

— E timpul să ne luăm rămas-bun, Lindsay, spuse vocea în urechea mea. Aruncă telefonul peste paarapet, apoi aruncă şi valiza. Continuă să faci totul conform instrucţiunilor, prinţesă. Va fi în regulă. Nu strica totul tocmai acum. Vântul îmi sufla tot părul în faţă. Am aruncat telefonul, apoi valiza cu bani peste parapetul podului şi am urmărit-o căzând de la optzeci de metrii direct în apa golfului.

Capitolul 66

Valiza cu bani atinse suprafaţa apei, ridicând în jur un şuvoi de spumă albă, se scufundă, apoi apăru din nou la suprafaţă, purtată de valuri. Din câte puteam vedea, la bordul bărcii cu motor era un bărbat care pilota mica ambarcaţiune printre valuri către valiza cu bani.

Brusc, parcă am ieşit din transă – eram liberă.

M-am dus în spatele Chevroletului Impala şi am ridicat mâna. Şoferul unui Sedan Honda de culoare albastră apăsă pe claxon cu toată puterea, trecând pe lângă mine fără să oprească, urmat de o Corvette. Bărbatul de la volanul acesteia se holbă pofticios la mine, dar nu opri. Ce redea? Că eram o prostituată?

Stăteam doar în chiloţi pe autostrada aceea, neclintită, cu mâna ridicată în faţă, în poziţie de stop. Muream de frică la gândul că puteam fi strivită de vreun şofer neatent şi atunci un BMW bleu încetini, trase în faţa Impalei şi frână.

Mi-am băgat capul pe geamul portierei din dreapta şoferului spunându-i acestuia:

— Poliţia! Am nevoie de telefonul tău.

La volan era un băiat de vreo optsprezece ani, care se uita la mine cu gura căscată. Mi-a întins telefonul, iar eu i-am făcut semn să-mi dea ziarul de pe scaunul din dreapta şoferului. El mi l-a dat, iar eu mi-am acoperit pieptul cu el în timp ce sunam dispeceratul, spunându-mi numele şi numărul insignei.

— Lindsay! Oh, Doamne. Eşti teafară? Ai nevoie de ceva? Unde eşti?

O cunoşteam pe poliţista de la dispecerat, May Hess care îşi spunea Regina Apelurilor Secrete.

— Sunt pe pod...

— Cu sinucigaşa aceea dezbrăcată?

Am izbucnit în râs, apoi m-am abţinut, ca să nu mă las cuprinsă de isterie. I-am spus lui May să trimită de urgenţă un elicopter deasupra golfului PDQ şi de ce – pentru că voiam ca paza de coastă să prindă un barcagiu.

May îmi răspunse fără să mai comenteze:

— Am înţeles, sergent. Patrula podului va fi în locul indicat în cel mult treizeci de secunde.

Am auzit sirenele. Cu ziarul fluturându-mi pe piept, m-am aplecat peste parapet şi am văzut că micul Boston Whaler cu motor se apropia de valiza plutitoare. Un elicopter apăru

deasupra ambarcaţiunii, iar pilotul elicopterului dirijă aparatul de zbor deasupra bărcii, obligâind-o să se îndrepte spre ţărmul sudic.

Boston Whalerul încercă să evite elicopterul, luând-o mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, ca un cal sălbatic la un concurs de rodeo, intră pe sub pod şi începu să spintece valurile la viteză maximă. Elicopterul urmări ambarcaţiunea până la Crissy Field.

Criminalul Ruj de Buze sări în apa adâncă până la brâu şi încercă să fugă, dar ambarcaţiunea pazei de coastă îl ajunse repede din urmă. O portavoce mugi şi vocea stridentă îl avertiză pe criminal să se întindă la pământ şi sa ţină mâinile la vedere.

Maşinile de poliţie străbătură în viteză plaja şi îl înconjurară.

Game over, psihopatule!

Capitolul 67

Am urmărit cum patrula portului pescuia din apă valiza Pelican, apoi ţipătul asurzitor al sirenelor mă înconjură din toate părţile. M-am întors şi am văzut un convoi impresionant de maşini – unele nemarcate, fără însemnele poliţiei, altele de patrulare, în alb şi negru oprind în scrâşnet de frâne în spatele Chevroletului Impala. La volanul acelor maşini erau toţi poliţiştii pe care-i cunoşteam, acum ieşind îngrijoraţi din maşini şi îndreptându-se spre mine.

Atenţia mea a fost atrasă de un Land Rover care opri pe banda opusă. Acesta reuşise cumva să pătrundă în perimetrul izolat de poliţie înainte ca podul să fie închis. Un bărbat cu barbă sări de pe scaunul şoferului ţinând în mână o cameră foto SLR cu distanţă foarte lungă. Acesta începu să-mi facă poze, surprinzând expresia îngrozită de pe faţa mea, ziarul *Chronicle* care-mi acoperea pieptul şi chiloţii roz. În stânga mea se auzi un strigăt.

— Hei!

Un bărbat ţâşni din spatele unei maşini de poliţie – un individ înalt şi solid, având constituţia unui jucător de fotbal. Acesta traversă autostrada către individul care făcea poze strigând:

— Dă-mi asta!

Tipul înalt şi solid era Joe.

Fotograful refuză să-i cedeze aparatul, aşa că Joe îl înşfăcă de guler şi îi smulse camera din mână, apoi o aruncă peste parapet. Îl lăsă pe individ pe capota Land Roverului şi îi strigă peste umăr:

— Poţi să mă dai în judecată.

Apoi bărbatul pe care îl iubeam alergă spre mine având întipărită pe faţă o expresie plină de îngrijorare. Îşi deschise braţele, iar eu m-am agăţat epuizată de gâtul lui şi am început să plâng.

— L-am prins, i-am spus eu.

— Ticălosul acela ţi-a făcut vreun rău?

— Nu. L-am prins, Joe!

— Aşa e, iubito. S-a terminat acum.

Joe mă înfăşură în haina lui mare şi mă strânse din nou în braţe.

Conklin şi Jacobi coborâră dintr-o maşină gri fără însemnele poliţiei şi se apropiară de noi întrebând într-un glas:

— Eşti teafără, Lindsay?

— Mă simt foarte bine, le-am răspuns eu uşurată, cu ochii scăldaţi de lacrimi.

— Du-te acasă, îmi spuse Jacobi. Fă un duş şi mănâncă ceva, apoi întoarce-te la sediu. În timpul ăsta ne vom ocupa de ciudatul pe care tocmai l-am prins. Ar trebui să dureze vreo trei ore să-i luăm amprentele şi să completăm formularele. E al tău, Boxer, fii fără grijă. Nimeni nu va vorbi cu el înaintea ta.

— Perfect.

Capitolul 68

Părul meu era încă ud după duş când am ajuns înapoi la sediul poliţiei, înverşunată şi pregătită să-l înfrunt pe individul care mă umilise, mă îngrozise şi care omorâse şase oameni nevinovaţi.

Am mers la biroul lui Jacobi şi l-am întrebat:

— Ce informaţii avem?

— Din actele lui reiese că se numeşte Roger Bosco, fost angajat Park Service şi în prezent om de serviciu la San Francisco Yacht Club. Nu a fost militar niciodată, nu are nicio legătură cu armata. Nu a cerut nici avocat.

— Să mergem la el, i-am spus.

Camera de supraveghere din spatele geamului era plină de poliţişti, ofiţeri superiori şi persoane de la biroul procuraturii. Aparatele foto erau în acţiune. Noi eram pregătiţi de interogatoriu.

Suspectul stătea pe un scaun, la masă şi ridică privirea atunci când eu şi Jacobi am intrat în camera de interogatoriu. Am rămas surprinsă de înfăţişarea şi expresia sa.

Roger Bosco părea mai bătrân şi mai scund decât bărbatul pe care-l văzusem în înregistrările video din parcare şi era confuz.

El îşi întoarse spre mine ochii de un albastru spălăcit şi zise:

— Mi sa făcut frică atunci când am văzut elicopterul. De aceea am vrut să fug.

— Să începem cu începutul, Roger. Pot să-ţi spun Roger, nu?

— Sigur.

— De ce ai făcut-o?

— Pentru bani.

— Planul tău a fost de la bun început să pui mâna pe răscumpărare?

— Cum adică „răscumpărare”?

Am tras un scaun şi m-am aşezat lângă Bosco, încercând să-l descopăr în spatele înfăţişării aceleia inofensive, a „trupului pirpiriu” pe psihopatul arogant şi necruţător. În tot acest timp, Jacobi se plimba încet de colo colo în spatele nostru.

— Mi se pare că două milioane de dolari e o sumă importantă, i-am spus, încercând să-mi păstrez cumpătul pentru a-i arăta că putea să aibă încredere în mine şi că turul acela al misterelor – care mie mi se păruse o călătorie de câteva ore în iad – era complet uitat.

— Două milioane? Mie mi s-au oferit cinci sute. Am primit doar prima parte din sumă, două sute cincizeci.

Am ridicat privirea la Jacobi, dar nu am putut citi nimic în ochii lui cenuşii şi inexpresivi. Am încercat să ignor o senzaţie nouă şi devastatoare. Bosco fusese într-o ambarcaţiune care se îndreptase direct spre bani. Nu exista nicio îndoială.

— Roger, trebuie să mă ajuţi să te ajut. Explică-mi, te rog, cum ai plănuit crimele. Trebuie să recunosc că eşti sclipitor. A fost nevoie de toate forţele de poliţie ca să te prindem şi respect acest lucru. Dacă îmi povesteşti pas cu pas tot ce ai făcut, dovedindu-ne astfel că vrei să cooperezi cu poliţia, aş putea vorbi cu procurorul în favoarea ta.

Bosco rămase cu gura căscată. Mă privi zăpăcit, de parcă nu-i venea să creadă ce-i spuneam, se întoarse să-l privească pe Jacobi, apoi se întoarse din nou spre mine.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Pe Dumnezeu, vă spun adevărul, eu nu am omorât pe nimeni în viaţa mea. Nu sunt eu cel pe care-l căutaţi.

Capitolul 69

Interogatoriul a durat ore întregi, eu, Jacobi şi Conklin telefonând oamenilor acasă, cercetând tot felul de hârtii în birouri întunecoase pentru a verifica alibiul lui Basco şi credibilitatea acestuia.

Da, Roger Bosco era angajat la Yacht Club, iar alibiul lui era perfect valabil. Fusese pontat la serviciu şi o mulţime de martori îl văzuseră la orele la care victimele Benton, Kinski şi Marone fuseseră ucise.

L-am scos pe Bosco din celula provizorie şi l-am adus din nou în camera de interogatorii, de această dată punându-i în faţă o cafea, un sendviş cu şuncă şi un pachet cu biscuiţi Oreo.

Şi ne-a povestit mie şi lui Jacobi tot ce se întâmplase de la bun început: cum fusese abordat la docuri de un bărbat care pretinsese că era producător şi lucra la un film de acţiune pentru care avea nevoie urgent de un pescador pentru nişte cadre fără trucaje. Trebuia doar să pescuiască o valiză din apele golfului. Bosco ne-a mărturisit că fusese entuziasmat de această propunere.

Îi spusese bărbatului că putea să-şi ia o zi liberă de la lucru şi că putea folosi Boston Whalerul pentru filmare. Oricum, era încântat că avea să apară într-un film de acţiune. Aşadar, „producătorul” îl instruise pe Bosco să meargă cu barca în zona Fortului Baker şi să urmărească o valiză care avea să fie aruncată de pe pod în cursul după-amiezii.

Individul îi dăduse lui Bosco 250 de dolari în avans, promiţându-i cealaltă jumătate la livrarea valizei şi îi spusese să-l aştepte în faţa restaurantului Greens, la Fort Mason.

Bosco crezuse că acest aranjament era real? Era prea lacom sau prea încet la minte?

— Producătorul ăsta nu ţi-a spus numele lui? l-am întrebat.

— Ba da. Tommy nu-ştiu-cum, un nume cu T. Era un bărbat obişnuit, continuă Bosco. Cam de un metru optzeci şi doi înălţime şi bine făcut. Nici măcar nu am observat cu ce era îmbrăcat. Hei, staţi puţin! Am cartea lui de vizită.

Portofelul îmbibat cu apă al bărbatului fu căutat printre obiectele sale personale reţinute de poliţie, iar cartea de vizită fu scoasă din secţiunea pentru bancnote pentru a-mi fi prezentată.

Era o carte de vizită confecţionată manual, perforată şi printată la o imprimantă. Cei mai mulţi oameni din oraş şi-ar fi

dat seama că era falsă, dar Roger Bosco era foarte mulţumit că putea să-şi susţină povestea. Rânjea acum de parcă tocmai ar fi descoperit petrol în curtea din spatele casei.

— Priviţi, zise Bosco, indicând cu un deget noduros logoul roşu care începuse să se şteargă. Anthony Tracchio WCF Productions.

Eu şi Jacobi am ieşit din încăpere luând cu noi cartea de vizită.

— Şefului îi va plăcea nespus chestia asta, zise cu lehamite Jacobi, punând cartea de vizită într-un ambalaj protector. Am să-l sun să-i spun că Ciudatul Ruj de Buze e încă aici. Şi că, oh, da, avem banii.

Capitolul 70

Erau în dormitorul lui Cindy. Filtrate de jaluzele, luminile străzii pictau dungi groase pe suprafaţa păturii. Cindy se lipi de trupul lui Rich, cuprinzându-l cu braţul de mijloc.

— Oh, Doamne, zise Rich. Nu credeam să spun asta vreodată, dar nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Îmi pare rău, Cin.

— Hei, nu-i nimic. Nu trebuie să-ţi faci griji, te rog, îl scutură uşurel Cindy, sărutându-l pe obraz. Eşti în regulă?

— Nu prea cred. Abia am împlinit treizeci de ani.

— Ştii ce cred eu? Eşti prea stresat. Te frământă ceva. Ce-i în mintea ta, Rich? Răspunde repede. Primul lucru care-ţi vine pe buze.

— Lindsay.

— Îţi dau un milion de dolari dacă retragi ceea ce ai spus, zise Cindy.

Se îndepărtă brusc de Rich şi începu să privească la tavan. Să fi fost Rich îndrăgostit de Lindsay?

Sau faptul că era partenerul lui Lindsay era cam acelaşi lucru cu a fi îndrăgostit de ea, doar că în alt fel?

Ştia foarte bine că Rich şi Lindsay aveau o legatură specială. Se întrebă din nou dacă această relaţie nu trebuia să fie un semnal de avertizare pentru ea, indicându-i că şinele de cale ferată se sfârşiseră şi că ea ar fi trebuit să sară din tren.

— Ahh, nu trebuia să sune aşa. Richie o trase înapoi lângă el. Nu mă gândeam la ea în felul în care crezi tu. Era vorba de psihopatul Ruj de Buze care a obligat-o să se dezbrace. La asta mă gândeam şi la faptul că ar fi putut să o ucidă în orice moment. Doar sunt partenerul ei, Cindy, şi am dat greş lamentabil pentru că nu i-am fost alături.

Cindy oftă, relaxându-se în braţele lui Rich, atingându-i uşor cu vârfurile degetelor abdomenul plat.

— Ai făcut tot ce se putea. Ştiu totuşi ce vrei să spui. Lindsay mi-a făcut cu ochiul în faţa sediului *Chronicle* atunci când a plecat să se vadă cu ciudatul acela. Încerca să mă asigure că avea să fie bine, deşi nu avea de unde să ştie acest lucru. M-am simţit cumplit de neajutorată.

— Exact.

— Am vrut să fac ceva, dar nu puteam face nimic. Absolut nimic.

Rich îi sărută palma.

— Întotdeauna sunt impresionat de curajul femeilor, zise el. Femei ca tine, Cin. Având mereu de-a face cu „crimele”. Locuind aici.

Mintea lui Cindy preferă să şteargă cu buretele partea cu „locuind aici”. Se mutase în acest apartament însorit din Blakely Arms, într-o clădire grozavă dintr-un cartier mărginaş, doar ca să afle după ce-i sosise mobila că unii dintre foştii locatari fuseseră asasinaţi.

— Mi-e frică tot timpul, zise Cindy. Ceea ce numeşti tu curaj este de fapt respingerea fricii pe care o simt faţă de tot ceea ce mă înconjoară. Aşa reuşesc să-mi port singură de grijă.

— Asta îţi doreşti? Să-ţi porţi singură de grijă?

— Sigur. Dar asta nu înseamnă că vreau să fiu singură.

— Nu, aşa-i?

Rich o strânse afectuos, iar ea îşi lăsă capul pe spate ca să-i poată privi chipul încântător. Îl iubea atât de mult încât aproape că o durea.

— Ar trebui să dormim împreună în fiecare noapte, ştii? îi spuse Rich. M-aş simţi mai bine dacă nu ai fi singură aici noaptea.

— Vrei să te muţi la mine ca să mă poţi proteja?

— Stai, stai puţin! Vreau să spun că sunt nebun după tine, Cindy. Întâlnirile noastre şi tot restul – e grozav. Dar vreau să fiu cu tine. Vreau mai mult.

— Vrei, ai?

Rich rânji satisfăcut.

— Pe cuvânt de cercetaş! Sigur că vreau!

Capitolul 71

Sarah simţea că braţele îi luau foc. Durerea era cumplită, insuportabilă, dar reuşi să se menţină pe bara fixă pe care se ridica până ce ajungea cu bărbia deasupra aceteia până când muşchii ei refuzară pur şi simplu să se mai supună comenzilor.

Sări pe podea şi începu să-şi scuture braţele timp de cinci minute. Apoi, odată terminate exerciţiile fizice, merse în living şi se tolăni în scaunul cu spătar rabatabil foarte urât, dar teribil de confortabil al lui Trevor.

Deschise laptopul şi începu să verifice nişte teste punându-le calificative în timp ce asculta ştirile de la tv, când o auzi pe Kathryn Winstead, cea mai atrăgătoare jurnalistă de la Crime TV, luându-i un interviu emoţionant lui Marcus Dowling.

Privindu-l pe Dowling, Sarah se simţi năpădită de ură, dar mări volumul şi studie uimită schimbările intervenite în înfăţişarea acelui monstru. Dowling avea acum barbă, pierduse câteva kilograme şi cu toate că părea suferind, reuşise să-şi păstreze acea imagine formidabilă de superstar în timp ce interpreta magistral rolul de soţ îndurerat.

Vocea lui Dowling se stinse şi aproape că-i dădură lacrimile în timp ce A spunea lui Kathryn Winsuml că era „gol pe dinăuntru”.

— M-am trezit ud de sudoare, îi spuse Dowling jurnalistei. Pentru o c-c-c-lipă am crezut că a fost doar un coşmar si m-am întors către locul în care ar fi trebuit să doarmă Casey alături de mine şi atunci mi-am amintit totul şi am retrăit momentele în care mă s-s-s-triga „Marc! E cineva în cameră! Şi apoi focurile de armă *Bang. Bang*”.

Sarah puse mâna pe telecomandă şi derulă înregistrarea DVR.

Ce a spus Dowling?

Sarah ascultă din nou ce spusese Dowling despre Casey, care-l strigase. Din câte îşi amintea Sarah, acesta nu mai spusese niciodată în public care fuseseră ultimele cuvinte ale lui Casey. Era amuzant faptul că victima *chiar strigase* după soţul ei. Asta era adevărat.

Dar nu fusese niciun foc de armă.

Sarah lăsă laptopul deoparte şi se duse în bucătărie. Îşi spălă faţa sub robinet, scoase o sticlă de ceai din frigider şi bău din ea pe nerăsuflate.

Acel star de cinema avea o pereche de boaşe cât nucile de cocos. Dowling miza pe faptul că ea – cea care furase bijuteriile – nu avea să iasă la iveală pentru că nimeni nu ar fi crezut-o dacă ar fi făcut acest lucru. Ar fi fost cuvântul lui Marcus Dowling contra cuvântului ei, iar ea era o hoaţă. Sarah se întoarse în faţa televizorului, mai puse o dată interviul şi o urmări pe Kathryn Winstead întrebându-l plină de compasiune pe Dowling:

— Şi poliţia nu suspectează încă pe nimeni?

— Nu am mai primit nicio veste în acest sens, deşi au trecut mai multe zile, iar în tot acest timp, ucigaşul lui se plimbă încă în libertate bucurându-se de bijuteriile ei care fac o avere.

Sarah închise furioasă televizorul.

Era clasica poveste Samson şi Dalila.

Teroarea urma să ajungă acasă abia peste două ore, iar dacă folosea eficient tot acel interval de timp, ar fi reuşit să-i facă o surpriză lui Marcus Dowling. Nu putea permite să-l lase să scape nepedepsit pentru crimă.

Capitolul 72

Sarah se îndreptă către cabina telefonică din Fisherman Wharf, una dintre cele mai cunoscute atracţii turistice din acel stat. Familii şi grupuri de studenţi treceau pe lângă ea îndreptându-se în grabă către magazinele şi restaurantele de la Cannery, fără să-i arunce nici măcar o privire tinerei în pantaloni scurţi „gangsta” şi tricou roz cu imprimeu „Life is good”[21], care introducea mai multe monede de 25 de cenţi în fanta telefonului public.

Apăsă pe butoane. Operatorul de serviciu răspunse şi transferă apelul la staţia de poliţie din districtul sudic, iar Sarah ceru să i se facă legătura cu inspectorul de la departamentul Omucideri.

— Despre ce să-i comunic că este vorba? întrebă operatorul.

— Despre Casey Dowling, zise Sarah. Ştiu cine a împuşcat-o.

— Un moment, vă rog. Sergentul Boxer trebuie să termine o conversaţie telefonică.

Sarah îşi spuse că un telefon public putea fi cu uşurinţă interceptat, dar avea de gând să fie expeditivă. Din locul acela s-ar fi putut strecura cu uşurinţă în mulţime, înainte ca vreun poliţist să poată ajunge la ea.

— Sergentul Boxer la telefon, se auzi vocea unei femei.

— Eu sunt cea care a jefuit casa familiei Dowling. Nu am împuşcat-o eu pe Casey Dowling, dar ştiu cine a făcut-o.

— Cum vă numiţi?

— Nu pot să vă spun asta, zise Sarah.

— Vai, ce surprinsă sunt!

— Alo, vorbiţi cu mine?

Mai introduse o monedă în fanta telefonului.

— Spune-mi ceva verosimil ca să te cred, zise poliţista, sau închid telefonul.

— Ascultă, zise Sarah furioasă, îţi spun adevărul. Eu sunt hoţul. Eu goleam seiful din dulap atunci când Marcus şi Casey au intrat în dormitor. S-au certat, apoi au făcut sex. Am aşteptat vreo douăzeci de minute până l-am auzit pe Marcus Dowling sforăind, apoi m-am repezit spre fereastră şi am dat peste o măsuţă. Nimeni nu ştie de măsuţa aceea, nu-i aşa? Nu e o dovadă concludentă? Pentru că Marcus Dowling spune peste tot că Hello Kitty a omorât-o pe Casey, iar eu nu am făcut asta.

---

[21] Viaţa e frumoasă (n.tr.)

— Bine, bine, te-am auzit, zise sergentul Boxer, dar am nevoie de mai mult. Declaraţia asta anonimă nu e destul. Vino să stăm de vorbă şi să dai o declaraţie oficială. Te pot ajuta să scapi din încurcătura asta şi vom putea să-l priindem pe adevăratul criminal al doamnei Dowling.

Sarah era sigură că în acel moment poliţista făcea semne cuiva să localizeze telefonul. Deja vorbise prea mult la telefon.

— Glumeşti? Să vin acolo ca să mă poţi aresta?

— Bine, nu e nevoie să vii aici. Voi veni eu la tine. Spune unde şi vom sta de vorbă acolo.

— Marcus Dowling şi-a ucis soţia. Gata, am stat de vorbă.

Sarah trânti telefonul.

Capitolul 75

Eu şi Conklin am închis telefoanele în acelaşi timp şi ne-am privit preţ de câteva secunde peste florile care-mi umpleau biroul, fără să spunem nimic.

— A fost chiar Hello Kitty, zise Conklin. A fost chiar ea.

— De ce nu i-am făcut un test GSR[22] lui Dowling? l-am întrebat.

— Pentru că, la naiba, nu l-am cerut eu, zise Conklin.

— Şi eu am fost acolo, nu uita, i-am spus, aruncând la gunoi sendvişul cu ton şi pâine de secară care se cam învechise. La fel şi Jacobi. Am scăpat cu toţii din vedere acest lucru.

— Aşa am avut ordin, zise Conklin. Să ne purtăm cu mănuşi cu asemenea vedetă, iar Dowling a avut atacul acela de cord, nu-ţi aminteşti?

— Aşa-zisul atac de cord, am bombănit eu.

— Şi, apropo, tipul făcuse duş. Iar acum ştim şi de ce. Ca să îndepărteze urmele de praf de puşcă.

Mi-am ridicat părul în creştetul capului şi mi l-am legat cu un elastic într-o coadă de cal. Eram o incompetentă. Nu mă mai simţisem atât de prost de pe vremea cînd fusesem recrut.

Noaptea trecută, Tracchio făcuse o declaraţie oficială în care menţiona că Criminalul Ruj de Buze nu apăruse la locul de livrare a banilor şi că scrisoarea trimisă de el şi publicată în *Chronicle* fusese o farsă.

Cindy scrisese un editorial care apăruse în ziai în acea dimineaţă. Într-un stil simplu, demn de Hemingway ea îl numea laş pe Criminalul Ruj de Buze, iar despre mine spunea că sunt o eroină.

După apariţia articolului am început să primesc o mulţime de flori şi în scurt timp biroul Omucideri se umplu de buchete colorate.

Nu mă simţeam deloc eroină. Simţeam că făcusem totul şi nici măcar asta nu fusese de ajuns.

Pe Golden Gate Avenue, echipele FBI lucrau de zor la cazul Criminalului Ruj de Buze, cot la cot cu omul noutru de legătură – poliţistul mediator, venit prin transfer – Jackson Brady.

Era perfect pentru misiunea aceasta, odihnit şi entuziast, gata să-i dovedească lui Tracchio de ce era în stare. Nici nu ar fi putut visa un caz mai bun pe vremea în care lucra la poliţia

---

[22] GunshotResidue - reziduuri de praf de puşcă (n.red.)

din Miami. Şi fără nicio ironie, speram ca el şi echipa FBI să găsească o soluţie pentru a-l prinde pe acel psihopat – şi asta pentru că eram sigură sută la sută că acel criminal avea să ucidă din nou dacă nu era oprit la timp.

Între timp, Jacobi făcea presiuni asupra mea să mă ocup de cazul Dowling, iar asta era în regulă. De dragul stimei de sine a fiecăruia dintre noi şi, bineînţeles, pentru binele sănătăţii noastre mintale, eu şi Conklin trebuia să facem acest lucru.

Telefonul primit de la Kitty era prima şi unica noastră pistă de la moartea lui Casey Dowling, care avusese loc cu două săptămâni în urmă.

Aveam, în sfârşit, de la ce să plecăm pentru investigaţii.

I-am spus lui Conklin:

— Dowling ne-a spus că a făcut sex cu soţia lui înainte cină, nu-i aşa? Iar Kitty ne-a mărturisit că soţii Dowling au făcut sex în timp ce ea golea seiful. Asta ar fi *după* cină. Aşadar, dacă femeia de la telefon a spus adevărul, asta ar justifica de ce hainele lui Dowling nu coţineau praf de puşcă sau altceva care să-l dea de gol. Marcus Dowling era gol când şi-a împuşcat soţia.

— Tu l-ai bănuit pe Dowling de la bun început, zise Rich cu tristeţe în glas.

— Nu mai contează. Am pierdut mingea asta.

Capitolul 74

Am traversat palierul către biroul lui Jacobi şi am rămas în pragul uşii. Jacobi a ridicat privirea – faţa îi era cenuşie, costumul cenuşiu, iar dispoziţia complet sumbră. I-am spus despre telefonul lui Hello Kitty.

— Noi credem că povestea ei este verosimilă, i-am spus.

— Nu aţi reuşit să localizaţi apelul?

— Warren, asta nu va duce la nimic. Am auzit clinchetul unei monede în aparat. Era la un telefon public.

— Fă asta, bine? se răsti Jacobi. Ce se întâmplă cu tine Boxer?

— Nu ştiu, am spus ridicând mâinile într-o poziţie defensivă. E o prostie, cred.

M-am dus înapoi în biroul meu. Conklin privea într-un punct fix, dincolo de mine, legănându-se în scaunul său, iar când am pocnit din degete strigându-l pe nume a tresărit spunând:

— În regulă. Ştim ce avem de făcut. Să-l încolţim pe Marcus Dowling. Nu se va aştepta la asta.

Telefonul meu începu să sune, iar Brenda mă strigă:

— Pe linia unu, sergent. E tot femeia aceea. Spune că prima dată s-a întrerupt.

M-am zgâit nedumerită la butonul roşu care pâlpâia intermitent, apoi l-am apăsat şi am spus:

— Sergent Boxer la telefon.

— Sergent, nu trebuie să mă trimiţi la plimbare ca pe o studentă. Sunt acuzată pe nedrept pentru o crimă. Ştiţi ce anume s-a furat din seiful soţilor Dowling?

— Am o listă.

Bine, atunci verificaţi-o. Am luat două coliere cu diamante, trei brăţări cu safire şi diamante, o broşă mare cu diamante, în formă de crizantemă, şi alte bijuterii printre care şi un inel foarte ornat cu piatră mare şi galbenă.

— Diamantul galben.

La celălalt capăt al liniei era tăcere. Apoi…

— Este un *diamant*?

— Şi ce ar trebui să fac cu informaţia asta, Kitty? Am nevoie de declaraţia dumitale sau nu am nimic.

— Eşti inspector la Omucideri. Fă-ţi datoria şi nu mă implica pe mine în asta, zise ea şi trânti telefonul din nou.

Capitolul 75

Yuki tocmai intra cu maşina în garajul de sub clădirea în care locuia, când telefonul începu să-i sune. Numele apelantului era afişat pe ecran: Sue Emdin, femeia pe care ea şi Casey Dowling o cunoscuseră la Boalt Law. Emdin era genul mai „rece”, dar când vorbi de această dată, Yuki îşi dădu seama după voce că femeia era foarte tulburată.

— Sue, ce s-a întâmplat?

— O mulţime de lucruri. L-am văzut pe Marcus luând cina cu o femeie la Rigolettos. Este un local italian discret şi întunecos de pe strada Chestnut, cu numai mese, care nu e cotat prea bine şi care nu apare în ghidul Zagat. Erau într-un colţ discret, râzând şi giugiulindu-se cu neruşinare. Nu era o cină de consolare, te asigur. Cel puţin după părerea mea.

Yuki parcă maşina în locul ei obişnuit, opri motorul, coborî şi se îndreptă spre ascensor. Sue îşi continuă povestirea, completând-o cu nişte comentarii picante.

— Păcat că nu ai văzut-o pe fata aia! Fustă scurtă şi strâmtă, un decolteu până la buric, care-i lăsa la vedere sânii mari şi săltăreţi.

— Dowling avea deci o întâlnire fierbinte, asta vrei să spui?

— Fierbinte rău şi cu multă frişcă deasupra. Soţul meu m-ar ucide dacă ar afla că ţi-am spus, Yuki. Ar spune că nu e treaba mea, dar cum aş putea să nu-ţi spun? După cum a vorbit la înmormântare? După elogiile pe care Marcus i le-a adus soţiei sale? Ei bine, a fost doar un rol, dar de când am jurat în faţa ta că nu el a făcut-o m-am tot gândit că puteam să mă fi înşelat în privinţa lui. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă Marcus a ucis-o pe Casey şi eu am garantat pentru el? Mi se face rău doar când mă gândesc la asta.

— Bine, înţeleg. Şi totuşi, chiar dacă e revoltător de-a dreptul că Marcus a avut o întâlnire romantică, asta nu înseamnă că e un criminal.

— Acum nu mai sunt chiar aşa de sigură.

— Ce vrea să însemne asta, Sue? Vocea lui Yuki mai urcase cu o octavă. Ce vrei să spui, mai exact?

— L-am tot urmărit pe Marc de la înmormântare. Îl urmăresc mereu. Yuki, trebuia să o fac. Speram să fie bărbatul pe care-l credeam, dar o parte din mine îmi spunea că el a omorât-o pe Casey. Parcă eram sub vraja lui, nu am văzut ce era sub ochii mei. Casey mi-a spus că-l bănuia de-o aventură, îţi aminteşti?

Oh, Dumnezeule, nu pot suporta aşa ceva. Spune-mi că sunt nebună şi i curmă-mi suferinţa sau fă ceva pentru biata Casey.

Yuki îşi scutură geanta şi servieta. Ce provocase de fapt stând de vorbă cu Sue Emdin? Mâinile îi tremurau în limp ce îşi scotea cheile pentru a deschide uşa de la intrare.

— Unde eşti acum?

— În faţa casei lui. Sunt aici de peste o oră. Bomba aceea sexy e tot cu el şi, dacă vrei părerea mea, sunt sigură că nu va pleca acasă prea curând. Oricum, nu în noaptea asta.

— Mai spune-mi o dată. Ce poate dovedi asta?

— Dovedeşte că tot ceea ce spune Marcus despre suferinţa lui după pierderea soţiei e o minciună sfruntată. Dacă minte în legătură cu aşa ceva înseamnă că e în stare să mintă despre orice.

— Ce fel de maşină conduci? întrebă Yuki.

— Gold Lexus. Am parcat pe stradă, chiar vizavi de casa lui.

— Nimeni nu va observa o astfel de maşină.

— Cartierul lui Dowling e plin de astfel de maşini.

Yuki îşi lăsă jos servieta, îşi azvârli cât colo pantofii cu tocuri şi începu să caute o pereche de papuci de casă. Era la fel de obsedată ca Sue.

— Voi fi acolo în douăzeci de minute.

Capitolul 76

A treia mea ceaşcă de cafea era încă fierbinte atunci când Yuki intră valvârtej pe uşa secţiei de poliţie direct in biroul nostru, la ora 9.30 a.m., venind glonţ spre locul în care stăteam, în spatele baricadei florale.

— S-ar putea să am o informaţie importantă despre Marcus Dowling, zise ea.

Conklin se ridică, îi oferi scaunul său şi o îndemnă să vorbească.

— Suntem numai ochi şi urechi.

Yuki ne spuse atunci într-o propoziţie interminabilă că prietena lui Casey Dowling din şcoală, Sue Emdin, îl urmărise pe Dowling mai mult de o săptămână şi că îl văzuse cu o seară în urmă la un restaurant destinat întâlnirilor clandestine luând cina cu o femeie care era mai mult decât prietenoasă cu el.

— Sue i-a urmărit şi după ce au plecat de la restaurant, apoi m-a sunat să-mi spună că făcea de strajă în faţa casei lui Dowling. M-am dus şi am stat şi eu cu ea.

— Iisuse, Yuki!

— Ascultă doar, bine? N-am încălcat nicio lege, stai liniştită. Pe la unsprezece, noaptea trecută, Dowling şi această femeie au ieşit împreună din casă, foarte preocupaţi unul de celălalt. Tipa are între douăzeci şi treizeci de ani, corp lucrat cu exerciţii Pilates şi păr lung, de fotomodel. Absolut superbă.

— Deci eşti absolut sigură că e iubita lui, asta vrei să spui, zise Conklin.

— Aşa s-ar părea. Dowling a ajutat-o pe blondă să urce în maşina lui, apoi au plecat împreună.

— Şi voi i-aţi urmărit? am întrebat eu.

— Ei bine, da.

— Zău aşa, Yuki, am exclamat ridicându-mi pixul în aer, asta a fost o nebunie, un lucru al naibii de periculos, iar tu ştii asta. Toţi vor să fie poliţişti, dar, pe bune, nu pot să înţeleg de ce.

— E o slujbă înălţătoare, nu-i aşa? chicoti Yuki fluturându-şi mâna în jur pentru a evidenţia splendoarea maghernitei noastre sumbre şi întunecoase.

— Aşadar erai în faţa casei. Ce s-a întâmplat după asta? am întrebat eu.

— Păi, am urmărit maşina lui Dowling până la Cow Hollow, zise Yuki. Maşina lui s-a oprit, iar noi am fost nevoite să trecem mai departe, pe lângă ea, desigur. Am făcut un ocol

după colţul străzii şi la întoarcere am văzut-o pe domnişoara Frumoasă de pică îndreptându-se singură spre superba ei casă. Dowling a rămas în maşină. Nu a plecat de acolo până ce iubita lui nu a intrat în casă, dar cert este că nu a condus-o până la uşă. În mod clar nu a vrut să fie văzut.

Yuki făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea, scoase o carte de vizită şi mi-o puse sub nas astfel încât să pot vedea adresa pe care o notase pe spatele acesteia.

Conklin interveni:

— Avem înregistrările apelurilor lui telefonice.

Am tastat adresa pe care mi-o dăduse Yuki, iar pe ecranul calculatorului apărură un nume şi un număr de telefon.

— Graeme Henley, i-am spus lui Conklin şi i-am citit numărul. Partenerul meu a introdus numărul în calculator şi a început să caute în lista cu apeluri.

— E aici. A sunat la numărul ăsta de trei sau patru ori pe zi toată luna trecută.

— Probabil că Graeme Henley nu e femeie, am spus eu.

— Deci iubita lui e măritată, zise Yuki. De aceea a rămas el în maşină. Lindsay Casey bănuia că soţul ei avea o relaţie. Dacă era adevărat şi relaţia devenise serioasă, iar el nu putea să scape de Casey... atunci iubita putea fi un motiv pentru crimă.

— Mai este ceva, i-am spus lui Yuki. A apărut un martor care spune că victima, Casey, era vie atunci când Hello Kitty a părăsit reşedinţa soţilor Dowling.

— Ai obţinut o declaraţie semnată?

— E vorba de o sursă anonimă, dar credibilă.

— Aha, zise Yuki. Ai o sursă anonimă, dar credibilă care spune despre Casey că era vie atunci când Kitty a părăsit locuinţa soţilor Dowling. Cine ar putea fi această sursă? Oh, *Doamne*! Te-a sunat Kitty?

— Îhî. Şi mi-a spus nişte detalii pe care numai Kitty le-ar fi putut şti. Avem destule motive pentru a cere un mandat de interceptare?

— E un abuz, ne spuse Yuki. Mă duc să-l conving pe Parisi. Nu promit, dar o să fac rost de el cât mai repede.

Capitolul 77

Yuki s-a ţinut de cuvânt.

Am obţinut mandate semnat şi parafat până a doua zi la prânz şi în numai câteva ore un dispozitiv de interceptare a convorbirilor telefonice era montat pe un circuit aflat la două străzi de casa lui Dowling. La ora teri după-amiaza, apelurile lui Dowling erau redirecţionate într-o cameră mică şi fără ferestre de la cel de-al patrulea etaj din sediul poliţiei.

Camera era mobilată cu două birouri şi două scaune de la Armata Salvării, mai multe fişete metalice şi exista acolo şi o carte de telefoane mai veche.

Eu şi Conklin ne-am aprovizionat cu cafea şi ne-am instalat în spatele uşii încuiate. Eram încrezătoar şi optimistă. Şansele ca Dowling să spună ceva care să-l incrimineze erau foarte mici, dar existau şi asta era cel mai important.

Pentru următoarele cinci ore, partenerul meu şi cu mine am monitorizat telefoanele primite şi date de Dowling. Era un om leneş, care primea scenariile de la Hollywood peste noapte şi care pierdea vremea stând la taclale cu agentul, avocatul, bancherul, managerul său, reprezentantul PR, brokerul său şi, în cele din urmă, cu iubita sa.

Conversaţia cu frumoasa Caroline Henley fu presărată cu o mulţime de „iubire” şi „dragostea mea” lansate de la ambele capete ale liniei. Cei doi plănuiră să iasă împreună la cină peste o săptămână, când Graeme Henley avea să fie plecat într-o călătorie de afaceri la New York.

Apoi, când credeam că discuţia se sfârşise, aceasta, dimpotrivă, începu să devină mai interesantă.

— Nu ştii cum este, Marc. Graeme simte ceva, iar acum vrea să mergem la un consilier marital.

— Înţeleg perfect, Caroline. Trebuie să-l împiedici. Am aşteptat doi ani nespus de lungi, iubire. Câteva luni în plus nu vor mai conta.

— Aşa ai spus întotdeauna.

— Trei sau patru luni, atât îţi cer, zise Dowling. Ai răbdare. Ţi-am spus că va funcţiona şi aşa va fi. Trebuie ca opinia publică să se sature de povestea asta şi apoi va fi bine.

Conklin începu să rânjească.

— Doi ani. Se întâlnesc de doi ani. Nu e un pistol fumegând, dar tot e ceva.

Capitolul 78

L-am sunat pe Jacobi din biroul lui Yuki şi i-am spus că de doi ani Marcus Dowling avea o relaţie cu o femeie – bineînţeles, alta decât soţia lui.

— Prinde-i, zise Jacobi.

Eu şi Conklin am mers cu maşina la locuinţa lui Caroline Henley, o casă modernă cu două etaje, la numai câteva străzi de Presidio.

Doamna Henley apăru în uşă. Părul ei blond era împletit într-o coadă lungă şi pe sub cămaşa bărbătească albastră, în dungi, pe care o purta, avea nişte pantaloni strâmţi de culoare neagră.

Lângă verighetă strălucea un inel mare, cu diamant.

În spatele ei se vedeau doi băieţei, care se jucau cu maşinuţele în living.

Eu şi Conklin ne-am prezentat şi am întrebat-o doamna Henley dacă puteam intra să discutăm, iar ea deschise larg uşa.

Conklin a dovedit de nenumărate ori că putea face orice femeie să spună tot ce ascundea, aşa că, odată ce ne-am cufundat în fotoliile mari şi pufoase, l-am lăsat pe el să preia controlul.

— Marcus Dowling spune că sunteţi prieteni foarte buni.

— Nu cred că a spus vreodată aşa ceva. În niciun caz. L-am întâlnit doar la câteva cocktailuri, atâta tot.

— Doamnă Henley, ştim despre relaţia dumneavoastră, zise partenerul meu. Avem nevoie doar să verificăm unde se afla domnul Dowling la anumite ore. Nu avem intenţia să vă facem probleme. Sau, adăugă el rezonabil, putem reveni când va fi şi soţul dumneavoastră acasă.

— Nu, vă rog să nu faceţi asta, spuse ea alarmată.

Caroline Henley ne spuse să aşteptăm. Se aplecă să vorbească puţin cu băieţii, apoi îi luă de mânuţe, îi duse pe amândoi în dormitor şi închise uşa.

Se aşeză din nou şi îşi împreună mâinile în poală. Apoi îi spuse partenerului meu:

— Casey îl sufoca, pur şi simplu. Îl teroriza cu gelozia şi reproşurile ei permanente. Marc aştepta momentul potrivit să divorţeze de ea, iar eu urma să mă despart de Graeme. Aveam de gând să ne căsătorim. Nu e minciună, e purul adevăr.

Eu mă plimbam dintr-o parte în alta a livingului în timp ce Caroline Henley îi spunea lui Conklin „adevărul!”. Erau fotografii înrămate peste tot – pe mese şi agăţate pe pereţi.

Caroline Henley apărea în toate aceste fotografii, ori în centrul unui grup, ori singură, purtând haine fine şi mulate care îi puneau în valoare silueta delicată şi chipul superb.

Mă întrebam de ce era atât de atrasă de un star de cinema cu douăzeci de ani mai în vârstă. Poate că vanitatea ei avea nevoie de ceva mai mult decât de un agent de bursă *obişnuit*.

— Deci, dacă înţeleg bine, aţi fost amanta lui Marcus Dowling timp de doi ani, spuse Conklin.

Caroline Henley rămase înmărmurită când realiză de ce ne aflam acolo.

— Staţi puţin! Doar nu vă gândiţi că are vreo legătură cu moartea lui Casey? E o nebunie! Mi-aş fi dat seama. Marc nu poate fi capabil de aşa ceva. *Nu credeţi?*

Femeia îşi duse mâinile la gură. Aproape că părea încântată atunci când îl întrebă pe Conklin:

— Credeţi că a ucis-o pe Casey pentru *mine*?

Odată ce ne-am urcat în maşină, i-am spus partenerului meu:

— Poate că Dowling a vrut să dea divorţ, dar nu a avut curajul să-i spună lui Casey. Apoi, ca prin minune, Kitty apare în dormitorul lui. Dowling nu ar fi putut concepe un plan mai bun.

— Poţi să priveşti lucrurile şi din altă perspectivii, zise Conklin. Un divorţ e scump în ziua de azi. Dar dacă vrei să scapi cu orice preţ de cineva, e mult mai ieftin să-l omori.

Capitolul 79

Sarah Wells era îmbrăcată special pentru slujba ei nocturnă, cu haine şi pantofi negri, îndreptându-se cu maşina spre Pacific Heights.

Semnalizã pentru schimbarea direcţiei şi întoarse pe Divisadero chiar atunci când lumina semaforului deveni roşie.

Dintr-odată se stârni un vacarm de claxoane. „La naibaa!” îşi spuse. Frânele scrâşniră, iar ea evită în ultimul moment o coliziune cu o maşină break plină de copii.

Oh, Doamne! Concentrează-te, Sarah!

Ar fi trebuit să se gândească la planurile din noaptea aceea, dar gândurile ei se întorceau mereu la ceea ce se întâmplase ceva mai devreme, când văzuse urmele vineţii de degete de pe braţele delicate ale lui Heidi şi urmele de dinţi atât de clare de pe gâtul ei.

Heidi încercase să ignore dovezile atacului soţului ei, poreclit Bestia.

— Şi-a pierdut controlul, spusese ea. Dar nu e vina lui.

— Dar a cui? A ta?

— E din cauza ororilor cu care s-a confruntat în Irak.

— Nu contează care este motivul, o dojenise revoltată Sarah. Tu nu trebuie să suporţi conscinţele.

Nu intenţionase să se răstească la Heidi, dai era furioasă şi speriată la gândul că Pete Gordon era în stare de orice grozăvie. Heidi trebuia să fugă cât mai departe de Bestie pentru binele ei şi pentru siguranţa copiilor,

— Ştiu, ştiu, strigase Heidi punându-şi capul pe umărul lui Sarah. Situaţia asta nu poate continua.

Nu, nu putea continua şi nu avea să continue, îşi spuse Sarah în timp ce străbătea Bush Street. Avea întâlnire cu Lynnette Green, văduva lui Maury, peste o săptămână. Lynnette îi spusese lui Sarah că avea să cumpere bijuteriile pentru a le vinde chiar ea. Sarah era nerăbdătoare să încaseze banii. Abia aştepta.

Făcu un viraj şi îşi continuă drumul pe Steiner Street, apoi pe California, apoi îşi parcă Saturnul la Whoole Foods, printre celelalte maşini din parcare. Timp de câteva minute se asigură că avea tot echipamentul, apoi îşi încuie portofelul în torpedou, coborî din maşina şi o închise din telecomandă, gândindu-se la Diana King, ţinta ei din seara aceea.

Doamna King era o văduvă filantroapă, o persoană importantă în circuitul acţiunilor de binefacere, fotografiată şi comentată frecvent în revistele mondene şi luar în *Chronicle*.

La rubrica Lifestyle[23], era amintit faptul că doamna King dădea în noaptea aceea o mică petrecere pentru fiul său şi viitoarea noră, cu ocazia logodnei celor doi, la reşedinţa acesteia, o superbă casă victoriană restaurată, cu faţada crem. Şi tot superb restaurate erau şi bijuteriile clasice ale doamnei King: Tiffany, Van Cleef, Harry Winston.

Dacă Sarah ar fi reuşit să le fure, Lynnette Green le-ar fi cumpărat şi le-ar fi făcut să dispară. Şi atunci totul s-ar fi sfârşit. Jaful din seara aceea avea să fie ultima încercare a lui Sarah, marea ei pradă.

Vreo şase maşini erau parcate în faţa casei King când Sarah se apropie tiptil de clădire încălţată cu pantofii ei speciali de căţărare, cu talpă din cauciuc. Se strecură în partea laterală a casei, care era separată de terenul vecin printr-un gard viu foarte înalt, format din tufe de mălin negru.

Se uită pe una dintre ferestrele de la parter ale doamnei King şi văzu câţiva oaspeţi în jurul mesei, adânciţi în conversaţie.

Pulsul lui Sarah crescu vertiginos. Era pregătită să se caţere pe zid. Spre norocul ei, la primul etaj, pe perete, era montat în diagonală un aparat de aer condiţionat, chiar sub dormitorul principal. Sarah îşi spuse că nu trebuia să rămână mai mult de patru minute în casă. Orice ar fi apucat să fure era destul.

Folosind aparatul de aer condiţionat ca reazem pentru picior, reuşi să se caţere cu uşurinţă până la primul etaj şi să ajungă pe pervazul ferestrei deschise de la dorimitor, după care intră în casă.

Aproape că fusese prea simplu să pătrundă în interior.

---

[23] Stil de viaţă (n.tr.)

Capitolul 80

Sarah rămase pe loc în dormitorul cu parfum subtil de trandafiri al Dianei King, verificând toate poţenţialele obstacole ce i-ar fi putut împiedica evadarea precipitată. Traversă încăperea şi închise uşa decorativă care făcea legătura cu holul. Apoi îşi deschise lanterna.

Camera avea peste douăzeci de metri pătraţi, cu tavan înclinat, foarte abrupt, şi o lucarnă orientată spre stradă.

Sarah studie la lumina lanternei piesele rare de mobilier antic şi tapetul de culoare roz, apoi îndreptă raza lanternei către măsuţa de toaletă.

Era gata să cerceteze sertarele acesteia când văzu o siluetă neagră îndreptând o lumină spre ea şi exclamând surprinsă: „Iisuse! Cine e?” Apoi realiză că era propria reflexie în oglindă.

Sarah, încearcă să te calmezi, îşi spuse.

Îşi plimbă raza lanternei de jur împrejurul încăperii şi observă o vagă sclipire aurie deasupra măsuţei de toaletă. Se apropie şi văzu mai multe bijuterii – un morman, pur şi simplu – răsfirate pe suprafaţa din lemn de cireş.

Sarah simţea deja adrenalina alergându-i prin vene dar cantitatea impresionantă de aur o îndemnă să acţioneze prompt. Îşi deschise repede rucsacul şi folosindu-şi partea laterală a mâinii tremurânde, adună bijuteriile impingându-le de-a valma în geantă. Câteva piese – un inel şi un cercel – se rostogoliră şi căzură zgomotos pe podea.

Sarah puse mâna pe ele înainte să se rostogolească. Se uită la ceas.

Reuşise un adevărat record – un jaf de proporţii în numai trei minute, cel mai bun timp al ei de până atunci –, iar acum era timpul să plece.

Sarah traversă încăperea şi se duse la geam, apoi sări pe pervaz şi coborî pe lângă zid folosindu-se şi de această dată de aparatul de aer condiţionat ca punct de sprijin. Se furişă destul de ameţită, printre gardul viu şi zidul casei până ce ajunse la strada slab luminată. Scăpase de acolo.

Era afară.

Sarah îşi smulse lanterna de pe frunte şi o îndesă în trusa ei cu scule, porni fără să se grăbească pe trotuarul din dreapta, spre strada următoare, apoi se opri brusc. Se bucurase prea repede de reuşită. Sirenele aproape că o asurziră. Sarah văzu

o maşină de poliţie apărând de după colţul străzii şi îndreptându-se direct spre ea.

Cum fusese descoperită şi de ce venea poliţia după ea? De acum aceste întrebări nu mai aveau importanţă, Sarah avea asupra ei bijuterii de sute de mii de dolari şi o geantă plină cu scule speciale pentru spărgători.

Nu putea să se lase prinsă.

O rupse la fugă şi, schimbându-şi direcţia, o luă direct prin curtea din spatele casei doamnei King îndreptându-se spre vest. Căută să reţină exact locul cu pricina, îndesă rucsacul plin cu bijuterii pe fereastra unei pivniţe, apoi continuă să alerge. Trecu pe lângă ceea ce părea a fi scheletul unui chioşc de grădină şi îşi aruncă trusa cu scule într-un sac pentru resturi de materiale de construcţie. În timp ce fugea cât o ţineau picioarele, Sarah îşi scoase căciula şi mănuşile şi le aruncă într-un tufiş.

Auzi sirena oprindu-se la doar câţiva metri distanţă şi pe cineva strigând:

— Stai pe loc! Poliţia!

Fără lanternă, Sarah nu mai putea vedea încotro să alerge, aşa că se lăsă în jos, pe vine şi încremeni, lipită de peretele aspru din stuc al unei case.

Razele lanternelor măturară curtea, dar nu o nimeriră. Auzi cârâit de aparate emisie-receţie şi poliţişti strigându-se unul pe celălalt, încercând să ghicească în ce direcţie o luase ea şi, pentru câteva minute interminabile, Sarah rămase lipită de peretele din stuc împotrivindu-se cu greu impulsului de a o lua din nou la fugă.

Când vocile se îndepărtară, Sarah străbătu în diagonală curtea plină cu jucării către o poartă metalică pe care o deschise. Zăvorul porţii zdrăngăni şi în acel moment un câine mare începu să latre furios din casă, în spatele uşii de la intrare. Luminile sistemului de securitate se aprinseră automat.

Sarah se feri de lumini fugind în întuneric până ce nimeri într-o altă curte, unde se împiedică de un cărucior de grădină. Căzu, iar pantoful drept îi zbură din picior. Bâjbâi prin întuneric după pantof, dar nu reuşi să-l găsească.

O voce ascuţită de femeie se auzi în întuneric:

— Artie! Cred că e cineva afară!

Sarah îşi luă avânt şi sări peste un gard, apoi o luă din nou la fugă. Puloverul ei negru se agăţă de un gard şi se rupse. Îşi

scoase marginea tricoului ei verde neon din pantaloni în timp ce ieşea din întuneric pe o stradă pe care nu o cunoştea.

Chinuită de o senzaţie acută de greaţă, Sarah îşi scoase pantoful rămas şi ambele şosete, pe care le aruncă într-un coş de gunoi la marginea unei alei de acces, apoi se îndreptă spre nord mergând normal în direcţia maşinii ei.

Atunci realiză – prea târziu, de altfel – dezastrul. Cheile maşinii erau în trusa cu scule şi portofelul ei rămăsese încuiat în torpedou.

Era desculţă şi la zeci de kilometri de casă, fără un sfanţ.

Ce era de făcut?

Capitolul 81

Ferestrele luminoase de la Whole Foods erau la vedere atunci când Sarah auzi o maşină mergând cu viteză mică în spatele ei, pe strada întunecoasă. Vehiculul încetini mai mult, ţinând pasul cu ea, iar la lumina farurilor umbra ei se lungi nefiresc pe asfalt.

Să fi fost poliţia?

Cât pe ce să-şi piardă cumpătul de frică, Sarah îşi înfrână impulsul de a fugi spre maşina ei. Panica avea să o dea de gol. Iar dacă maşina era a poliţiei şi ofiţerii ar fi oprit să o interogheze, ar fi fost terminată.

Cine era? Cine o urmărea?

Un claxon o făcu să tresară şi apoi auzi scârţâitul anvelopelor. Maşina din spatele ei o depăşi şi trecu mai departe, un SUV vechi, cu un idiot la volan, care începu să strige scoţându-şi capul pe fereastră:

— Straşnic fund, iubito!

Sarah lăsă capul în jos în timp ce hohotele de râs se îndepărtau.

Saturnul ei roşu era acolo unde-l lăsase.

Privi pe ferestrele de la Whole Foods şi constată că magazinul era aproape gol. Un băiat blond se pregătea să tragă şi ultimul oblon care rămăsese deschis. Acesta ridică privirea când o auzi apropiindu-se. Sarah îi spuse:

— Am uitat cheile maşinii în interior şi am rămas pe dinafară. Ai putea să-mi împrumuţi telefonul tău?

— Este un telefon public afară, zise el, făcându-i semn cu degetul peste umăr.

Apoi expresia lui se schimbă brusc.

— Domnişoară Wells. Sunt Mark Ogrodnick. Am fost elevul dumneavoastră acum cinci ani.

Inima lui Sarah începu din nou să bată cu putere şi să pompeze adrenalină. Dintre toate magazinele din lume, cum naiba de găsise singurul loc din Pacific Heights în care să o cunoasca cineva?

— Mark, mă bucur să te revăd. Poţi să-mi împrumuţi telefonul? Trebuie să-l sun pe soţul meu.

Mark se zgâia nedumerit la picioarele ei goale şi la rana sângerândă. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise. Îşi scoase telefonul din buzunarul de la spate şi îl înmână lui Sarah. Ea îi mulţumi şi se îndepărtă puţin de el pe culoarul

dintre standuri. Formă numărul şi ascultă ţârâitul telefonului de mai multe ori. În cele din urmă, Heidi răspunse.

— Eu sunt, zise Sarah. Sunt la Whole Foods. Am uitat cheile maşinii în interior şi am rămas pe dinafară.

— Oh, Doamne, Sarah! Nu pot să vin. Copiii dorm.

— Dar unde-i Bestia?

— Acum nu e acasă, dar se poate întoarce în orice clipă. Îmi pare rău.

— În regulă. Te iubesc. Ne vedem în curând.

— Şi eu te iubesc.

Ogrodnick ridică privirea şi închise luminile de neon din vitrina magazinului.

Sarah nu avea de ales. Tastă numărul de telefon de acasă şi, pentru prima dată în viaţa ei, se rugă ca Trevor să ridice telefonul.

— Sarah, unde naiba eşti? întrebă Trevor indignat.

Spăşită, Sarah îi spuse.

Capitolul 82

Băut şi ursuz, Trevor o hărţui pe Sarah până ce aceasta, sătulă de ameninţările lui, îşi îndeplini îndatoririle conjugale. Trevor îşi termină apoi baxul de şase beri şi se duse la culcare.

Cu ochii roşii, tristă şi înspăimântată, Sarah se aşeză în scaunul lui, strângând în mână mingea de cauciuc. Schimbă mingea dintr-o mână în alta şi exersă până ce degetele aproape îi amorţiră. Apoi îşi scuturǎ mâinile şi deschise laptopul. Odată ce se conectă la internet, intră pe Google News şi tastă Hello Kitty în bara de căutare.

Spre uşurarea ei nu era menţionat niciun jaf la casa Dianei King. Pentru moment. Dar Sarah îşi făcea griji pentru trusa de unelte pe care o aruncase în timpul alergării cu obstacole din Pacific Heights. Nici nu-şi mai amintea exact dacă purtase sau nu mănuşi atunci când schimbase bateria din lanterna ei de frunte.

Sarah îşi frământă mintea încercând să găsească o soluţie. Abandonase trusa cu unelte într-un sac de gunoi de lângă micul şantier. Oricine l-ar fi găsit şi-ar fi spus: *Grozav! Marfă de prima mână gratis!* Sau poate că sacul de gunoi urma să fie legat şi dus pur şi simplu lângă bordură.

Sarah se gândi şi la celelalte lucruri pe care le lăsase în urma ei, ca pe o dâră de firimituri: puloverul, şosetele şi pantofii.

Dacă nu erau găsite laolaltă nu aveau cum să o incrimineze, dar dacă amprentele ei erau pe baterie, toate celelalte obiecte puteau fi folosite pentru a susţine acuzaţiile împotriva ei.

Doamnelor şi domnilor juraţi, dacă pantoful se potriveşte, trebuie să o băgaţi la răcoare pentru douăzeci de ani, fără posibilitate de eliberare condiţionată.

Sarah pufni îmbufnată şi plimbă cursorul pe pagina cu informaţii despre Hello Kitty. Citi câteva articole despre jafurile pe care le făcuse şi despre infamia ei, care lua amploare, fără să se bucure deloc, bineînţeles, de ceea ce citea.

Simţea o durere surdă în spatele ochiului drept în timp ce se afunda în numeroasele poveşti despre soţii Dowling. Cele mai recente articole erau despre declaraţiile şi interviurile lui Marcus Dowling, dar în timp ce căuta informaţii pe paginile anterioare, descoperi nişte poveşti datate chiar a doua zi după spargerea de la reşedinţa Dowling.

Un titlu îi atrase atenţia: „Soarele Ceylonului furat într-un jaf armat fatal”.

Sarah îşi aminti câteva cuvinte pe care aproape că le uitase după discuţia cu sergentul Boxer. Poliţista spunea că piatra galbenă era un diamant, iar acum se părea că acest diamant avea şi un nume. După ce dădu clic pe linkul care o ducea la articol, Sarah începu să citească.

> „Soarele Ceylonului”, un diamant de douăzeci de carate, a fost furat de la reşedinţa actorului Marcus Dowling şi a soţiei sale, Casey Dowling, care a fost ucisă în urma unui jaf armat. Ultima dată când a fost văzută, această piatră superbă era montată într-un inel din aur lucrat manual, în centrul a 120 de diamante albe mai mici.
>
> „Soarele Ceylonului” are o istorie îndelungată, marcată de morţi subite. Pe vremuri proprietatea unui tânăr fermier, care l-a găsit pe o stradă noroioasă din Ceylon, piatra a trecut de la cerşetori la regi, lăsând în urma sa o serie întreagă de tragedii.

Lui Sarah i se părea că simte o gheară care-i strângea inima. Îşi aminti toate legendele despre„Soarele Ceylonului” şi tot ce li se întâmplase oamenilor care deţinuseră acest diamant – o listă lungă de nenorociri: ruină şi decădere, nebunie subită, sinucideri, crime şi morţi accidentale.

Atunci când făcuse cercetări despre pietrele preţioase, Sarah citise şi despre alte pietre precum „Soarele”. De exemplu, diamantul Koh-i-noor, cunoscut drept „Muntele de lumină”, adusese numai nenorociri, dispariţia unor regate întregi şi moartea tuturor celor care-l deţinuseră. Maria Antoaneta, de exemplu, purtase diamantul Hope şi fusese decapitată – se spunea că piatra era urmărită de nenorocire şi de moarte.

Mai erau şi alte pietre preţioase purtătoare de blesteme: diamantul negru Black Orlov, safirul Delhi Purple, rubinul Black Prince’s. Şi, desigur, „Soarele Ceylonului”.

Casey Dowling fusese proprietara lui. Iar acum era moartă. Sarah îi dăruise piatra lui Heidi, cu toată dragostea, dar dacă diamantul avea să aducă nenorocire în viaţa lui Heidi?

Sarah fu nevoită să se întrebe: *Chiar sunt atât de superstiţioasă?*

Să-ţi ţii degetele încrucişate şi să arunci sare peste umăr erau doar nişte nonsensuri. Şi totuşi, din cauza stresului sau pur şi simplu din intuiţie, nimic nu putea să o convingă de contrariu. Sarah era sigură. Era bine documentată. Oamenii care intrau în posesia unor pietre blestemate mureau.

Trebuia să recupereze diamantul de la Heidi înainte ca Pete să-i facă vreun rău.

Capitolul 83

Maşina poliţiei făcu ocolul parcării de la Crissy Field ca o pasăre de pradă. Sarah se crispă când zări maşina de patrulare în oglinda ei retrovizoare. Vehiculul înainta încet, supraveghind zona parcării, în timp ce Sarah se întreba dacă fostul ei elev, Mark Ogrodnick, nu cumva pusese poliţiei că domnişoara Wells apăruse la Whole Foods în picioarele goale, zgâriată şi speriată de moarte.

Sarah îşi ţinu respiraţia, mişcându-şi doar ochii, apoi echipajul de patrulare se îndreptă spre ieşirea parcării şi îşi continuă drumul pe bulevard.

Dumnezeule, Sarah, calmează-te, îşi spuse.

Nu se poate ca poliţiştii aceia să te caute aici. În niciun caz!

Punându-şi ochelarii de soare, Sarah ieşi din maşină. Traversă poteca şi porni pe faleză, apoi se aşeză pe o bancă, privind spre apă.

Vremea începea să se schimbe, iar norii acopereau soarele după-amiezii, dar asta nu-i descuraja pe surferii de pe mal, care strigau bucuroşi unii la alţii în timp ce se schimbau de haine ceva mai departe de ea, pe asfalt.

Sarah îşi trase în sus fermoarul gecii, simţindu-se înfrigurată atât în exterior, cât şi în interior.

Cum putea cineva să-i spună persoanei iubite că ducea o viaţă dublă, în cazul ei fiind vorba de o viaşă dublă de infractoare. Trebuia să o facă pe Heidi să înţeleagă. Ştia foarte bine că furtul era un delict periculos, dar dacă ar fi putut face rost de tot ceea ce aveau nevoie pentru a scăpa de Teroare şi de Bestie, atunci ar fi putut trăi fără mustrări de conştiinţă pentru ceea ce făcuse.

Sarah şi-o imagină pe Heidi privind-o ca pe un extraterestru, adunându-i pe copii lângă ea, apoi urcându-se cu ei în maşină şi plecând pentru totdeauna.

Sarah îşi încrucişă braţele la piept şi se chirci, speriată de acest gând. Nu ar fi putut suporta să o piardă pe Heidi. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, tot ceea ce făcuse până atunci ar fi fost în zadar.

Telefonul lui Sarah începu să sune. Răspunse.

— Unde eşti, Sarah? Noi suntem în parcare.

Sarah se ridică şi le făcu semn cu mâna.

— Sarah, Sarah, strigă Sherry, apoi fugi spre prietena mamei ei.

Sarah o ridică pe fetiţă în braţe. Heidi îi zâmbi. Ea îşi ţinea în mână pălăria cu boruri largi şi îl avea în braţe pe Stevie, pe care îl legăna uşor pe şold, în timp ce vântul îi lipea fusta de trup. Heidi era atât de frumoasă! Şi acesta era doar unul din motivele pentru care Sarah o iubea atât de mult.

Heidi ajunse lângă ea şi o îmbrăţişă, cu prichindeii între ele două. Sherry analiză cu atenţie chipul lui Sarah şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Sarah? Te-a supărat cineva?

Sarah o lăsă jos pe Sherry şi începu să plângă.

Capitolul 84

Heidi şi Sarah traversară podul pitoresc de deasupra unui canal ce unea golful cu un mic şi drăguţ parc natural. Sherry îl ducea pe Stevie înaintea lor către docul de lemn, iar puştiul, foarte preocupat de peisaj, începu să adune pietre ca să le arunce în apă.

Cele două femei se aşezară pe o bancă, iar Heidi întrebă:

— Ce se întâmplă, iubito?

Sarah o privi pe Heidi în faţă şi zise:

— Nu există altă cale să-ţi spun. Am vrut să te ţin de parte de asta. Nu am vrut să te implic în niciun fel.

— Uau, spuse Heidi. Să ştii că mă sperii!

Sarah încuviinţă din cap şi privind în jos, îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

— Ai auzit de hoţul acela poreclit Hello Kitty?

— Cel care a ucis-o pe soţia lui Marcus Dowling, nu?

— Da, ei bine, nu am făcut-o eu.

Heidi începu să râdă.

— Oh, Doamne! Sigur că nu! Ce tot vorbeşti?

— Heidi, eu sunt Hello Kitty.

— Nu pot să cred! Nu eşti tu!

— Crezi că aş inventa aşa ceva? Heidi, crede-mă, eu sunt hoţul! Lasă-mă să termin şi apoi mă vei întreba tot ce vrei să ştii.

— În regulă. Dar... în regulă.

— Ţi-am spus că bunicul meu a fost bijutier, spuse Sarah. Dar nu ţi-am spus că el a avut un prieten care era plasator de obiecte furate. Am auzit o mulţime de poveşti pe când aveam vârsta lui Sherry şi mă jucam cu bijuteriile din magazinul bunicului. Şi când mă gândeam cum să fac să plecăm cu toţii de aici, mi-am dat seama că mă puteam îmbogăţi rapid. Am început să exersez la panoul de escaladă de la sala de fitness, ca să fiu în formă, şi am început să caut potenţiale ţinte alegând doar oameni putred de bogaţi care ar fi putut suporta o asemenea pierdere. La început nu am fost sigură că puteam să fac aşa ceva. Şi într-o bună zi Trevor m-a violat.

Sarah înghiţi în sec, forţându-şi mintea să treacă peste acea neplăcută amintire.

— Primele mele jafuri au fost... simple, zise Sarah. Parcă aveam o abilitate înnăscută pentru asta şi puteam conta pe faptul că Trevor avea să adoarmă în faţa televizorului destul de

mult pentru ca eu să-mi pot face treaba, să vin acasă şi să mă bag în pat înainte ca el să se trezească. Şi a urmat spargerea de la reşedinţa Dowling.

Heidi părea şocată, ca şi cum ar fi încercat să spună ceva, dar nu găsea cuvintele potrivite. În schimb, se uita fix la Sarah, care continuă să-i povestească. Îi spuse lui Heidi despre minciunile revoltătoare ale lui Marcus Dowling şi despre următoarea spargere pe care o dăduse, cea de la reşedinţa Morley, acolo unde Jim Morley intrase în dormitor chiar atunci când ea fura bijuteriile soţiei lui. Apoi continuă cu jaful de la casa Dianei King, ultimul din viaţa ei.

— Era inevitabil, adăugă Sarah. Am crezut că mai aveam puţin şi eram acasă. Apoi o maşină de poliţie a apărut pe neaşteptate din întuneric îndreptând luminile spre mine şi urmărindu-mă. Aşa că am aruncat tot ce aveam asupra mea: bijuteriile, o parte dintre hainele cu care eram îmbrăcată, şi – dintr-un impuls super-inteligent – trusa de scule, cu cheile maşinii înăuntru. Atunci când te-am sunat şi nu ai putut veni am fost nevoită să-l sun pe Teroare.

— Îmi pare rău, Sarah.

Sarah clătină din cap.

— Nu e vina ta. Oricum, Terorii nu i-a plăcut răspunsul meu când i-am explicat de ce am rămas pe dinafară şi pe deasupra şi desculţă în Pac Heights, continuă Sarah. Nu m-am putut gândi la o idee care să nu fie total ridicolă şi, evident, nu-i puteam mărturisi adevărul. Aşa că i-am spus că nu aveam de ce să-i dau explicaţii. Că eram perfect îndreptăţită să am o viaţă.

Heidi murmură surprinsă:

— Oh, nu! Oh, nu!

— El m-a acuzat că m-am furişat din casă ca să mă culc cu un bărbat. Apoi „mi-a dat o lecţie”.

Sarah îşi trase puţin gulerul cămăşii şi întoarse capul, astfel încât Heidi să poată vedea urmele de degete de pe gâtul ei.

Heidi duse mâinile la gură.

— Oh, Dumnezeule, Sarah, zise ea. O cuprinse cu braţul pe femeia pe care o iubea atât de mult şi o trase mai aproape. Uneori mă întreb dacă te cunosc, adăugă Heidi.

Capitolul 85

The Warming Hut este un local mic, cu ziduri albe, unde se vând aperitive şi suvenire, la intersecţia străzilor Crissy Field şi Presidio, acolo unde incredibilul pod Golden Gate îşi întinde braţul peste golf.

Sarah şi Heidi mâncară la masa de prânz nişte supă şi sandvişuri, în timp ce copiii stăteau aproape de fereastră, ciugulind câte ceva şi făcând baloane cu paiul în băuturile lor răcoritoare.

— Mai este ceva, zise Sarah. Piatra aceea pe care ţi-am dăruit-o.

— Lasă-mă să ghicesc. E scumpă.

— Foarte, foarte scumpă. E un diamant. Are un nume şi un trecut sumbru.

Heidi îşi trase lanţul de la gât ca să poată privi piatra.

— Parcă ai spus că era altceva. Citrin.

— Numele pietrei este „Soarele Ceylonului” şi poartă un blestem.

— Un blestem? Pare o nebunie.

— Ştiu, ştiu, dar povestea asta are trei sute de ani. Hei, i-a aparţinut lui Casey Dowling până când ticălosul ei soţ a omorât-o. Ce mai trebuie să spun ca să te conving?

Sherry se apropie şi o întrebă la ureche pe Heidi.

— Ce-i aia blestem, mami?

— E o dorinţă pentru ceva... rău.

— Ca şi cum, dacă aş dori să i se întâmple lui tati ceva rău, i s-ar întâmpla?

— Sherry, Stevie e pe punctul să izbucnească în plâns. Fii fată bună şi îmbrăţişează-l.

— Nu vreau să-l mai porţi, îi spuse Sarah după ce Sherry se retrase la locul ei. E ca şi cum ai provoca soarta, ştii?

— Adevărat? râse Heidi. Asta înseamnă să provoci soarta? Doamne, asta e o nebunie. Ea îşi scoase lanţul de la gât şi i-l înapoie lui Sarah. „Soarele Ceylonului”, bine, e cam prea sclipitor pentru mine.

Sarah spuse „Mulţumesc”, luă pandantivul, îl îndesă într-unul dintre buzunare şi îşi continuă povestea – planul ei de a se întâlni cu Lynnette Green şi de a transforma bijuteriile în bani gheaţă, cu care să poată începe o nouă viaţă ca o familie fericită de patru persoane.

— Am ceva de spus, Sarah.

— Bine, dar încearcă să mă iei cu binişorul. Sunt deja distrusă.

— Nu-mi vine să cred că tu ai făcut asta.

— Eşti de-a dreptul îngrozită! Dă-i drumul, spune-o!

— Sunt complet năucită. Dar sunt foarte recunoscătoare că ai făcut asta pentru noi. Ţi-ai riscat viaţa, Sarah. Dacă copiii nu ar fi aici, te-aş săruta. Nu am iubit pe nimeni atât de mult.

— Şi eu te iubesc.

— Şi ce vei face acum? Crezi că poliţia e pe urmele tale?

— Este posibil, zise Sarah frecându-şi uşor tâmplele. Puştiul acela de la supermarket. El le-ar putea spune totul poliţiştilor. O amprentă cât de mică ar fi putut rămâne pe vreun obiect pe care l-am aruncat. Timpul se scurge în defavoarea noastră, Heidi. Dacă vrei să scăpăm va trebui să o facem cât mai curând.

— Ştiu. Suntem o echipă. Tot ce vei face ne implică şi pe noi de acum încolo.

Sarah încuviinţă şi rămase gânditoare o vreme, evaluându-şi şansele – fiecare dintre acestea părându-i-se din ce în ce mai riscantă – dar, în acelaşi timp, tot mai promiţătoare.

— Sarah?

— Ştiu ce am de făcut.

Capitolul 86

Peter Gordon oprise maşina într-o margine a parcării centrului comercial, departe de corpurile de iluminat şi de camerele de supraveghere. O aştepta pe Heidi şi pe copii să vină la maşină.

Agitat, dar reuşind să-şi păstreze controlul, Pete era conştient de ceea ce se întâmpla în jurul lui: simţea mirosul de vopsea proaspătă de la dungile trasate recent în spaţiul de parcare, îi vedea pe cei care se întorceau de la cumpărături îndreptându-se spre maşinile lor, luminile de la Mervyns şi Toys „R” Us, precum şi cerul din ce în ce mai întunecat după apus.

Adrenalina care-i curgea din ce în ce mai năvalnic prin vene îi sporea agerimea minţii în timp ce aştepta răbdător să ducă la îndeplinire cea mai dificilă parte a planului său. Odată eliminaţi Cei Trei Fraieri, avea să se ducă acasă şi să se întindă relaxat în faţa televizorului Avea să ajungă acasă înainte ca poliţia să fie chemată la locul faptei.

Recapitulă în minte cele trei fraze scurte din scrisoarea pe care urma să o trimită publicaţiei *Chronicle*. „Mă credeţi acum? Preţul a crescut la cinci milioane. Nu încercaţi din nou să mă păcăliţi.”

Nu putea fi mai explicit de atât. Scrisoarea urma să fie publicată în timp ce poliţiştii şi presa aveau să-l consoleze pentru teribila pierdere suferită, acuzându-l pe Criminalul Ruj de Buze de încă trei „crime fără sens”.

Era un plan sclipitor şi se simţea mândru de el ştiind că nimeni altcineva nu avea să-l felicite pentru mintea lui magistrală.

În cele din urmă, Pete o auzi pe Heidi flecărind cu cineva şi o zări în oglinda retrovizoare legănând bomba ecologică pe şold în timp ce împingea spre maşină căruţul de cumpărături.

Auzi şi o altă voce – la naiba!

Era Angie Weider, cea cu faţă de câine, una dintre vecinele lor, care mergea lângă Heidi împingând căruciorul în care se afla puştiul ei.

Heidi strigă „Pa”, luându-şi rămas-bun de la Angie, apoi se opri cu căruţul de cumpărături în spatele maşinii.

— Pete?

Heidi deschise portierele din spate, aşează copiii pe banchetă şi strigă la el:

— Pete, nu vrei să pui tu cumpărăturile în portbagaj?

— Nicio problemă, prinţesă. Tot ce trebuie să faci e să mă rogi.

Pete îşi puse mănuşile, coborî din maşină şi deschise portbagajul, aşteptând ca un vehicul în mişcare să părăsească parcarea. Când primejdia trecu, el aranjă cumpărăturile lângă trusa de urgenţă din portbagaj şi umblă în cutia de pantofi în care îşi păstra pistolul încărcat.

— Hei, Pete, îl strigă Angie Weider, ar trebui să veniţi cu noi la cină. Mergem la BlueJay Cafe.

— Altă dată, bine? zise Pete, punând pistolul înapoi în cutie.

Furia îl năpădi, năucindu-l. O ura pe ticăloasa care reuşise să-i distrugă atât şansa, cât şi alibiul său dintr-o singură lovitură.

Pentru o clipă se gândi să îi omoare – pe ea şi pe mucosul ei, dar cineva o putea auzi pe Heidi ţipând sau o putea vedea pe Sherry alergând, iar el nu ar mai fi reuşit să-i împuşte pe toţi fără să fie văzut.

Heidi îl ignoră, întrebându-i pe copii:

— Vreţi să ieşim la cină?

Sherry acceptă chiuind, iar bomba ecologică gânguri în loc de răspuns afirmativ. Pete închise zgomotos portbagajul şi se răsti nervos:

— Mergeţi voi înainte! În zece minute începe un meci la televizor.

— Să nu uiţi să pui îngheţata la congelator. O să mă ocup eu de celelalte când mă întorc acasă, îi spuse Heidi.

Ea luă bomba ecologică în braţe, iar Sherry alergă ţopăind spre maşina lui Angie Weider. După un sunet de claxon, maşina în care se urcaseră dispăru din parcare.

Pete băgă în viteză şi ieşi din parcarea magazinului.

Schimbare de planuri. Cu toate astea, nu avea de gând să se ducă acasă.

Capitolul 87

Se împlinise o săptămână de când oprisem traficul pe Golden Gate cu prima pagină a ziarului *Chronicle* lipită de pieptul meu şi zece zile de când psihopatul poreclit de noi Criminalul Ruj de Buze îi omorâse pe Elaine Marone şi pe copilul ei. Simţeam încă în jurul gâtului greutatea acelui telefon mobil al criminalului, încă mai auzeam aprecierile lui ironice şi glumele deocheate în timp ce-mi dădea ordine, în urma cărora rămăsesem fără armă şi fără haine în drum spre locul în care ar fi trebuit să-i predau banii, predare care, din fericire, nu mai avusese loc.

Mă simţeam uşurată că agenţii federali preluaseră cazul Criminalului Ruj de Buze. Făcusem progrese în cazul Dowling. Aveam o înregistrare telefonică ce ar fi putut duce la posibila cauză a crimei. Iar la dovezi aveam în plus un pantof pentru căţărări, un pulover marca Banana Republic şi o trusă cu unelte care probabil că îi aparţineau lui Hello Kitty.

Îmi plăcea sentimentul că aveam, în sfârşit, ancheta sub control şi de aceea nu am fost prea încântată atunci când Jackson Brady m-a sunat la ora şase în aceeaşi seară pentru a-mi spune că FBI-ul mi-a cerut ajutorul într-un caz de triplă omucidere.

La douăzeci de minute după telefonul lui Brady, eu şi Conklin urcam înfriguraţi rampa unei parcări subterane. Aceasta avea mai multe niveluri şi serpentine spiralate de coborâre din beton, care făceau legătura printr-un pasaj rutier cu Pier 39, un mall gigantic cu restaurante şi magazine, locul perfect în care să dispari după o crimă sângeroasă.

Brady ne-a făcut cunoştinţă cu agentul special Dick Benbow, un bărbat lat în umeri, de vreo patruzeci de ani, cu o tunsoare cazonă şi pantofi perfect lustruiţi. Benbow ne-a strâns mâinile şi ne-a condus apoi la locul crimei care era cercetat de o duzină de agenţi federali.

— Sergent Boxer, nimeni nu-l cunoaşte pe acest animal mai bine decât dumneata, zise Benbow. Vreau să spui ce crezi. Ce e la fel? Ce e diferit la modul de operare. Care-i teoria dumitale asupra cazului?

Am simţi furnicături în ceafă şi fiori pe şira spinării când ne-am apropiat de tânăra femeie de culoare întinsă pe asfalt, în lumina orbitoare a tuburilor fluorescente. Victima avea ochii larg deschişi şi o gaură de glonţ în centrul frunţii.

Era îmbrăcată cu haine scumpe: o fustă lungă, de firmă, cu imprimeu, o jachetă bleumarin şi o bluză cu pliuri şi nasturi sofisticaţi. Părea să fi fost turistă, nu doar clientă a mallului.

Un cărucior de copii cu două locuri era răsturna la doi metri în spatele ei. Doi copii morţi erau sub cărucior, dar puteam să-mi dau seama fără să mă apropii despre ce era vorba: două băltoace de sânge, un picioruş încălţat cu un pantofior alb, care ieşea de sub cărucior pe partea stângă, mânuţa unui alt copil pe partea dreaptă şi o suzetă la numai câţiva centimetri distanţă.

Poate că bebeluşul întinsese mâna după suzetă – mica lui alinare – înainte de a muri.

Benbow ne informă:

— Victimele sunt Veronica Williams, fiica ei, Tally, şi băiatul pe nume Van. Veniseră în vizită din LA. Am înştiinţat familia.

Mi-am înăbuşit un urlet de furie în timp ce priveam trupurile victimelor cu numărul şapte, opt şi nouă. Nu mai era vorba de crimă. Era un adevărat măcel.

M-am uitat neajutorată la Benbow, apoi m-am apropiat de Blazerul închiriat de femeie. Portiera din dreptul şoferului era larg deschisă, iar pe ciment era căzută o poşetă scumpă din piele, de culoare neagră. Din poşetă se împrăştiaseră pe jos un portofel, o borsetă deschisă cu articole de machiaj, o suzetă, un plic cu un bilet de avion, o folie de aspirină, un telefon mobil şi câteva pachete cu şerveţele umede.

M-am aplecat în interiorul vehiculului. Lumina care cădea pe parbriz scotea în evidenţă literele scrise cu ruj, făcându-le să pară negre. În loc de trei litere criptice, erau acum şase cuvinte, dar la fel de misterioase.

WOMEN AND CHILDREN FIRST. GET IT?[24]

Nu, eu nu înţelegeam. Nu înţelegeam nimic, de fapt.

Era inteligent şi vigilent şi *ura* femeile şi copiii, de asta eram sigură. Dar ce anume îl putea da de gol? Cum reuşise să comită nouă crime fără ca nimeni să-l observe? Cum aveam să-l prindem?

Sau cazul Criminalului Ruj de Buze avea să transforme într-unul dintre acele cazuri nerezolvate care îi bântuie pe poliţişti până la moarte?

I-am spus în cele din urmă lui Benbow:

— Fără îndoială, e vorba de acelaşi criminal. A divulgat semnificaţia acronimului folosit de el. E semnătura lui. Nu am

[24] Mai întâi femeile şi copiii. Aţi înţeles? (n.tr.)

nicio teorie în acest caz. Mi-aş dorit să am măcar un nenorocit de indiciu.

M-am rezemat cu spatele de un pilon din beton şi am sunat-o pe Claire, lăsându-i un mesaj pe căsuţa vocală: „Mă aflu în parcarea subterană de la Pier 39. Încă trei victime, dintre care doi bebeluşi.”

Claire răspunse la telefon. Nu înjura ea prea des, dar de această dată lansă o tiradă impresionantă de înjurături înainte de a-mi spune că venea spre noi. După ce am închis telefonul, am auzit ecoul unor paşi, iar când m-am întors l-am văzut pe Jackson Brady urcând rampa împreună cu alţi doi bărbaţi: un poliţist în uniformă şi un bărbat alb, deşirat, cu părul cărunt.

Privirea lui Brady se înseninase, iar expresia nouă şi ciudată de pe chipul lui mă umplea de speranţă. Îmi zâmbi. Mi se părea că norii începeau să se risipească şl că tavanul de beton era luminat de o rază divină atunci când l-am auzit pe Brady spunându-mi:

— El este domnul Kennedy. Spune că a văzut totul.

Capitolul 88

Şase ofiţeri de poliţie îl înconjurară pe bărbatul pe nume Daniel Kennedy. Stăteam atât de aproape de el, încât îi luam aerul, dar el părea încântat să fie în centrul atenţiei. Kennedy spuse că era un mare fan al serialelor poliţiste şi că citise toate articolele despre Criminalul Ruj de Buze. Ne zise că era proprietarul unui magazin de telefoane, U-Tel, din incinta mallului , Pier 39, apoi îşi începu declaraţia.

— Un bărbat alb, la vreo treizeci şi ceva de ani, a intrat în magazinul meu, zise Kennedy, şi de cum l-am văzut mi-am spus că era ceva în neregulă cu el.

— Din ce cauză? îl întrebă Benbow.

— Păi, s-a dus la raftul cu telefoane cu cartelă şi a ales unul cu cameră foto şi cu card de memorie de 2GB. Telefoanele ieftine de felul ăsta se vând imediat pe rafturi, dar cele scumpe? Cine ar arunca unul scump? Oricum, tipul ăsta părea să ştie ce vrea. Şi-a ţinut mereu capul în jos, fără să ridice privirea nici măcar atunci când a achitat telefonul.

— Purta cumva şapcă?

— Da, una albastră, de baseball, fără emblemă, dar avea o geacă diferită de cea care a apărut la televizor. Geaca asta era maro, din piele şi destul de uzată, cu steagul american pe mâneca dreaptă.

— Geacă de pilot, zise Conklin. Ce culoare avea părul?

— Castaniu, din câte am putut să-mi dau seama. Deci, după ce a cumpărat telefonul, a ieşit pe uşă, iar eu l-am rugat pe managerul meu să-mi ţină locul câteva minute.

— L-aţi urmărit pe suspect? întrebă Brady.

— Sigur că l-am urmărit. Am păstrat câţiva metri distanţă ca să nu mă observe şi după câteva minute l-am văzut vorbind cu acea frumoasă afroamericană cu doi copii într-un cărucior dublu. Vorbea cu ea făcând gesturi ample, ca şi cum s-ar fi oferit să o ajute să care cumpărăturile. Şi apoi, la naiba, managerul meu m-a sunat să-mi spună că trebuia să semnez un cec personal pentru o vânzare importantă. M-am uitat în altă parte pentru un minut şi l-am pierdut din vedere – locul acela era plin de lume, înţelegeţi? M-am întors la magazin şi în minutele următoare am auzit sirenele poliţiei apropiindu-se. Am deschis radioul şi am auzit că fusese raportată o crimă în acest mall.

— Aţi putea să-l identificaţi pe acest individ după nişte fotografii? l-am întrebat eu.

— Pot să fac mai mult de atât. Tot ce a făcut tipul ăsta în interiorul şi în faţa magazinului meu este înregistrat de o cameră video digitală de ultimă generaţie. Pot să vă fac o copie chiar acum.

— Purta cumva mănuşi?

— Nu, zise Kennedy. Nu purta.

— Cum a plătit telefonul? întrebă Conklin.

— Cu bani gheaţă, răspunse Kennedy. I-am dat rest de la o bancnotă.

— Atunci haideţi la casa de marcat, i-am spus eu.

Capitolul 89

Telefonul meu mobil începu să sune înainte ivirea zorilor, trezindu-mă din somn. Am bâjbâit după el prin întuneric şi am ieşit cu el în living pentru ca Joe să poată dormi în continuare. Apelantul era Jackson Brady. În ciuda oboselii care se simţea în vocea lui, părea entuziasmat în timp ce-mi spunea că petrecuse o noapte întreagă în laboratorul de expertize criminalistice pentru a urmări verificarea cu praf CSU a fiecărei bancnote din sertarul casei de marcat de la U-Tel.

— Ai descoperit ceva? l-am întrebat îndrăznind să sper.

— Doar câteva amprente parţiale care se potrivesc cu ale unui fost puşcaş marin.

— *Adevărat*? Aşa ai bănuit de la bun început.

— Căpitanul Peter Gordon. A luptat în Irak, unde a participat la două acţiuni militare.

Stăteam în pijamalele mele de flanel şi priveam în jos spre Lake Street, care oferea o panoramă încântătoare la acea oră liniştită a dimineţii, în timp ce Brady îmi povestea despre fostul ofiţer de infanterie marină, care, după ce fusese externat din spital, dispăruse complet din decor.

Nu era nimic neobişnuit în dosarul său militar: nicio spitalizare după revenirea din misiune şi nici vreo participare la paradele militare.

— După eliberarea lui Gordon din funcţie – mi-a spus Brady –, acesta s-a întors la Wallkill, New York, unde a locuit cu soţia şi fetiţa lor timp de două luni. Apoi, toată familia s-a mutat la San Francisco.

— Dar tu ce crezi, Brady? Se potriveşte profilului criminalului căutat de noi?

— Cu siguranţă, acesta pare a fi Criminalul Ruj de Buze, zise Brady. Desigur, înregistrările camerelor de supraveghere din parcări sunt neclare, iar ceea ce am obţinut de la U-Tel nu e concludent. Gordon a cumpărat un telefon cu vreo douăzeci de minute sau chiar cu o oră înainte ca Veronica Williams şi copiii ei să fie ucişi, iar asta-i tot. Nu putem dovedi mare lucru cu asta.

— Stai puţin, i-am spus. Gordon a fost văzut vorbind cu Veronica Williams, am spus eu. Avea doi copii mici într-un cărucior. Doamne!

— Nu ştim dacă femeia pe care a văzut-o Kennedy era Veronica Williams. Avem şase oameni care cercetează acum

înregistrările camerelor de supraveghere de la Pier 39, zise Brady. Uite ce e, Lindsay, mi-ar face mare plăcere să-l arestez, dar atunci când îl vom prinde, trebuie să fie definitiv.

Brady avea dreptate. Şi eu i-aş fi ţinut aceeaşi prelegere dacă rolurile noastre ar fi fost inversate.

— Mai ai vreo informaţie despre Gordon de când s-a mutat în San Francisco?

— De fapt, o vecină a sunat de două ori pentru a reclama un caz de violenţă domestică, dar nu s-au depus acuzaţii pe numele lui.

— Ai o fotografie a individului ăsta?

— E veche, dar ţi-o trimit chiar acum.

Fotografia care îmi apăru pe ecranul telefonului meu era a unui bărbat obişnuit, bine făcut, la vreo treizeci de ani, cu păr castaniu şi ochi căprui. Avea trăsături simetrice, dar niciun semn distinctiv. Acesta să fi fost cel care purtase o geacă de baseball în două nuanţe şi îşi ferise faţa de camerele de supraveghere de la Stonestown Galleria? Nu numai că îmi doream din tot sufletul să fie el, dar o simţeam cu toată fiinţa mea.

Pete Gordon era Criminalul Ruj de Buze.

Ştiam că era el.

Capitolul 90

Sarah Wells şi Heidi Meyer, împreună cu alţi şase colegi, stăteau în jurul televizorului din cancelarie în timpul pauzei de prânz. Pe ecran se derula o înregistrare video destul de neclară. Medicul legist, dr. Claire Washburn, încerca să scape de reporteri în maşina ei, plecând de la locul unei crime teribile petrecute cu o noapte în urmă în parcarea subterană a mallului Pier 39. Vehiculul medicului era împiedicat să înainteze din cauza unei mulţimi de gură-cască, reporteri şi poliţişti care blocaseră intrarea în parcare. O cameră video era îndreptată spre Kathryn Winstead, de la Crime TV, în timp ce aceasta striga după Claire Washburn:

— Câţi oameni au fost împuşcaţi? Încă o mamă cu un copil? Este vorba despre acelaşi criminal?

— Daţi-vă la o parte din calea mea! Nu glumesc! Vreau să trec cu maşina! striga la rândul ei Claire Washburn.

— Cu puţin timp în urmă aţi îndemnat femeile să poarte câte o armă, continuă Winstead. *Oamenii trebuie să ştie*.

— Nu retrag nimic din ce am declarat, răspunse Washburn, apoi împrăştie mulţimea adunată în faţa maşinii ei cu un sunet asurzitor şi prelungit de claxon, după care demară în trombă pe şosea.

Legătura fu preluată de Kathryn Winstead, aflată de această dată în studioul televiziunii. Aceasta spuse:

— Pentru cei care au deschis mai târziu televizoarele, am obţinut o înregistrare video de la domnul Daniel Kennedy, patronul magazinului U-Tel, de la mallul Pier 39.

Bărbatul pe care-l vedeţi în această înregistrăre pare să fie acelaşi cu cel surprins de camerele de supraveghere ale parcării subterane de la Stonestown Galleria. Surse apropiate poliţiei din San Francisco au confirmat că bărbatul ar putea fi chiar Criminalul Ruj de Buze.

Heidi rămase cu gura căscată în timp ce-şi urmărea soţul cumpărându-şi un telefon mobil.

Dar trebuie să fie o greşeală. Pete nu era Criminalul Ruj de Buze.

Cum putea fi el?

Sarah o apucă de braţ pe Heidi şi o trase departe de televizor, o scoase din cancelarie şi se opri în hol, apoi o întrebă:

— Unde a fost Pete noaptea trecută?

— Pete? Am fost la cumpărături, apoi am ieşit cu copiii în oraş la BlueJay Cafe cu vecina mea... zise Heidi albă ca varul şi cu ochii măriţi de groază. Pete a spus că voia să se întoarcă acasă. Voia să urmărească meciul de la televizor. L-am găsit pe canapea când am ajuns. Nu putea să facă ce spun ei.

— Nu e distanţă mare între locuinţa voastră şi Pier 39.

— Am fost la cină... *oh, Dumnezeule*! Dar nu poate fi el! Mi-aş fi dat seama, nu crezi?

— Heidi, e un om rău. Abuzează de voi. Te tratează pe tine şi pe copii... de exemplu, uite, unde se duce Pete atunci când spune că vrea să fie „oriunde, numai aici nu" şi dispare ore întregi? Ştii cumva?

— Doamne! Vorbeşti serios!

Heidi o privi pe Sarah în ochi. Aceasta era de neclintit şi dintr-odată Heidi simţi cum îi tremurau genunchii. Sarah încercă să o calmeze.

— Heidi, Heidi, te simţi bine?

— Şi dacă e adevărat? Ce o să mă fac?

— Unde sunt copiii?

— Sherry e la şcoală. Stevie e la grădiniţă... doar dacă... oh, Doamne! Cât e ceasul? *Pete trebuie să se ducă după Stevie*. Trebuie să sun la poliţie. Unde e geanta mea? Am nevoie de telefon. Trebuie să sun la poliţie. *Acum*!

Capitolul 91

Pete Gordon îşi curăţa pistolul în faţa televizorului urmărind înregistrarea video în care el îşi cumpăra un telefon de la mall.

Filmarea fusese difuzată pe toate posturile de televiziune în ultimele treizeci de minute, iar acum, un prezentator CNN spunea: ,,Surse apropiate FBI au confirmat că acest bărbat este suspectul în cazul recentelor crime din parcările oraşului nostru. Numele lui nu a fost divulgat, iar dacă-l cunoaşteţi sau îl vedeţi, nu îl înfruntaţi. Este înarmat şi foarte periculos... ”

— Oo, mulţumesc, zise Pete, montându-şi amortizorul pe ţeava pistolului său Beretta.

Îşi vârî pistolul în centură şi ieşi din casă îndreptându-se spre garaj. Catrafusele lui erau deja în portbagaj alături de trusele de urgenţă şi un bax de apă îmbuteliată.

Se urcă în maşină, ridică uşa garajului din telecomandă şi imediat auzi bâzâitul elicopterului care se rotea deasupra locuinţei sale.

Nu putea vedea dacă aparatul de zbor aparţinea FBI-ului sau era doar elicopterul unui post de televiziune, dar, oricum, echipajul acestuia ştia deja cine era Pete Gordon şi venise după el. Trebuia să treacă la Planul B. Şi Planul B era al naibii de bun.

Pete închise uşa garajului, coborî din maşină şi luă un stingător Styrofoam de pe raftul de sus al unei etajere, apoi intră cu el în casă. Demontă soneria de la uşă şi, cu îndemânare, legă firele în alt mod. Dispozitivele explozive erau într-o cutie mică, lipită cu scotch, pe care scria „AGRAFE PENTRU HÂRTIE”, din fundul sertarului cu mărunţişuri. Introduse soneria şi unul dintre dispozitivele explozive în stingător, ieşi afară, pe trotuar, şi îl lăsă lângă cutia poştală.

Pete intră din nou în casă şi puse încă un dispozitiv exploziv într-o cutie de carton, o acoperi cu un teanc de ziare vechi şi scoase cutia pe veranda din spate, lăsând-o chiar în faţa uşii.

Se întoarse în living şi aruncă o privire afară, printre jaluzele. Un SUV negru opri în faţa casei. Cinci sau şase vehicule identice se apropiau acum de casă venind din ambele direcţii ale străzii. Nu mai avea nicio îndoială acum. Erau cei de la FBI.

Pete ridică jaluzelele astfel încât să rămână la vedere pentru cei de afară, dar şi ca să le arate că îi văzuse.

Apoi îl smulse pe copil din pătuţ spunându-i:

— Să mergem, bombă ecologică!

Stevie începu să plângă, zvârcolindu-se în braţele lui Pete, iar acesta îl scutură zdravăn spunându-i să se oprească. Luă de pe bufet o cutie de suc şi o pungă cu cereale Cheerios, apoi ieşi afară, intră în garaj şi se urcă în maşină având bomba ecologică în poală.

Pete îşi imagină conversaţia aprinsă purtată între echipajul SUV-ului şi un centru mobil de comandă, care la ora aceea era probabil parcat la numai o stradă distanţă.

În timp ce aştepta în întunericul garajului său şi trupele inamice îi înconjurau casa, gândurile căpitanului Pete Gordon se întoarseră cu şapte ani în urmă, la ziua în care el şi oamenii lui ajunseseră la periferia oraşului Haditha.

Era ziua în care singura persoană de care-i păsase vreodată pe lume fusese ucisă.

Capitolul 92

Pete Gordon era atunci în maşina din fruntea convoiului de şase vehicule care transportau echipament şi provizii în Zona Verde. Stătea pe locul din faţă, alături de şofer, caporalul Andy Douglas, şi era ocupat cu micul walkie-talkie, comunicând cu comandamentul, în momentul în care pământul se zguduise din temelii. Explozia fusese pentru el un adevărat şoc, lăsându-l surd şi orb din cauza fumului. Unda îi zdruncinase maşina, ridicând-o în aer şi aruncând-o la pământ ca pe o jucărie. Ameţit, ieşise de sub ea şi se târâse la marginea drumului, fără să vadă nimic, iar auzul îi reveni doar ca să-i dezvăluie ţipetele înfiorătoare ale celor în agonie. Croindu-şi drum printre resturile de pietriş şi oţel ars, Pete găsi ultimul vehicul din convoiul pe care-l condusese.

Maşina fusese întoarsă cu roţile în sus de şocul exploziei şi era în flăcări. Îi văzu pe trei dintre oamenii lui. Caporalul Ike Lennar era întins pe pământ, cuprins de spasme. Soldatul Oren Hancock îşi ţinea intestinele cu ambele mâini, ca să nu i se reverse în praful drumului. Celălalt puşcaş marin era Kenny Marshall, originar din acelaşi oraş cu Pete, ale cărui picioare fuseseră retezate deasupra genunchilor.

Ochii lui Pete se umplură de lacrimi la amintirea acelei zile.

El se prăbuşise alături de dragul lui prieten, reuşise să-i smulgă lui Kenny casca de protecţie şi mângâiase capul gol al băiatului. Capul lui Iisus din poza pe care Kenny o păstra în casca lui de protecţie părea să se scuture atunci când casca se rostogolise.

Pete îi murmurase câteva cuvinte de alinare goale şi inutile lui Kenny, băiatul care spusese că avea să fie gata atunci când Domnul l-ar fi chemat la el. Kenny ridicase ochii spre Pete, iar în privirea lui se citea uimire şi apoi viaţa fugise din trupul lui, părăsindu-l definitiv.

Pete se simţise atunci mort pe dinăuntru şi un torent de furie oarbă umpluse tot acel vid. Îşi sfâşiase cămaşa şi acoperise faţa lui Kenny, apoi strigase către oamenii din trupa sa că dispozitivul explozibil improvizat fusese declanşat de la distanţă din maşina care venea în urma convoiului. Ceea ce mai rămăsese din compania sa, zece bravi soldaţi, înconjuraseră maşina cenuşie, smulgându-i portierele.

Pe locurile din faţă erau doi fricoşi, iar pe bancheta din spate, o femeie şi un copil care ţipau. Pete o scosese pe femeie

afară, fără a reuşi să o dezlipească de copilul pe care-l ţinea strâns la piept.

Nu înţelegea ce spunea femeia şi nici nu-i păsa. Atunci când insurgenţii se aruncaseră la comanda lor cu faţa în jos, pe pământ, Pete urlase la ei, cu arma îndreptată când spre femeia îmbrăcată în negru, când spre copilul de la picioarele lui.

— Îi iubiţi pe oamenii ăştia? urlase el la cei doi bărbaţi. Îi iubiţi?

Îşi îndreptase puşca spre femeie, iar ea se întorsese spre el. Mâinile femeii ieşeau de sub faldurile rochiei, cu palmele ridicate, parcă pentru a opri gloanţele. El începuse să tragă cu puşca sa automată, urmărind-o cum tresărea şi zvâcnea după fiecare glonţ, iar în timp ce îşi dădea duhul, îi împuşcase copilul, care urla la picioarele lui.

Îşi îndreptase apoi arma către insurgenţii inamici, iar oamenii lui tăbărâseră pe el şi-l imobilizaseră dezarmându-l. Îl puseseră la pământ şi se urcaseră pe el până ce se liniştise înghiţindu-şi suspinele.

Nimeni nu spusese nimic despre acel incident. Dar în mintea lui, Gordon trăia încă pe drumul acela prăfuit de la periferia oraşului Haditha. Fusese ultima dată când simţise duioşie.

Vuietul elicopterului care cobora îl aduse pe Pete înapoi în prezent. Era în maşină, în garajul lui, înconjurat de inamici, dar abia aştepta să înceapă acţiunea. Îl bătu pe burtică pe Stevie, bomba ecologică, şi rămase în aşteptarea momentului potrivit pentru următoarea lui mişcare.

Capitolul 93

Telefonul lui Brady mă găsi la birou, la ora 1.30 p.m. El striga în urechea mea că martorul nostru stricase totul şi că Peter Gordon era înconjurat de agenţi FBI.

— Ticălosul îşi ţine fiul ostatic. Agentul Benbow are urgent nevoie de tine la faţa locului, Lindsay. Gordon spune că va vorbi numai cu tine.

Jacobi alergă după mine. L-am pus la curent în maximum zece cuvinte şi am citit pe faţa lui îngrijorarea.

— Du-te acolo! Ţine-mă la curent, spuse el repede şi aveţi grijă, strigă el în urma noastră după ce eu şi Conklin am părăsit biroul.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când am ajuns de la sediul poliţiei, prin traficul din zona Civic Center, la locuinţa lui Gordon.

Am trecut de cordonul din capătul străzii şi am văzut un convoi de SUV-uri negre care staţionau în faţa unei case cu două etaje, de culoare cafenie, de zidul căreia era lipit un garaj. Acest garaj era amplasat mai departe de stradă, la marginea unei mici peluze cu iarbă uscată. ,

Agentul Benbow ne făcu semn cu mâna, veni lângă geamul portierei din dreapta şi îmi spuse:

— Ai ceva experienţă de negociere în luarea de ostatici?

— Nu destulă, am răspuns.

— Fă tot ce poţi, sergent, spuse el. Încearcă să fii prietena lui. Nu trebuie să-l contrazici. Încearcă să-l faci să iasă afară cu băiatul.

— Ce pot să-i ofer în schimb?

— Orice vrea. Odată ce vom avea copilul, e al nostru.

Benbow îmi întinse o vestă antiglonţ. Am pus-o pe mine şi am luat portavocea strigându-l pe Gordon.

— Peter, sunt Lindsay Boxer. Sunt aici pentru că aşa ai cerut şi vreau ca totul să se sfârşească bine pentru toată lumea. Deschide încet uşa de la intrare, pune mâinile pe cap şi ieşi afară, bine? Nimeni nu o să te împuşte.

Nu se auzi niciun răspuns, aşa că am încercat din nou, schimbând puţin cererea. Apoi am luat un număr de telefon de la Benbow şi am sunat pe telefonul fix al lui Gordon. Am lăsat telefonul să sune de cinci ori. Niciun răspuns. Apoi a intrat robotul telefonic şi am auzit vocea unei fetiţe spunând: „Aţi sunat la familia Gordon. Lăsaţi, vă rog, un mesaj”.

Nu mai ştiam ce să fac, întrebându-mă de ce insistase Gordon să vorbească doar cu mine, când telefonul meu mobil începu să sune. L-am scos din suportul de la centură şi m-am uitat nedumerită la ecran. Numele apelantului nu apărea, dar ştiam cine era la telefon.

— Boxer, am răspuns eu.

— Ei, bună, scumpo, zise Criminalul Ruj de Buze.

Capitolul 94

Sunetul vocii lui Gordon, pe care o auzeam atât de clar în ureche, mi-a ocolit raţiunea şi a ajuns direct la glandele suprarenale. Am început să transpir pe loc. Simţeam cum sudoarea mi se scurgea şiroaie pe trup, între sâni, pe frunte.

Aveam un deja-vu al celor mai îngrozitoare ore din viaţa mea, dar făceam eforturi să-mi păstrez vocea calmă.

— Gordon, nimeni nu vrea să-ţi facă rău. Ştim că-l ai pe fiul tău, iar el este foarte important pentru noi toţi.

— Poate că e important pentru tine. Mie nu-mi pasă de el. Întreab-o pe nevastă-mea. Cine ştie? Poatenici măcar nu e al meu.

— Şi cum putem să obţinem toţi ceea ce vrem?

— Există o singură cale, iar eu sunt cel care o va decide. Aruncă arma, zise Gordon. Spune-le celor cu elicopterele să plece. Dacă aud zgomot de rotoare, conversaţia noastră s-a încheiat. Casa mea e minată şi va exploda. Am dispozitive explozive improvizate atât în interior, cât şi afară. Există o singură alee sigură, iar asta e cea din faţa intrării. Vino, Lindsay, vinooo!

I-am spus lui Gordon să aştepte, apoi l-am informat pe Benbow, care a clătinat din cap şi a spus:

— În niciun caz, la naiba!

Am continuat conversaţia telefonică:

— Nu intru, Gordon, i-am spus. Vreau să ieşi tu afară cu Steven. Îţi garantez siguranţa. Îţi dau cuvântul meu de onoare că nimeni nu va trage.

— Lindsay, dacă-l vrei pe puşti, trebuie să vii aici. O să vă folosesc pe tine şi pe copil în loc de scut. O să ne urcăm în maşina ta şi nimeni nu trebuie să ne urmărească. Dacă văd o singură armă, o să-l împuşc pe copil şi apoi mă voi sinucide. Dacă aud vreun elicopter, trag. Dacă cineva sparge vreo fereastră sau păşeşte pe peluză, casa va sări în aer. Înţelegi?

Benbow îmi luă telefonul din mână şi interveni:

— Gordon, sunt agentul special Richard Benbow, FBI. Nu o pot lăsa pe sergent Boxer să intre, în schimb pot veni eu la uşa ta neînarmat şi te pot escorta pentru a-ţi asigura securitatea. Dă-ne copilul şi eu personal te duc cu maşina în Mexic. Ce zici de târgul ăsta?

Benbow ascultă răspunsul lui Gordon, apoi închise furios telefonul.

— Îmi spune că o vrea doar pe Boxer. Altfel s-a terminat şi pot să mă duc naibii. Mi-a închis telefonul în nas.

Exista o singură opţiune, aşa ne spusese criminalul. Ori făceam cum spunea el, ori arunca totul în aer, inclusiv pe propriul său copil.

Mi-am scos Glockul din toc şi l-am lăsat jos, pe iarbă. I-am cerut Domnului să mă apere, apoi m-am îndreptat spre aleea din faţa casei lui Peter Gordon.

Capitolul 95

Mi-am concentrat atenţia asupra uşii acelei case mohorâte de pe o margine de stradă, care putea fi ultimul lucru pe care aveam să-l mai văd vreodată. Am bătut la uşă; niciun răspuns. Am bătut mai tare. Iarăşi niciun răspuns.

Ce naiba însemna asta?

M-am întors spre Conklin şi am ridicat din umeri. Apoi am întins mâna şi am apăsat butonul soneriei. L-am auzit pe Conklin strigând în ultima clipă: „Nu. Lindsay, NU!”, şi în aceeaşi clipă am auzit două explozii puternice, una după alta, la o nanosecundă distanţă.

Aerul fu străbătut de o undă de şoc. Pământul se zgudui violent, iar eu am zburat la câţiva metri distanţă. Mi se părea că fusesem lovită de un camion. M-am izbit cu putere de pământ, pierzându-mă într-un nor dens de fum negru.

Am simţit gustul amar de cordită[25] în timp ce încercam să respir şi am început să tuşesc până ce mi-a venit rău. Mai mulţi bărbaţi strigau din stradă şi peste vocea acestora se auzea bâzâitul asurzitor al staţiilor radio din maşini. L-am auzit pe Conklin strigându-mă pe nume.

Am încercat să disting ceva prin fumul dens şi l-am zărit pe partenerul meu întins la pământ, la vreo cinci metri de mine. Am strigat tare „Richie”, m-am ridicat abia ţinându-mă pe picioare şi am alergat la el. Conklin sângera dintr-o rană la frunte.

— Eşti rănit!

El îşi duse o mână la cap şi mă linişti:

— Sunt în regulă. Dar tu?

— Mă simt perfect.

L-am ajutat pe Rich să se ridice în picioare. El puse o mână pe umărul meu.

— Iisuse Hristoase, Linds! Am crezut că ticălosul ne-a venit de hac.

Lângă bordură, un SUV ardea în flăcări. Mai mulţi răniţi, sângerând din cauza leziunilor provocate de şrapnel, se rezemau de maşini sau traversau şchiopătând strada.

Urmele provocate de intensitatea exploziei în zona străzii dovedeau că Gordon plantase o bombă pe trotuar. O altă bombă explodase în spatele casei, iar clădirea luase foc.

---

[25] Exploziv preparat din nitroglicerină şi nitroceluloză (n.red.)

Aceste dispozitive explozive fuseseră plantate ca să ucidă? Sau ca să creeze haos?

Unde era acum Gordon?

Am auzit inconfundabilul zgomot al unei uşi de garaj care se ridica în spatele meu. M-am întors şi l-am văzut pe Gordon la volanul unei Honda break albastre care ieşea din garaj pe aleea din faţa casei şi se îndrepta spre stradă.

Rich îşi scoase pistolul de nouă milimetri, iar eu mi-am dat seama că arma lui nu era unica îndreptată spre maşina aceea. Casa era „acoperită”, de sus până jos, iar eu eram în bătaia puştii.

— Nu trageţi! am strigat către cei din stradă.

Am ridicat mâinile sus şi am început să înaintez spre maşina lui Gordon. Când m-am uitat pe fereastra din dreptul şoferului, am constatat că aveam în faţă chipul unui copil înspăimântat. Gordon îşi ţinea fiul aproape de geam stând cu pistolul lipit de capul copilului. Îl folosea ca pe un scut.

Fereastra se lăsă în jos vreo trei centimetri şi am auzit vocea lui Gordon, atât de cunoscută în ultima vreme.

— Bombă ecologică, zise el, fă cunoştinţă cu sergentul Boxer.

Capitolul 96

Mi-am ferit privirea de chipul îngrozit al băieţelului, m-am întors şi am privit în toate direcţiile, apoi am strigat din nou:

— Nu trageţi! Pentru numele lui Dumnezeu, are copilul cu el! Nu trageţi!

O siluetă neclară ţâşni din spatele unui vehicul şi continuă să se apropie paralel cu aleea din faţa casei. *Era Brady*. Am urmărit îngrozită cum arunca în faţa maşinii lui Gordon o bandă de cuie, luând apoi poziţie în acelaşi loc şi ţinând cu ambele mâini pistolul îndreptat spre parbriz.

Brady îi strigă lui Gordon:

— Dă-te jos din maşină! Dă-te jos acum!

Gordon apăsă prelung pe claxon, apoi strigă spre mine:

— Spune-i clovnului ăla că am un pistol lipit de capul mucosului. Când ajung la trei am să trag. Unu.

Vocea mea era răguşită atunci când am strigat:

— Brady, lasă jos arma! O să-l împuşte pe băiat. O *să-l împuşte*!

Gordon era un criminal în serie care avea un ostatic. Conform procedurilor, Brady avea dreptul să acţioneze aşa şi probabil urma să fie considerat un adevărat erou pentru eliminarea lui Gordon, chiar dacă Steven ar fi murit.

Şi atunci Benbow mă susţinu:

— *Brady, lasă pistolul*!

Brady ezită, apoi făcu ceea ce i se ordonase. Am rămas impresionată de omenia lui Benbow, chiar dacă mă rugam ca asta să fi fost soluţia cea mai înţeleaptă.

Gordon îmi spuse:

— Lindsay? Nu vreau arme. Nici elicoptere. Şi nu vreau să mă urmărească nimeni. Înţelegi? *Doi*.

Am strigat către cei de la FBI, spunându-le condiţiile lui Gordon, iar elicopterul dispăru din decor.

Am auzit scrâşnetul anvelopelor pe asfalt şi m-am întors să văd maşina lui Gordon ţâşnind de pe alee şi ocolind banda de cuie. Maşina ciocni un SUV, dându-l la o parte din calea sa, apoi sări peste bordură şi demară în trombă pe şosea, în direcţia autostrăzii.

În doar câteva secunde, acea stradă suburbană se transformase în ceea ce părea o zonă de război Urletele sirenelor se auzeau din toate direcţiile: echipa de genişti, ambulanţe şi pompieri, toate apăreau acolo una după alta.

Am reuşit să ajung în stradă, acolo unde Benbow comanda supraveghere aeriană pentru Honda.

Conklin îmi făcu legătura cu Jacobi, iar eu i-am spus că eram în regulă, dar adevărul era altul: eram ameţită şi respiram cu dificultate din cauza exploziilor, iar vederea îmi juca feste.

În timp ce eu şi Conklin ne îndreptam susţinându-ne reciproc spre maşină, vedeam în faţa ochilor chipul roşu şi îngrozit al acelui băieţel, ţipând fără cuvinte dincolo de geamul maşinii.

Brusc am simţit un val de greaţă. M-am aplecat şi am început să vomit în iarbă.

Capitolul 97

M-am trezit într-o rezervă de la urgenţe, în dosul unui paravan, întinsă pe un pat de spital. Joe se ridică de pe scaunul de lângă pat şi îmi puse mâinile pe umeri.

— Bună, iubito. Te simţi bine? Eşti în regulă?

— Ca niciodată.

Joe râse şi mă sărută. L-am strâns de mână.

— Cât timp am fost inconştientă?

— Două ore. Ai nevoie de somn, zise Joe aşezându-se din nou pe scaun şi ţinându-mă de mână.

— Ce face Conklin? Dar Brady?

— Conklin s-a ales cu o mulţime de copci pe frunte. Cicatricea o să-i sporească farmecul. Brady este sută la sută teafăr, dar furios la culme. Spune că ar fi trebuit să-l împuşte pe Gordon.

— Şi poate că eu, Conklin, el însuşi şi copilul acela am fi fost cu toţii morţi.

— Ai procedat bine, Linds. Nu a murit nimeni. Jacobi e afară, în sala de aşteptare. Ştii? M-a îmbrăţişat, zise Joe.

— A făcut el asta?

— O îmbrăţişare puternică, de urs, spuse Joe cu un rânjet mare pe faţă, iar eu am pufnit în râs.

Nu îmi amintesc ca Jacobi să *mă* fi îmbrăţişat vreodată.

— Vreo veste despre Gordon?

— Până să fie asigurată acoperirea aeriană, Honda lui s-a pierdut printre milioanele de maşini break de culoare albastră din trafic. L-au pierdut.

— Şi băiatul?

Joe ridică din umeri. Am simţit că mi se făcea rău din nou. Eram atâţia oameni instruiţi, cu pregătire specială, şi Gordon ne păcălise pe toţi.

— Îl va folosi pe Steven ca ostatic până ce nu va mai avea nevoie de el.

— Iubito, eu cred că s-a descotorosit de copil până la ora asta. Odată ce a ieşit din oraş, un copil mic, care plânge mereu, nu face altceva decât să-l încurce.

— Vrei să spui că l-a omorât?

Joe ridică din umeri.

— Să spunem că l-a abandonat pe undeva.

Joe îşi coborî privirea în pământ.

O asistentă intră în rezervă şi spuse că medicul avea să revină într-un minut.

— Vrei să-ţi aduc ceva, iubito? Nişte suc?

— Nu, mulţumesc. Mă simt bine.

După plecarea asistentei, Joe spuse:

— Totul a fost o diversiune. Tipul ştie cum să fabrice o bombă.

— Eu am declanşat explozia?

— Soneria. Când ai apăsat butonul, semnalele s-au transmis la două dispozitive explozive. Unul era într-un stingător de pe bordura trotuarului. Cealaltă bombă a explodat în spatele casei – mai bine spus, în spatele a ceea ce era înainte o casă.

— A vrut să vorbească numai cu mine, Joe. El mi-a cerut să mă duc la uşă. El a plănuit ca eu să detonez bomba. De ce eu? A vrut să se răzbune pentru că nu a primit banii?

— Aşa cred. În mintea lui, tu eşti reprezentanta tuturor forţelor de poliţie din oraş cu care se luptă el...

Un medic intră în rezervă, iar Joe se retrase pe culoar. Dr. Dweck îmi ceru să-i urmăresc degetul cu ochii. Îmi ciocăni genunchii şi mă puse să-mi flexez braţele. Îmi spuse că aveam pe umăr o contuzie de toată frumuseţea, mare cât palma, şi că tăieturile de pe mâini aveau să se vindece repede.

Mă ascultă în timp ce respiram şi îmi verifică bătăile inimii, dar atât respiraţia mea, cât şi inima o luară razna la gândul că Peter Gordon putea fi oriunde la ora aceea, cu sau fără băieţel, şi că nimeni nu avea de unde să ştie unde naiba era.

Capitolul 98

M-am aşezat confortabil pe scaunul din faţă, lângă Joe, care era la volan. Ne întorceam acasă. Jacobi îmi spusese să-mi iau câteva zile libere şi să-i mai dau un telefon luni, pentru a-mi spune dacă mă lăsa să lucrez în cursul săptămânii următoare.

Joe spuse:

— Va trebuie să faci o cură de somn, înţelegi, blondino? Odată ce ajungem acasă, vei fi pusă sub arest la domiciliu.

— Bine.

— Nu te mai împotrivi.

Am început să râd şi mi-am întors capul spre el ca-i privesc profilul ferm pe fundalul albastru cobalt al înserării. Am lăsat forţa centrifugă să mă menţină lipită de portiera maşinii atunci când Joe a virat pe strada Arguello, şi am văzut turlele bisericii St. John fugindu-mi prin faţa ochilor. Probabil că am aţipit după aceea pentru că m-am trezit brusc atunci când l-am auzit pe Joe spunându-mi că ajunsesem acasă.

M-a ajutat să merg pe trotuarul din faţa clădirii în care locuiam susţinându-mă ori de câte ori îmi pierdeam echilibrul.

— Ce-ai vrea să mâncăm la cină? mă întrebă Joe şi atunci am văzut ceva ce părea o iluzie: peste drum era o Honda Break de culoare albastră, cu botul lovit.

— Ce-i cu maşina aceea? am întrebat îndreptându-mi arătătorul în direcţia vehiculului.

Nu am mai aşteptat răspunsul lui Joe. Ştiam bine maşina. Chiar şi de la şase metri distanţă am văzut literele scrise pe parbriz. Frica m-a cuprins instantaneu, de parcă Pete Gordon mi-ar fi aprins un fitil sub tălpi.

De unde ştia unde locuiam?

De ce parcase maşina în faţa uşii mele?

Am luat-o la fugă ignorând traficul de pe Lake Street şi ferindu-mă de maşinile care treceau în viteză pe lângă mine. Am ajuns lângă Honda şi m-am uitat înăuntru ţinând mâinile căuş. L-am văzut pe băieţel, întins inert pe o parte pe bancheta din spate. Chiar dacă era aproape întuneric, pata rotundă de pe tâmpla lui Steven Gordon era de un roşu-aprins.

Psihopatul îl împuşcase pe băieţel.

Îl împuşcase chiar dacă noi făcuserăm tot ceea ce ne ceruse să facem! Am ţipat: „Nu!” şi am deschis porţiera. Lumina din tavanul maşinii se aprinse, iar eu am pus mâna pe umărul copilului.

Micuţul a deschis ochii şi s-a îndepărtat speriat de mine ţipând.

Era viu. Am bâiguit:

— Stevie, eşti teafăr, eşti bine? Totul va fi în regulă.

— O vreau pe mămica mea!

Mi-am folosit degetul mare pentru a şterge urmele de ruj de pe tâmpla lui Stevie, un semn atât de obscen încât nu puteam suporta să-l privesc. Am scos copilul din maşină şi l-am luat în braţe, sprijinindu-l de şold, legănându-l uşor şi strângându-l la piept.

— Totul e în regulă, micuţule! Mămica ta va fi în curând aici.

Joe se aşează pe scaunul din faţă al maşinii şi citi literele scrise pe parbriz.

— Ce este? Ce a scris? l-am întrebat.

— Ei, drăcie, Linds! Tipul e nebun de legat!

— Spune-mi.

— A scris: „Acum vreau cinci milioane. Nu stricaţi din nou totul”.

Avea să omoare şi mai mulţi oameni dacă nu primea banii. Mai făcuse asta şi înainte. Mă clătinam pe picioare, iar Joe ne-a cuprins cu braţele atât pe mine, cât şi pe băieţelul pe care-l ţineam la piept.

— E disperat, zise Joe. E un terorist. Nu-l lăsa să te manipuleze, Lindsay! E o tâmpenie!

Aş fi vrut din toată inima ca Joe să aibă dreptate, dar ultima dată când autorităţile oraşului nu-i puseseră la dispoziţie banii de răscumpărare, Gordon mai omorâse încă trei oameni.

„Nu stricaţi din nou totul” nu era o ironie. Era o ameninţare, o armă încărcată îndreptată către toţi locuitorii din San Francisco. Şi pentru că se părea că devenisem persoana de legătură a lui Gordon cu restul lumii, ameninţarea era îndreptată şi în direcţia mea.

Joe mă susţinu cu braţul şi mă conduse înapoi la maşina lui ajutându-mă să mă aşez pe bancheta din spate, cu Steven în braţe. Se urcă la volan şi blocă portierele. Îl băteam uşurel pe spate pe băieţel în timp ce Joe îi telefona lui Dick Benbow. Gândurile mi s-au îndreptat către tatăl lui Stevie Gordon, un maniac ucigaş care nu mai avea nimic de pierdut.

Unde naiba era?

Nu aveam să mai dorm liniştită până ce nu-l vedeam mort.

Partea a patra

MONSTRUL

Capitolul 99

Jacobi îmi pusese mâinile sale mari pe umeri şi îmi zise privindu-mă în ochi:

— Peter Gordon este problema FBI-ului, Boxer. Tu ai făcut tot ce-ai putut. Băieţelul e în siguranţă acum. Ia-ţi câteva zile libere. Poţi să lipseşti cât crezi că ai nevoie. Ştiam că Jacobi avea dreptate. Aveam nevoie de odihnă din punct de vedere fizic, dar şi emoţional. Eram atât de stresată, încât am sărit în sus când am auzit şuieratul filtrului de cafea.

Duminică, eu şi Joe am ajuns la stadionul Monster Park pe la jumătatea primului sfert al meciului. Cei din echipa San Francisco 49ers erau conduşi de St. Louis Rams, dar nu-mi păsa. Eu eram cu Joe. Era o zi minunată pentru a sta în dreptul liniei de 50 de yarzi.

Şi da, purtam arme şi veste antiglonţ pe sub geci.

Un gardian fu nevoit să ridice cu îmbrânceli doi nepoftiţi care ne ocupaseră locurile privilegiate, rezervate celor de la FBI, dar am uitat repede de această mică dispută atunci când mi-am concentrat atenţia spre pasa în lateral de pe teren.

Arnaz Battle interceptă balonul după o pasă destul de slabă, îl strânse la piept şi îi urmă pe cei din apărare către linia de ţintă a echipei adverse. Când ajunse la linia de 40de yarzi a echipei Rams, ţâşni pe linia de margine din dreapta şi fugi cu toată viteza, neatins, până la *endzone*[26], unde marcă.

Săream în sus de bucurie. Joe mă luă în braţe şi mă sărută entuziasmat – un sărut de cinci stele, pe puţin. Am auzit pe cineva strigând de pe rândul de mai sus – o voce răsunătoare, care acoperea zgomotul mulţimii „Luaţi-vă o cameră!”

M-am întors şi am văzut că era unul dintre nepoftiţii pe care-i alungasem de pe locurile noastre. Era beat şi impertinent. I-am strigat şi eu: „Iar tu fă-ţi rost de o viaţă!”

Spre surprinderea mea, bădăranul se ridică de pe locul lui şi începu să coboare spre noi privindu-ne de sus.

— Ce credeţi? strigă individul, în timp ce saliva i se împrăştia dezgustător printre buze. Credeţi că puteţi face tot ce vreţi dacă vă permiteţi să staţi pe locurile acelea scumpe?

Nu ştiam despre ce vorbea bărbatul, dar nu-mi plăcea deloc ce vedeam. Când un tip îşi iese din fire la un eveniment sportiv, următorul lucru pe care-l constataţi este că o mulţime de alţi bărbaţi vor să-l vadă în acţiune.

---

[26] Locul în care se poate marca.

— De ce nu te întorci la locul pentru care ai plătit? îl întrebă Joe ridicându-se în picioare.

Logodnicul meu are peste 1,82 metri şi e solid, dar nu era atât de mare precum muntele de carne scandalagiu care cântărea peste 130 de kilograme.

— Pierdem meciul şi, în afară de asta, o faci pe doamna să se simtă prost.

— Care doamnă? întrebă impertinentul. Nu văd nicio doamnă, văd doar o târfă cu fundul mare.

Joe întinse braţele şi îl apucă pe bărbat de gulerul hainei, scuturându-l zdravăn. I-am arătat insigna spunând:

— O poliţistă cu fundul mare, vrei să spui.

Am făcut semn poliţiştilor care asigurau securitatea stadionului, iar aceştia începură să coboare grăbiţi scările. În timp ce scandalagiul era imobilizat şi dus pe scări în uralele fanilor noştri, am realizat că respiram precipitat, iar adrenalina îmi invadase din nou venele.

Fusesem pe punctul de a-mi scoate pistolul. Joe mă cuprinse cu braţul şi spuse:

— Ce zici de asta, Linds? Aşa cum a spus bărbatul acela, hai să ne luăm o cameră!

— Bună idee, am răspuns eu. Am deja una în minte.

Capitolul 100

Draperiile din dormitorul nostru tremurau uşor, mişcate de o boare de vânt care intra pe fereastra întredeschisă. Joe gătise pentru amândoi, făcuserăm baie împreună şi îmi admirase „fundul perfect”, după care mă înfăşurase în halatul de baie.

Nu voia să mă lase să fac nimic.

Eram întinsă pe spate, în mijlocul patului, uitându-mă în sus la el. Era puternic şi fermecător în lumina blândă răspândită de veioza de pe birou şi de corpurile de iluminat de pe stradă.

— Nu te mişca, blondino, zise Joe.

Joe îşi aruncă prosopul spre uşă, fără să-şi ia ochii de la mine.

Am început să respir mai repede, luptându-mă cu cordonul care-mi strângea halatul de baie în talie.

— Ce ţi-am spus eu, Linds? Ordinele doctorului. Nu te mişca.

Am început să râd, iar el se întinse în patul enorm alături de mine.

— Mă mănâncă nasul, i-am spus.

— Şi eu simt o mâncărime.

— Bine, prostuţule.

— Prostuţ, ai?

Joe se întoarse pe o parte şi mă sărută pe gât, într-un loc anume care mă aduse într-o stare de euforie. Am întins braţele şi l-am cuprins de gât, dar el mi le-a desprins, spunând:

— Stai nemişcată.

Mi-a desfăcut halatul, m-a întors – şi eram amândoi goi sub cearşafuri.

Stăteam lipiţi unul de altul, faţă în faţă, piciorul meu fiind încolăcit pe şoldul lui Joe, braţele lui cuprinzându-mă cu tandreţe, în timp ce obrazul îmi era cufundat în scobitura gâtului său. Mă simţeam în siguranţă şi foarte iubită, minunându-mă că după atâtea suişuri şi coborâşuri pe care le experimentasem, ajunsesem să simt ceva atât de sublim.

Joe îmi adună părul şi-l răsuci în jurul mâinii, apoi mă sărută pe gât. Mă cuprinse cu braţul de mijloc şi mă trase şi mai aproape. Mi-am schimbat puţin poziţia şoldurilor, astfel încât să mă poată penetra. Pentru o clipă am uitat să mai trag aer în piept. Mi se părea că eram la marginea unui abis şi nu voiam să mă opresc.

— Aşteaptă o secundă, zise Joe întinzând mâna peste mine ca să deschidă sertarul noptierei. Am auzit foşnetul pachetului ambalat în folie, iar eu am pus mâna pe braţul lui şi l-am oprit.

— Nu.

— Mă pregătesc imediat.

— Nu. Nu e nevoie. Ordinele doctorului. Nu.

— Iubito? Eşti sigură?

— Sunt sigură.

Joe mă sărută prelung şi, ţinându-mă strâns lipită de el, se rostogoli odată cu mine, astfel încât să ajung deasupra lui. M-am ridicat puţin şi mi-am încolăcit picioarele în jurul şoldurilor lui, i-am pus palmele pe piept şi l-am privit în faţă. Am văzut lumina aceea din ochii lui – dragostea pe care o simţea pentru mine. Îşi puse mâinile pe şoldurile mele şi, cu ochii larg deschişi, am început să ne mişcăm încet, încet, fără grabă, fără griji. Nu aş fi vrut să fiu în niciun alt loc din lume în momentul acela.

Şi nu aş fi vrut să fiu cu nimeni altul în afară de Joe.

Capitolul 101

Eram la biroul meu când am auzit bâzâitul telefonului. Brenda îmi comunică prin interfon:

— Lindsay, jos este un pachet pentru tine. Kevin nu vrea să-l trimită sus până ce nu-l verifici în persoană.

Am coborât scările până în hol şi l-am găsit pe agentul nostru de securitate aşteptând lângă detectorul de metale.

Ţinea în mână o geantă neagră de laptop obişnuită, din nailon, cu numele meu pe etichetă, având înfăşurată în jurul ei mai mulţi metri de bandă adezivă.

Nu aşteptam niciun colet. Şi, cu siguranţă, nu-mi plăcea deloc aspectul acestuia.

— Am trecut-o prin detectorul de metale, zise agentul nostru de securitate. Este ceva metalic în interior, dar nu-mi pot da seama despre ce este vorba.

— De unde a apărut geanta asta?

— Verificam oamenii care treceau prin detector, o grămadă de tineri de la Facultatea de Drept, cărora le-am verificat genţile pentru camere foto şi aşa mai departe, iar când m-am întors, geanta asta era pe masă. Nimeni nu a revendicat-o.

— Fără supărare, chem echipa de genişti, am spus.

— Nicio problemă, zise Kevin. Îl aduc pe şeful securităţii.

Tremuram din nou, iar hainele mi se lipiseră de trup şi vânătaia de la umăr îmi pulsa. Zgomotul asurzitor al bombelor îmi răsună în minte şi în momentul acela mi l-am amintit pe Joe spunând cât de uşor îi era criminalului să fabrice o bombă – era de-a dreptul înfiorător.

L-am sunat pe Jacobi din spatele unei coloane de marmură din capătul holului şi i-am dat vestea despre geanta misterioasă.

I-am spus că Peter Gordon avea probabil abilităţile necesare pentru a arunca în aer Palatul de Justiţie.

— Pleacă de acolo, Boxer, zise Jacobi.

— Şi tu la fel, i-am spus. Evacuăm clădirea!

În timp ce vorbeam, în interiorul clădirii porni alarma, iar vocea şefului securităţii se auzi în difuzoare, ordonând ca toţi pompierii să-şi ocupe posturile.

Clădirea era evacuată – judecătorii, juraţii şi procurorii, poliţiştii şi un palier plin de suspecţi reţinuţi de poliţie, toţi coborâră scările din spatele clădirii şi ieşiră afară.

Am ieşit pe uşa principală ascultându-mi inima, în timp ce pulsul îmi spărgea timpanele.

În şapte sau opt minute, clădirea fu evacuată şi unitatea mobilă a geniştilor parcă în faţa palatului.

Am urmărit din spatele unui cordon de poliţişti cum un robot cu dispozitive de scanare cu raze-X urca rampa din faţa clădirii şi intra pe uşa principală.

Conklin şi Chi veniră jos să aştepte afară împreună cu mine şi împreună am urmărit cum un membru al echipei de genişti, mascat şi echipat într-un costum special, ignifugat, mergea în spatele robotului, dirijându-l din telecomandă.

Aşteptam explozia care eram sigură că avea să se producă. Apoi, aşteptarea noastră s-a prelungit. Tocmai când simţeam că mai aveam puţin şi cedam nervos, Conklin spuse:

— Am putea sta aici toată noaptea.

Aşa că am plecat la McBains.

S-a încins o adevărată petrecere între colegi. Angajaţii departamentelor din cadrul poliţiei se distrau copios aşteptând să audă dacă mai aveau sau nu birouri la care să se întoarcă. Eram cu mâna într-o pungă cu alune când am auzit telefonul sunând.

Era locotenentul Bill Berry de la echipa de genişti.

— Aşa-numita voastră bombă s-a dovedit a fi o alarma falsă.

Am plecat cu Conklin şi Chi la unitatea mobilă a geniştilor, care era acum în parcarea din spatele Palatului de Justiţie. Am bătut la uşa dubei, iar după ce mi-au deschis, am luat geanta din mâna locotenentului Berry.

— Deci ce e înăuntru? l-am întrebat.

Moş Crăciun a venit în septembrie, zise el. Cred că o să-ţi placă.

Capitolul 102

— Ceva ce o să-ţi placă? repetă Chi vorbele locotenentului. Ce ar putea fi?

— Sper să fie nişte căţeluşi, am spus eu.

Conklin ţinu uşa deschisă şi toţi trei ne-am alăturat mulţimii de angajaţi care se întorceau la birourile lor. Am urcat la etajul al treilea, am luat-o spre dreapta, către Omucideri şi ne-am îngrămădit în biroul lui Jacobi, care îşi trase scaunul rotativ şi se aşeză greoi.

Biroul lui Jacobi semăna cu o cocină de porci, ca întotdeauna, fără vreo ofensă la adresa porcilor, desigur. Am mutat un teanc de dosare de pe un scaun lipit de perete, Conklin s-a aşezat pe scaunul de lângă mine, ciocnindu-şi genunchii de birou, iar Chi s-a rezemat de tocul uşii, în costumul lui gri impecabil, asortat cu o cravată subţire.

— Se pare că acest obiect nu va exploda, am spus eu, punând geanta pentru laptop pe biroul lui Jacobi.

— Ai de gând să o deschizi, Boxer, sau aştepţi cumva o invitaţie scrisă?

— Bine.

Mi-am scos din buzunar mănuşile din latex şi mi le-am tras pe mâini, am tăiat banda adezivă cu un cuţit pe care Jacobi îl folosea la deschis scrisori, apoi am tras fermoarul de jur împrejur şi am deschis geanta.

La început nu am înţeles la ce mă uitam. Mai multe cutiuţe şi săculeţi din satin fuseseră îndesaţi în geantă, dar şi în interiorul fiecărui buzunar. De unul dintre aceste buzunare era prins un plic alb, simplu, pe care scria numele meu.

Le-am arătat plicul colegilor mei, apoi l-am deschis şi am scos din el o coală albă de hârtie, împăturită în trei.

— Ceva interesant? întrebă Jacobi.

Mi-am dres glasul şi am citit cu voce tare scrisoarea.

> Bună, sergent Boxer. NU am ucis-o eu pe Casey Dowling. Toate bijuteriile ei sunt aici – la fel şi bijuteriile celorlalţi pe care i-am jefuit. Te rog să le transmiţi tuturor că-mi pare rău. Am făcut nişte greşeli grave pentru că am crezut că nu aveam altă soluţie, dar nu voi mai fura niciodată. Marcus Dowling şi-a ucis soţia. Sunt sigură că a fost el.

— E semnat Hello Kitty.

Am întors geanta astfel încât Jacobi să vadă cum deschideam micile pacheţele. Bijuterii incredibile se revărsară în căuşul palmelor mele înmănuşate. Diamante şi safire pe care le-am recunoscut ca aparţinând lui Casey Dowling, broşe victoriene şi perle care fuseseră ale lui Dorian Morley, precum şi alte bijuterii care aparţinuseră celor jefuiţi de Hello Kitty.

Am studiat cu atenţie podoabele extraordinare pe care le văzusem doar în fotografiile din dosarele cu bunuri furate şi am observat o cutie de piele, lungă de vreo cinci centimetri, ca un cufăr de pirat în miniatură.

Am deschis cutia aceea şi am văzut un obiect de formă pătrată, învelit într-un şerveţel. L-am desfăcut şi o piatră galbenă de mărimea unui bob de strugure mi-a făcut cu ochiul din căuşul palmei. Am rămas cu gura căscată, privind „Soarele Ceylonului”.

— E chiar diamantul acela? mă întrebă Conklin. Piatra blestemată a lui Casey Dowling?

Jacobi abia dacă aruncă o privire. Întinse mâna după telefon şi formă primul număr de apelare rapidă – cel al şefului.

— Tony este acolo? Jacobi la telefon. Spune-i că am veşti. Din cele bune.

Cu coada ochiului, l-am observat pe Brady venind grăbit spre noi. Mă strigă furios:

— Boxer, nu-ţi citeşti mesajele? Ascultă. Astăzi, ceva mai devreme, soţia lui Peter Gordon a venit la sediul FBI.

Capitolul 103

Heidi Meyer stătea singură într-o cameră de interogatorii, epuizată după trauma fizică şi psihică de neimaginat la care fusese supusă. Lumea ei se schimbase. Ea se schimbase. Cum trăise ea alături de Pete Gordon fără să-şi dea seama cu cine avea de-a face? Mintea îi era invadată de amintiri: imagini în care ea gătea pentru Pete, felul în care încerca să se înţeleagă cu el, străduindu-se să nu-l supere. Ea le dăduse naştere copiilor lui, încercase să-i aline rănile fizice şi sufleteşti şi dormise alături de el aproape în fiecare noapte în ultimii zece ani.

Iar acum, soţul ei le aruncase vieţile în aer – la propriu şi la figurat.

După ce agentul Benbow o interogase timp de trei ore, o lăsase singură cu o cană de ceai în faţă. Heidi îşi aminti ce discutaseră, cum îi dezvăluise agentului absolut tot ce ştia, pentru a-l ajuta să-l prindă pe soţul ei înainte ca acesta să ucidă din nou.

Femeia mărturisise că Pete începuse să se poarte ciudat la întoarcerea din Irak. Heidi spusese că de atunci fusese mereu furios, că speria copiii şi că, da, păstra arme în casă şi ştia cum să folosească tot felul de substanţe explozive.

Heidi îi arătase agentului Benbow vânătăile de pe braţe şi lăsase o agentă FBI să-i fotografieze urmele negre şi vineţii de pe partea interioară a coapselor.

Şi aşa cum stătea în camera fără ferestre, realiză în cele din urmă cât de mult îi urâse Pete pe ea şi pe copii. Probabil că le omorâse pe toate acele mame şi pe pruncii lor pentru că, în mintea lui, îi asocia pe aceştia cu ea, Steven şi Sherry.

Se întrebă unde era Pete şi dacă nu cumva o urmărea. Poate că o văzuse când intrase în sediul clădirii FBI şi acum o aştepta să iasă. Iar acum, după ce spusese tot ce ştia agenţilor, ce ar fi trebuit să facă? De ce nu-i spunea nimeni ce avea de făcut?

Heidi ridică privirea atunci când agentul Benbow intră din nou în încăpere însoţit de o femeie înaltă şi blondă. El o prezentă drept sergent Lindsay Boxer de la poliţia din San Francisco. Ochii lui Heidi se umplură de lacrimi. Se ridică şi îi strânse mâna lui Lindsay cu ambele mâini.

— Dumneata eşti cea care l-a găsit pe Stevie. Oh, Doamne, nu vă pot mulţumi îndeajuns!

— Cu mare plăcere, Heidi. Pot să-ţi spun pe nume?

— Desigur.

Benbow ieşi din încăpere, iar sergentul Boxer îşi trase un scaun.

— Spune-mi, te rog, ce s-a mai întâmplat. Nu am mai primit informaţii. Unde sunt acum Stevie şi Sherry?

— I-am lăsat cu prietena mea, Sarah Wells. Lucrăm împreună la liceul Booker T. Washington High.

— Şi unde e Sarah?

— E cu maşina prin zonă. Mă aşteaptă să ies. Nu se poate duce acasă. Soţul ei... ea l-a părăsit. Nu avem unde să ne ducem. Chiar dacă locuinţa mea nu ar fi explodat, trebuie să plec cât mai departe de Pete.

— Să stăm puţin de vorbă, zise sergentul Boxer.

— Desigur. O să-ţi spun tot ce vrei să afli.

— Ai mai vorbit cu soţul tău de la evenimentele petrecute la locuinţa voastră? întrebă sergentul Boxer.

— Mi-a lăsat un mesaj pe căsuţa vocală. A spus că în timp ce mergea cu maşina a plănuit să-l omoare pe Stevie, dar a văzut pe chipul băieţelului ceva care l-a făcut să renunţe. A zis „Arată exact ca mine. Dar tu, Heidi, tu nu arăţi deloc ca mine”.

— Destul de înspăimântător. Ce altceva a mai spus?

— A spus să transmit autorităţilor că, dacă nu-şi primeşte cele cinci milioane de dolari, o să ne caute pe mine şi pe copii şi o să ne împuşte. Atunci l-am contactat pe agentul Benbow. I-am dat telefonul meu mobil, cu mesajul lui Pete.

Sergentul Boxer încuviinţă încet din cap şi spuse: „Excelent”, apoi întrebă:

— Unde trăiesc părinţii tăi?

— Mama mea nu a fost căsătorită. A murit acum cinci ani. Sergent, ce ar trebui să fac?

Uşa camerei de interogatorii se deschise şi agentul Benbow reveni. Bărbatul avea o tunsoare perfectă şi o ţinută militărească, dar expresia feţei era plină de compasiune, aproape duioasă. El se aşează în capătul mesei.

— Heidi, ai auzit de programul de protecţie a martorilor? o întrebă Benbow. Vrem să vă includem pe tine şi pe copiii tăi în acest program. O să vă dăm documente cu nume noi, veţi avea identităţi noi şi o nouă locuinţă.

— Dar nu pot fi martor. Eu nu ştiu nimic.

— Am introdus în acest program oameni care se aflau în situaţii mai puţin primejdioase decât voi. Nu puteţi rămâne la

mila lui Peter Gordon. Trebuie să ne lăsaţi să vă protejăm, Heidi. Dacă-l vom găsi, dumneata vei fi un martor-cheie. A demonstrat că e capabil de violnţe împotriva dumitale. Şi dumneata poţi declara asta la proces.

Mintea lui Heidi fu năpădită de gânduri. Benbow spunea că, pentru siguranţa ei, viaţa lui Heidi Meyer luase sfârşit şi că, pentru siguranţa copiilor ei, trebuia să dispară, să şteargă cu buretele viaţa ei reală şi să o ia la capăt sub altă identitate.

La naiba, asta era de neconceput! Doar Sarah ar fi putut să o ajute să suporte aşa ceva. Heidi le spuse sergentului Boxer şi lui Benbow despre Sarah Wells, buna ei prietenă şi confidentă, naşa lui Stevie. Se ţinu tare pe poziţii, spunând că Sarah trebuia să intre în program împreună cu ei.

Benbow părea îngrijorat şi deranjat într-o oarecare măsură.

— E foarte riscant, Heidi. Dacă Sarah îşi contactează soţul sau ia legătura cu vreo cunoştinţă, v-ar putea pune pe tine şi pe copii în pericol de moarte.

— Am încredere în Sarah. O iubesc. Ea e singura mea familie.

Benbow începu să bată cu degetele în masă, apoi spuse:

— În regulă. O să vă ducem la o locuinţă sigură în timp ce ne vom ocupa de celelalte aranjamente. Trebuie să plecaţi acum, Heidi. Fără să sunaţi pe nimeni, fără să vă luaţi rămas-bun de la cineva. Nu puteţi lua nimic cu voi în afară de hainele cu care sunteţi îmbrăcaţi.

Heidi era copleşită de această iminentă şi desăvârşită ruptură cu trecutul şi, în acelaşi timp, de ideea unui viitor fără Pete. Oare cum era să trăiască fără să se teamă, să fie alături de Sarah în fiecare noapte şi zi?

Puteau să se bucure toţi patru de viaţă.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi care i se prelinseră şuvoaie pe obraji. Îşi acoperi faţa cu palmele şi lăsă lacrimile să-i curgă. Când reuşi să vorbească din nou, le spuse lui Boxer şi Benbow:

— Vă mulţumesc! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Mulţumesc!

Capitolul 104

Am ieşit în stradă împreună cu Heidi. Umflată de atâta plâns şi confuză, aceasta ridică ochii spre mine.

— Nu ştiu ce să le spun copiilor, zise ea.

— Ştiu că vei găsi cuvintele necesare, Heidi. Înţelegi ce se va întâmpla în continuare?

— Vom sta în noaptea asta în casa din LA pusă la dispoziţia noastră de FBI până ce se termină toate aranjamentele. Apoi vom lua avionul...

— Nu-mi spune unde veţi pleca. Să nu spui asta nimănui.

— Vom cădea de pe marginea lumii.

— Aşa este. Aceea e prietena ta, Sarah? am întrebat eu la vederea unui Saturn roşu care oprise lângă bordură

— Da. Ea este.

Heidi se îndepărtă de mine şi se aplecă în maşina, pe fereastra din dreptul pasagerului. Vorbi cu femeia de la volan şi spuse:

— Sergent Boxer, ţi-o prezint pe prietena mea, Sarah Wells.

Sarah era o brunetă drăguţă, nemachiată, până în treizeci de ani, îmbrăcată în nişte haine prea largi pentru ea.

Aceasta puse pe bancheta alăturată o minge roz din cauciuc şi îmi întinse mâna. Strângerea ei era deosebit de fermă.

— Îmi pare bine să vă întâlnesc, în sfârşit. Mulţumesc pentru tot.

Chipul femeii avea o expresie ciudată, de parcă i-ar fi fost frică de mine. Oare mai avusese probleme cu poliţia?

— În sfârşit? am întrebat eu.

— De când l-aţi găsit pe Stevie, asta vreau să spun.

— Desigur.

Stevie stătea pe bancheta din spate a maşinii, lângă o fetiţă. Băieţelul lipi palma de geam şi spuse grav:

— Bună ziua, doamnă.

— Bună, Stevie, i-am răspuns, lipindu-mi la rândul meu palma care depăşea cu mult mânuţa lui de cealaltă parte a geamului.

Fetiţa anunţă solemn:

— Stevie e îndrăgostit de dumneavoastră.

Le-am zâmbit celor doi copii, iar Heidi mi-a dăruit o îmbrăţişare călduroasă şi sinceră. Se urcă apoi în maşină şi îmi mai strânse o dată mâna.

— Fii fericită, i-am urat eu.

— Şi dumneata la fel.

Un sedan negru opri lângă Saturn şi agentul Benbow scoase capul pe geamul acestuia, ca să-i spună lui Sarah că avea să meargă în faţă. O a doua maşină se poziţionă în spatele Saturnului şi micul convoi de trei maşini porni la drum escortându-i pe Heidi, Sarah şi pe copii spre următorul capitol al unui nou început.

Speram să aibă parte de o viaţă bună.

Am rămas în stradă până ce maşinile au dispărut din raza mea vizuală. M-am gândit la Heidi, întrebându-mă cum avea să reacţioneze Pete când şi-ar fi dat seama că aceasta dispăruse împreună cu copiii. Şi m-am întrebat cum Dumnezeu aveam să-l găsim înainte să ucidă din nou.

Capitolul 105

Leonard Parisi arăta foarte neglijent în dimineaţa următoare, când eu şi Yuki am ajuns la biroul lui pentru a cere un mandat de percheziţie.

Parisi, cunoscut drept „Câinele Roşu” datorită părului său roşcat şi tenacităţii de care dădea dovadă, scotoci cu „labele” printre fotografiile bijuteriilor furate, în valoare de aproximativ patru milioane de dolari, şi analiză copia scrisorii de la Hello Kitty.

— Aveţi vreun indiciu? Ştiţi cine ar putea fi această Kitty?

— S-a strecurat prin mulţimea care intra pe uşa din faţă. Camerele de supraveghere au surprins momentul în care intra mulţimea, dar nu am putut vedea cine a lăsat geanta, îi explică Yuki.

— Sergent?

— Nu avem nimic referitor la identitatea ei, i-am spus eu. Bijuteriile sunt la laborator. Până acum nu am găsit amprente pe niciun obiect. Tot ce ştim este că Hello Kitty a returnat absolut toate bijuteriile. Cred că asta îi conferă o oarecare credibilitate atunci când spune că nu a ucis-o pe Casey Dowling.

— La ce dracu’ mai sunt bune camerele astea de supraveghere? bombăni Parisi.

La fel ca noi ceilalţi, Parisi încasase multe bobârnace pentru numărul mic de condamnări din cadrul departamentului său, având în vedere creşterea ratei criminalităţii din San Francisco. Asta ar fi trebuit să fie vina noastră, a poliţiei, pentru că nu prezentaserăm procurorilor destule dovezi astfel încât aceştia să poată construi cazuri solide împotriva suspecţilor.

— Deci, cu ce rămânem în cazul ăsta, sergent? Cu o declaraţie nefondată a unui anonim – un hoţ de bijuterii care se autodenunţă că a furat, dar susţine că nu a comis nicio crimă. Crezi cu adevărat că Dowling a făcut-o?

— Kitty a fost foarte categorică în ambele conversaţii telefonice, iar eu consider că spune adevărul.

— Ea nu contează. E un nimeni, o fantomă. Dar Dowling?

I-am spus lui Parisi ce aflasem de la Caroline Henley, cea care era iubita lui Dowling de mai bine de doi ani.

I-am explicat faptul că averea netă a lui Dowling era de ordinul zecilor de milioane şi din moment ce un divorţ l-ar fi

costat enorm, acesta ar fi fost un motiv plauzibil să-şi omoare nevasta. I-am spus că povestea lui Dowling avusese destul de multe lacune şi că explicaţiile lui cu privire la zgomote, împuşcături sau strigătele soţiei se schimbaseră cu trecerea timpului.

— Ce altceva?

— Părul lui era ud când l-am chestionat după crimă.

— Adică a făcut duş ca să scape de dovezi?

— Asta e ceea ce credem.

Câinele Roşu împinse dosarul cu fotografii pe birou, în direcţia mea.

— Un duş nu este un temei probatoriu. Înainte de a percheziţiona casa starului de cinema şi înainte ca media să afle toate astea, noi riscând astfel să fim acuzaţi de defăimare, ai face mai bine să găseşti nişte dovezi solide decât mărturia unei hoaţe care spune că nu ea a comis crima, sau decât faptul că Dowling a făcut un duş. Nu e un temei probatoriu pentru un mandat, Yuky, îi explică Parisi. Nu va funcţiona.

Capitolul 106

Am tras cu toată puterea scaunul de la birou şi l-am izbit de coşul de gunoi, apoi am repetat gestul pentru efectul liniştitor pe care zgomotul acesta îl avea asupra nervilor mei.

I-am spus lui Conklin:

— Câinele Roşu nu ar face rost de un mandat decât cu pistolul la tâmplă.

Conklin ridică ochii spre mine şi zise:

— Ce ciudat că spui asta! Am urmărit câteva filme vechi cu Dowling noaptea trecută. Ia priveşte!

Conklin roti monitorul computerului ca să văd mai bine. M-am aşezat apropiindu-mă cu scaunul de birou şi i-am privit monitorul lui Conklin. Am văzut ceea ce părea a fi un studio de filmare şi decorurile specifice pentru un film vechi de spionaj.

Night Watch[27], zise Conklin. A făcut filmul ăsta cu decenii în urmă, cu Jeremy Cushing. Un film formidabil, dar de fapt un soi de parodie care a devenit un adevărat cult pentru amatorii genului. Ia uite!

Pe ecran l-am văzut pe Dowling: în costum negru, cu favoriţi şi privire încruntată, ţinând în mână un pistol.

— Nu pot să cred? Este un ’44?

— Un Ruger Blackhawk. E un revolver cu o singură acţiune şi şase gloanţe, îmi explică partenerul meu, făcând clic pe o altă fotografie.

Faimosul şi regretatul Jeremy Cushing îi înmâna lui Dowling drept amintire un revolver într-o poză în care îşi strângeau mâinile. Aproape că puteai auzi pocnetul bliţurilor.

Conklin apăsă o tastă şi imprimanta porni, livrându-ne automat câteva copii ale fotografiilor.

Am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Yuki.

— Prinde-l pe Câinele Roşu înainte să plece în al altă parte. Cobor şi eu acum.

Am ajuns la reşedinţa magnifică a lui Dowling din Nob Hill înainte de prânz – trei maşini pline cu poliţişti de la Omucideri, nerăbdători să facă o arestare. Am apăsat soneria, iar Dowling a apărut în uşă îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albă descheiată.

— Sergent Boxer, mă întâmpină el.

— Bună ziua, din nou. Cred că vi-l amintiţi pe inspectorul Conklin. Şi aş vrea să v-o prezint pe Yuki Castellano, asistenta procurorului general.

---

[27] *Paznicul de noapte* (n.tr.)

Yuki îi înmână lui Dowling mandatul de percheziţie.

— Am fost colegă de facultate cu Casey, ştiţi? zise ea intrând pe lângă Dowling în holul vast şi minunat decorat.

— Nu cred să fi menţionat vreodată numele dumneavoastră. Hei, nu permit...

Chi, McNeil, Samuels şi Lemke năvăliră în casă, chiar în urma noastră, cu determinarea unor poliţişti care făceau un raid la o cârciumă ilegală pe vremea prohibiţiei. Am avut un moment de panică. În ciuda convingerii mele, pe care de altfel i-o împărtăşisem şi lui Parisi, că Dowling nu s-ar fi descotorosit niciodată de un suvenir de la ultimul film al lui Jeremy Cushing, acum nu mai eram atât de sigură pe ceea ce-mi spunea instinctul.

— Staţi puţin, zise Dowling. Ce anume căutaţi?

— Veţi afla când vom găsi ceea ce căutăm, i-am spus eu.

Am urcat scara în spirală îndreptându-mă spre dormitorul principal, în timp ce restul echipei mele scotocea toată casa. Am auzit telefonul sunând şi apoi ţipetele lui Dowling. Vocea lui era plină de indignare.

— Ei bine, Peyser, de asta există avocaţi pe lume! Întoarce-te din Napa chiar acum!

Am intrat în camera starului. Cincisprezece minute mai târziu, nu era sertar sau raft din casă pe care să nu-l fi luat la mână.

Tocmai trăgeam salteaua de pe pat când mai mult am simţit decât am auzit prezenţa unei alte persoane în încăpere. Am ridicat privirea şi am văzut-o pe femeia creolă în uniformă neagră de menajeră. Îmi aminteam de ea. La o zi după ce Casey Dowling fusese împuşcată, atunci când eu şi Conklin îl vizitaserăm pe Marcus Dowling pentru interogatoriu, această femeie ne adusese două sticle de apă.

— Tu eşti Vangy, nu-i aşa?

— Sunt imigrant ilegal.

— Înţeleg, dar... asta nu e treaba departamentului meu. Ce vrei să-mi spui?

Vangy îmi ceru să o urmez la demisol, acolo unde era spălătoria. Când am ajuns acolo, femeia a aprins lumina de deasupra maşinii de spălat şi a uscătorului. A apucat cu ambele mâini uscătorul şi l-a tras de lângă perete. Întinse arătătorul către furtunul de evacuare, un tub flexibil cu diametrul de vreo zece centimetri, prin care era evacuat aerul cald din uscător către exterior.

— Aici l-a ascuns, îmi spuse femeia. L-am auzit zdrăngănind. Cred că lucrul pe care-l căutaţi este înăuntru.

Capitolul 107

Eram în camera de interogatorii cu numărul doi, cea mai mare dintre camerele noastre destinate interogatoriilor şi dotată cu cele mai bune echipamente electronice.

Am verificat camera video şi m-am asigurat că aceasta funcţiona corespunzător înainte ca Dowling să fie adus înăuntru şi invitat să se aşeze pe scaunul amplasat cu faţa spre geam.

Voiam o mărturisire completă – pentru mine, Conklin, Yuki şi pentru Câinele Roşu Parisi. Voiam să fac cât mai repede şi mai sigur dreptate pentru Casey Dowling. Şi voiam să închid cazul pentru Jacobi.

Dowling îşi încheiase nasturii de la cămaşă şi îşi pusese deasupra un sacou. Părea foarte stăpân pe situaţie. Era de admirat calmul de care dădea dovadă din moment ce revolverul lui era într-o pungă de plastic pentru dovezi, pe masă.

Conklin, de asemenea, părea complet relaxat. Probabil că făcea eforturi să nu rânjească. Obţinuse acest drept, dar eu nu voiam să mă bucur prea repede de victorie.

Dowling se iubea atât de mult pe sine încât era convins, probabil, că nimeni nu putea să-l atingă.

— Avocatul meu e pe drum, zise Dowling.

Am auzit o bătaie în uşă şi i-am deschis lui Carl Loomis, un specialist în balistică de la laboratorul de expertize criminalistice. I-am făcut semn către arma din pungă, iar el a luat-o de pe masă, s-a întors spre Dowling şi i-a spus:

— Vă admir foarte mult, domnule Dowling.

— Loomis, testele balistice sunt prioritatea acum, i-am spus.

— Vei avea rezultatul într-o oră, sergent, zise el plecând cu dovada.

M-am întors către Dowling, care-mi arăta cât de nonşalant era rezemându-se de spătarul scaunului şi balansându-se pe picioarele din spate ale acestuia.

— Domnule Dowling, vreau să mă asigur că înţelegeţi care este situaţia dumneavoastră. Atunci când cei de la laborator vor trage cu arma dumneavoastră, testul făcut cartuşului va demonstra dacă acesta se potriveşte cu gloanţele extrase din trupul lui Casey Dowling.

— Asta-i părerea dumitale.

Conklin îmi spuse:

— Îţi vine să crezi ce tare se ţine tipul ăsta? Să-l reţinem sub suspiciunea de crimă! L-am prins! E terminat!

— Spuneţi-ne ce s-a întâmplat, i-am zis lui Dowling. Dacă ne scutiţi de pierderea de timp şi de costul unui proces, procurorul va ţine seama de asta...

— Chiar aşa? Juri?

— Doar ca să ştiţi, procurorul pleacă acasă la ora cinci, adică peste cincisprezece minute. Şansa dumitale de a încheia un târg se reduce minut cu minut.

Dowling pufni ironic, iar Conklin izbucni în râs. Ieşi din cameră şi se întoarse cu trei pahare mari de cafea, adăugând cu gesturi ostentative lapte şi zahăr în paharul meu în timp ce fredona tema muzicală din filmul *Night Watch*. Era un cântecel plăcut, care fusese la modă atunci când filmul de spionaj al celor doi, Dowling şi Cushing, făcuse furori pe marile ecrane.

Dowling se schimbă la faţă atunci când realiză ce fredona Rich. Nonşalanţa se evaporă. Picioarele din spate ale scaunului rămaseră pe podea. Probabil că melodia aceea îl făcuse pe Dowling să se răzgândească mai mult decât orice altceva.

Capitolul 108

Telefonul mobil al lui Dowling începu să sune. Aceta se uită la numele apelantului, deschise telefonul şi spuse.

— Peyser? Unde eşti? Ce faci? Vii încoace?

Dowling aşteptă răspunsul avocatului său, apoi spuse:

— Nu eşti bun de nimic! De nimic!

Închise telefonul şi se uită la ceas.

— Sună-l pe procuror. O să vorbesc cu voi din proprie iniţiativă, zise Dowling. Nu am nimic de ascuns. Am nevoie de ceva scris din partea voastră sau a procurorului?

— Nu, i-am răspuns eu. I-am făcut apoi semn către camera din colţul biroului, de deasupra capului meu. Totul este filmat.

Dowling încuviinţă din cap. Era pe ecran. Locul unde-i plăcea să fie.

— Am minţit pentru a-i proteja lui Casey reputaţia, zise el. Casey aflase că aveam o iubită. Ea m-a ameninţat cu pistolul. M-am luptat cu ea încercând să i-l smulg din mâini, dar arma s-a descărcat.

— Înainte sau după ce hoţul a dispărut pe geam? l-am întrebat eu.

— Hoţul plecase. Probabil că atunci i-a venit ideea. Casey a considerat că era şansa ei să mă împuşte. A luat pistolul din noptieră şi a început să strige la mine. Am încercat să i-l iau, dar pistolul s-a descărcat. Acesta e adevărul.

— Domnule Dowling, sunteţi sigur că vreţi să susţineţi această versiune? Soţia dumneavoastră a încasat două gloanţe, vă amintiţi? Unul în piept. Altul în gât. Era goală şi neînarmată. Pe pielea ei nu era nici urmă de praf de puşcă. Asta înseamnă că stăteaţi la cel puţin doi metri unul de celălalt. Unghiul din care au fost trase acele focuri o să confirme această ipoteză.

— Nu aşa s-a întâmplat...

— Exact aşa s-a întâmplat, domnule Dowling, am spus eu. Rugerul este un revolver cu simplă acţiune. Trebuie să armezi cocoşul de fiecare dată înainte de a trage. Am întins braţul ca şi cum mâna mea ar fi fost un pistol. Am armat „cocoşul”, adică degetul meu mare, şi am spus „Bang”, apoi am repetat acţiunea şi am mai spus odată: „Bang”. Veţi încerca să convingeţi un juriu că a fost legitimă apărare?

— Dar a fost legitimă apărare. S-a întâmplat exact aşa cum am spus, insistă Dowling. Actorul bolborosea acum, dicţia lui

impecabilă fiind stâlcită de un sâsâit, însă nu renunţă la povestea lui. Ea a încercat să mă omoare. I-am smuls pistolul şi acesta s-a descărcat. Poate că am intrat în panică şi am tras de două ori. Nu-mi mai amintesc. Eram speriat, zise el, de această dată cu lacrimi în ochi. Îmi pare rău, zise el cu o voce nesigură. Am iubit-o. Întrebaţi pe oricine. Nu ar fi trebuit să o înşel niciodată. E greu, nu înţelegeţi? Femeile îmi fac mereu avansuri. Casey nu a înţeles niciodată acest lucru.

Uşa se deschise din nou, de această dată fără ca nimeni să bată în uşă, şi Tom Peyser, confidentul lui Dowling, un avocat plătit cu o mie de dolari pe oră, intră în încăpere.

— Să nu spui nimic, Marc. Care sunt acuzaţiile? mă întrebă avocatul.

Aveam sentimente năvalnice şi contradictorii: furie şi exaltare în acelaşi timp.

Declaraţia lui Dowling era înregistrată, iar procurorul avea să o folosească împotriva lui ca să-l înfunde.

Nici măcar nu l-am privit pe avocat. Am spus doar:

— Ridicaţi-vă, domnule Dowling. Sunteţi arestat pentru uciderea lui Casey Dowling. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic…

Conklin îi puse cătuşele lui Dowling, în timp ce eu îi citeam drepturile. Dowling protesta încă:

— A fost legitimă apărare!

— Cine ştie? Poate că juraţii vă vor crede, i-am spus uitându-mă la chipul de care se îndrăgostiseră pe vremuri mii de femei. Dar ştiţi ce cred eu? Sunteţi un actor prost. Chiar foarte prost.

Capitolul 109

Nu ştiu dacă am mai simţit vreodată atâta nevoie să beau ceva. M-am întâlnit cu Cindy la parterul clădirii la şase jumătate şi am hotărât să mergem cu Explorerul meu la Susie's. Mă bucuram că puteam să petrec ceva timp singură cu Cindy, mai ales că aveam ceva exclusiv, destul de picant pentru ea.

Ploaia începea să se înteţească – obişnuita furtună din fiecare seară. În timp ce ştergătoarele se mişcau ritmic pe parbriz, îndepărtând apa, i-am povestit lui Cindy cum „bomba" livrată la Palatul de Justiţie s-a dovedit a fi un pachet cu bijuterii de patru milioane de dolari.

— Cred că Hello Kitty a returnat bijuteriile pentru că nu voia ca acuzaţia aceea de „crimă în timpul jafului" să-i atârne deasupra capului.

— Dar ce scria, mai exact, în scrisoarea trimisă de ea? întrebă Cindy.

— Cindy, poţi avea exclusivitate în privinţa lui Kitty, dar faptul că îl vom acuza pe Dowling de crimă trebuie să rămână confidenţial, ne-am înţeles?

— Bine, zise Cindy. O să găsesc o altă sursă pentru ştirea cu Dowling mâine-dimineaţă. Dar e incredibil faptul că Hello Kitty a înapoiat bunurile.

I-am zâmbit lui Cindy, citându-i din scrisoarea lui Hello Kitty, apoi am parcat cât mai aproape de Susie's. Am coborât amândouă din maşină chicotind ca nişte fetiţe şi am fugit prin ploaia torenţială până la intrarea în local.

Să intri la Susie's este o experienţă unică de fiecare dată. Noi am frecventat acest local ani la rând, aşa că avem multe amintiri legate de el. Aroma deosebita de tocană de peşte – una dintre specilităţile condimentate de la Susie's – te întâmpina de la uşă. Formaţia interpreta o melodie, iar la bar erau o mulţime de singuratici.

Am zărit-o pe Yuki stând pe un scaun înalt din faţa barului. Mi-am făcut loc prin mulţime, împreună cu Cindy, şi am bătut-o pe umăr pe Yuki, iar ea s-a întors şi ne-a îmbrăţişat pe mine şi pe Cindy. Apoi ne-a făcut cunoştinţă cu barmanul strigând ca să acopere zgomotul infernal.

— Lindsay, Cindy, vi-l prezint pe Miles La Liberte. Miles, ele sunt prietenele mele, Lindsay Boxer şi Cindy Thomas.

Am dat mâna cu Miles şi în timp ce ne luam rămas-bun de la el, Yuki s-a aplecat peste tejgheaua barului şi la sărutat pe buze.

L-a sărutat!

— Am lipsit prea mult din decor, i-am spus lui Yuki în timp ce treceam pe lângă bucătărie, îndreptându-se spre separeul din spatele localului. Ce înseamnă ceea ce tocmai am văzut?

— E drăguţ, nu-i aşa?

Yuki izbucni în râs şi luă meniurile de la Lorraine, apoi ne-am aşezat toate trei în separeul nostru. Am păstrat scaunul de lângă mine pentru Claire.

— Al naibii de drăguţ, am spus eu. Şi de când durează această relaţie?

— De câteva săptămâni.

— Deci este ceva… serios?

— Da, zise ea roşind şi zâmbind, în acelaşi timp.

— *Uau*, exclamă Cindy. Ai ţinut asta *secret*?

— Bravo ţie, Yuki! Un caz nou şi un iubit nou. O carafă de bere, te rog, i-am spus lui Lorraine. Patru pahare.

— Şi eu am de făcut un anunţ, zise Claire împreunându-şi mâinile şi aplecându-se plină de entuziasm peste masă şi peste mine, căzându-mi practic în poală. Eu şi Rich locuim împreună, zise ea.

— Uau, asta e *fantastic*, am spus eu şi am simţit asta din plin. Sută la sută. El nu mi-a spus nimic, am adăugat eu.

— Am vrut să-ţi dau eu vestea, zise ea.

Berea comandată ajunse pe masă, alături de un bol cu chipsuri de banane, iar Cindy începu să povestească despre cum împărţiseră spaţiul destinat garderobei şi că patul era prea moale pentru Rich, iar eu m-am gândit că trecuse mult timp de când nu mai fuseserăm fericite toate în acelaşi timp. Mi-aş fi dorit să fie acolo şi Claire, pentru a se bucura împreună cu noi.

M-am întors, am aruncat o privire peste umăr şi am văzut-o înaintând grăbită pe culoarul îngust către separeul nostru. Expresia chipului ei putea fi comparată doar cu o eclipsă de soare. O furtună cu tunete şi fulgere era pe cale să se declanşeze.

Capitolul 110

Claire nici măcar nu ne salută. Se aşează în separau, îşi turnă un pahar de bere şi spuse:

— Îmi pare rău că am întârziat. Am stat până acum să verific în baza de date a Centrului de Medicină Legală, încercând să găsesc măcar un indiciu care să ne ajute să punem capăt dezastrului creat de Psihopatul Ruj de Buze. Edmund spune că ar trebui să dau jos de pe panoul din biroul meu pozele cu bebeluşii aceia morţi, dar vreau să le ţin expuse acolo până ce diavolul ăsta va fi arestat.

— Ai aflat ceva? am întrebat-o eu.

— Nu pot găsi ceva care să se potrivească în baza noastră de date. Nu am mai avut alte execuţii mamă-copil până acum şi nici litere scrise cu ruj. Tipul de dispersie a prafului de puşcă e unic. Care e motivaţia lui! Care o fi problema lui, ce-i declanşează psihoza? Nu am idee. Cindy, poţi să-mi dai chipsurile?

— El spune că face asta pentru bani, zise Cindy.

Claire încuviinţă din cap, apoi ridică mâna semnalând că nu terminase încă tot ce avea de spus. Mâncă un chips şi luă o înghiţitură de bere, apoi reluă ideea.

— În regulă. E ceva neobişnuit, nu-i aşa, Linds? Un psihopat motivat de bani? Dar, oricum, să ne gândim la mesajul acela pe care l-a scris Gordon pe parbrizul maşinii proprii. „Acum vreau cinci milioane. Nu stricaţi din nou totul.” Ce se va întâmpla acum? mă întrebă Claire.

— FBI-ul are maşina în custodie acum şi e cazul lor. Şi eu am fost solicitată să colaborez, e adevărat, dar Benbow este cel responsabil.

Cindy interveni:

— Ce s-ar întâmpla dacă am face noi ceva? Dacă *Chronicle* ar răspunde mesajului scris pe parbriz cu o scrisoare deschisă către criminal, aşa cum am mai făcut?

— Fii mai explicită! La ce te gândeşti? întrebă Yuki.

— Să zicem că Henry Tyler scrie scrisoarea. El spune „Avem cele cinci milioane şi vrem să stabilim o întâlnire”. Şi îl provoacă pe criminal întorcându-i mesajul: „Nu strica totul din nou”.

— Şi apoi? o întrebă Yuki pe Cindy. Îi întindeţi o altă capcană? Cum se va sfârşi?

Speram să fie o capcană care să nu mă mai implice. Nu ştiam dacă aş fi putut repeta ce făcusem în acea zi îngrozitoare, cu telefonul acela mobil agăţat de gâtul meu, fără să ştiu dacă şi când Gordon avea să ia banii şi să mă împuşte.

Dar trebuia să recunosc ceea ce era evident.

— Vreţi să spuneţi că, dacă FBI-ul nu face repede ceva, Gordon va omorî şi mai mulţi oameni ca să se facă înţeles, am spus eu.

— Mai multe mame şi copii, zise Cindy.

— Da, la asta mă gândesc, recunoscu Claire. Am o idee interesantă, diferită de cea anterioară. Cred că ar putea funcţiona.

Capitolul 111

Era a treia mea noapte la rând în duba de supraveghere, împreună cu Conklin şi Jacobi. Vehiculul era izolat fonic, lipsit de ventilaţie şi conectat wireless cu două poliţiste sub acoperire din zona Nordstrom, San Francisco Centre, care împingeau nişte cărucioare cu păpuşi de mărimea unor bebeluşi. O ascultam pe cea care ţinea loc de momeală şi pe care trebuia să o supraveghez eu – agenta Heather Thomson – care fredona *Can't Touch Me*. Conklin o supraveghea pe Connie Cacase, recrut la Moravuri, o tânără de douăzeci de ani cu înfăţişare naivă şi inofensivă.

Mai erau încă şapte dube pline cu poliţişti de la trei divizii, dar şi cu agenţi FBI, fiecare vehicul urmărind şi supraveghind agenţi sub acoperire care împingeau cărucioare în toate mallurile din oraş.

În timp ce presa dădea non-stop alarma asupra Criminalului Ruj de Buze, primarul, cei de la poliţie şi FBI-ul refuzaseră să publice un mesaj pentru Peter Gordon. Şi nici el nu mai stabilise niciun contact.

Să fi fost furios? Stresat? Aştepta momentul potrivit? Unde era?

Dacă era devotat tiparului său, aşteptase destul de mult până să înceapă din nou să ucidă.

Duba noastră era parcată pe Sutter, la o aruncătură de băţ de parcarea de la Sutter-Stockton, la numai o stradă de Nordstrom şi la două străzi distanţă de Macy’s Union Square.

Cu căştile în urechi, Jacobi păstra legătura cu dispeceratul poliţiei şi avea un microfon deschis permanent pentru agentul special Benbow, care se afla într-un centru mobil de comandă parcat la două străzi de locul în care ne aflam noi.

Planul lui Claire avea sens, dar era departe de a fi infailibil. Eram cu toţii gata să sărim, dar deocamdată nu aveam pe cine sări. Jacobi făcea schimb de informaţii cu Benbow când am auzit în căşti nişte împuşcături. Heather se opri brusc din fredonat.

— Heather? am strigat eu în microfon. Spune ceva!

— Au fost nişte focuri de armă? întrebă ea.

— Nu vezi nimic?

— Sunt pe Stockton. Cred că împuşcăturile s-au auzit din parcarea supraetajată.

Am strigat la Jacobi şi Concklin:

— Focuri de armă! Agentul Thomson e bine. Richie, ce ştii de Connie? E teafără?

— Connie e bine.

— Nu ştiu ce naiba s-a întâmplat, dar e de rău. Păstrează legătura, i-am spus lui Jacobi.

Mi-am pus vesta antiglonţ, m-am dus în spatele dubei, am deschis portierele şi am ieşit din maşină. Concklin era chiar lângă mine.

Să fi ieşit Peter Gordon la suprafaţă? Dacă era aşa, ce făcuse?

Capitolul 112

Peter Gordon o urmărise pe femeie prin magazin, uitându-se cum aceasta îşi acoperea copilul cu o pătură până sub bărbie, înainte de a ieşi cu căruciorul în răcoarea nopţii.

Ţinta lui nu era regina frumuseţii, dar avea nişte mişcări fascinante din şolduri, mersul ei fiind legănat şi unduitor. Pete îi dădu chiar şi un nume: Wilma Flintstone, care i se potrivea perfect. O rochiţă cu buline, părul răsucit în sus şi Pebbles în cărucior. Wilma îşi puse geanta în căruciorul copilului şi părăsi trotuarul îndreptându-se către parcarea de la Sutter şi Stockon. Pete ştia foarte bine parcarea. Era enormă – o mulţime de paliere pe mai multe etaje –, ultimul nivel de sus fiind descoperit, vizibil de pe clădirile înalte din jur.

Gordon păstra o distanţă constantă de trei metri de Wilma, fără să scape din ochi grupurile de agenţi de securitate din colţurile incintei, când o familie de patru idioţi se intercală între el şi Wilma, periclitându-i zona de siguranţă. Pete bătu în retragere. Îşi trase pe ochi cozorocul şepcii şi urmărindu-şi ţinta în parcare, înaintă pe pasarela pietonală îngustă care mărginea rampa. Familia care-i bloca vizibilitatea dispăru. Pete mări din nou pasul, căutând-o din ochi, printre rândurile de maşini parcate pe Wilma, în rochia ei cu buline. Erau trecători peste tot.

Se auzeau motoare pornind şi scârţâit de anvelope atunci când vehiculele coborau rampa.

Pete începu să-şi facă griji că o pierduse pe Wilma, când rochia ei îi sări în ochi. Femeia se chinuia să vâre căruciorul în cabina unui ascensor. Uşile se închiseră după ea şi indicatorul de deasupra se aprinse, semnalând că ascensorul urca, apoi se opri la numărul trei. Pete se repezi spre scări şi urcă într-un suflet două etaje. Când ajunse la nivelul al treilea nici măcar nu gâfâia.

Şoferii maşinilor căutau pe culoare câte un loc liber de parcare, dar în jurul lui nu mai văzu pe nimeni care să meargă pe jos. Pete îşi atinse arma de la centură, ocoli un stâlp şi ajunse în faţa Wilmei. Se opri şi îi aruncă o privire.

Ea îl văzu.

Pe chipul Wilmei se citea panica. Ea se zgâi la el făcând ochii mari, apoi întoarse căruciorul încercând să-l evite, şi o luă la fugă spre maşina ei. Roţile căruciorului scoteau un scârţâit ciudat – un soi de wic-wic – pe asfalt.

— Domnişoară, strigă Pete. Vreţi să aşteptaţi o clipă?

Wilma îi strigă peste umăr:

— Stai departe de mine! *Nu te apropia*!

Wilma îl descoperise, probabil, dar nu avea unde să fugă din cauza copilului care-i îngreuna mişcările.

— Doamnă, m-aţi înţeles greşit. Telefonul meu e mort. Uitaţi-vă.

Femeia se lipise cu spatele de Volkswagenul ei Passat, cu o mână pe mânerul căruciorului şi cu gura căscată, în timp ce căuta disperată cu privirea pe cineva care să o ajute. Copilul scoase un ţipăt. Wilma se întinse peste cărucior, iar când se ridică, Pete văzu că femeia ţinea îndreptat spre el un pistol de calibru 22. El încercă să-şi scoată pistolul, dar acesta i se agăţă în cămaşă. Gura pistolului său se ridica spre femeie când auzi împuşcătura şi simţi o arsură în umărul său drept. Arma îi sări din mână şi zdrăngăni la impactul cu pardoseala de beton.

Pete strigă „Târfă proastă!” şi se aplecă după pistol. Un glonţ şuieră la numai doi centimetri de nasul lui şi se înfipse în beton. Se rostogoli şi rămase întins pe spate ţinând pistolul în mâna stângă.

— Nu mişca, Wilma, zise el, ochind.

Dar vederea i se înceţoşă şi luminile începură să-i joace în faţa ochilor. Apăsă pe trăgaci de câteva ori la rând, dar nu reuşi să o doboare. Wilma trase din nou.

Şi continuă să tragă.

Capitolul 113

Alergam pe Sutter în timp ce Jacobi urla în telefonul pe care-l ţineam lipit de ureche:

— *Nu e unul de-ai noştri*!

— *Mai spune o dată.*

— Niciunul dintre oamenii noştri nu e implicat în schimbul de focuri. Am primit un apel la 911. Focuri de armă în parcarea de la Sutter-Stockton. Al treilea etaj.

L-am strigat pe Conklin peste urletul tânguitor al sirenelor. Eram la mai mulţi metri de parcare, dar în scurt timp am ajuns înăuntru, paşii noştri răsunând pe treptele din tablă striată pe care le urcam câte două odată, cu armele scoase.

Am ajuns la etajul al treilea şi am auzit un copil ţipând. Am alergat în direcţia din care venea ţipătul. O femeie de vreo douăzeci de ani stătea încremenită, la numai câţiva metri de un bărbat cu faţa în sus şi picioarele şi mâinile întinse în lături. Ea ţinea un pistol.

M-am apropiat încet de femeie, cu insigna ridicată, şi i-am spus:

— Sunt sergentul Boxer. E totul în regulă acum. Vă rog să-mi daţi pistolul.

— E chiar el, nu-i aşa? zise ea, încă transfigurată, în timp ce copilul ţipa în spatele ei. Femeia aceea, medicul legist, a spus să purtăm armă, iar eu am ascultat-o. El e, nu? E criminalul, nu-i aşa?

Am fost nevoită să-mi bag pistolul în toc, să scutur încheietura femeii şi să-i desprind pe rând degetele de pe pistolul de calibru 22.

La câţiva metri distanţă, Conklin trase un şut pistolului rămas în mâna inertă a bărbatului întins la pământ.

M-am dus lângă Conklin şi am pus degetele pe artera carotidă a bărbatului căzut.

— Rich, are puls.

Conklin chemă o ambulanţă, iar maşinile de poliţie urcară rampa. L-am privit pe Peter Gordon, fără să mă pot abţine. Acesta era monstrul care executase inutil oameni, dintre care cinci copii. Un criminal care îşi terorizase familia şi ţinuse ostatic un oraş întreg.

Bărbatul sângera abundent înroşind pardoseala din beton. Nu voiam să-l pierd. Voiam să-l văd în salopeta portocalie de puşcăriaş, încătuşat în boxa acuzaţilor.

Voiam să aud versiunea lui distorsionată despre lume. Voiam să plătească cu nouă pedepse consecutive pe viaţă, câte una pentru fiecare fiinţă pe care o asasinase. Voiam să *plătească*.

Am pus mâna pe rană, încercând să opresc şuvoiul de sânge care ţâşnea din artera lui femurală. Aproape ca am sărit în sus atunci când Gordon a întredeschis ochii, ca un somnambul, şi i-a întors spre mine, spunând:

— Scum… po. Cred că… sunt împuşcat.

M-am aplecat atât de aproape de faţa lui, încât parcă simţeam o adiere atunci când închidea şi deschidea ochii.

L-am întrebat:

— De ce i-ai împuşcat, ticălosule?

El zâmbi, spunând:

— De ce nu?

Apoi expiră, horcăi şi muri.

Epilog

911

Capitolul 114

Era 25 septembrie, iar Joe şi cu mine invitaserăm la masă câţiva prieteni pentru a sărbători reuşita noastră şi zilele fericite ce aveau să urmeze.

În cuptor se perpelea un jambon cu glazură picantă de mango. Martha cerşea umilă o bucată de carne, dar primi în schimb un biscuit Milk-Bone.

Aveam pe mine un chimono şi o mască de avocado în timp ce curăţăm cartofii, iar Joe tăia merele pentru cobbler[28].

San Francisco 49ers juca împotriva echipei Cowboys, iar la televizor se auzeau uralele mulţimii când telefonul lui Joe începu să sune.

— Nu răspunde, iubitule, l-am rugat.

Nu glumeam, dar el a rânjit, ridicând receptorul. Nu primisem de săptămâni bune un telefon care să nu mă facă să trec prin chinurile iadului şi, sincer, eram atât de epuizată din cauza slujbei mele, încât nu mai suportam nimic – un bec ars sau o unghie ruptă. Nici măcar o scădere bruscă de temperatură. Pur şi simplu nu mai suportam.

Joe s-a dus cu telefonul în living, iar eu am spălat cartofii şi i-am pus la fiert. Eram în baie ştergându-mi masca de avocado de pe faţă când l-am auzit pe Joe strigându-mă. Am închis robinetul şi mi-am tamponat ochii cu un prosop pufos, iar când m-am întors în living, Joe avea o expresie sumbră.

— Un avion plin cu oameni se află pe pista de la Dulles International, zise el. La bordul acestuia este un tip care mi-a fost informator cu mulţi ani în urmă. A urcat în avion cu explozibil C4 în bagajul său de mână. Ameninţă să arunce avionul în aer.

— Oh, Dummnezeule! Şi agenţii federali vor să-ţi ceară părerea?

— Nu chiar. Tipul cu explozibilul, Waleed Mohamed, vrea să vorbească numai cu mine.

Joe era director adjunct al Agenţiei de Securitate Naţională pe vremea când ne cunoscuserăm şi devenise consultant pentru securitate la nivel înalt atunci când se mutase aici din DC – un consultant care lucra de acasă.

— Deci trebuie să-l suni pe individ, am spus eu. Să stau de vorbă cu el.

---

[28] Plăcintă (n.tr.)

— Trebuie să zbor la Washington, zise Joe venind spre mine şi cuprinzându-mă cu braţele. Au trimis o maşină după mine. Trebuie să plec chiar acum.

Mi-am simţit inima oprindu-se în loc.

Era o prostie, dar simţeam nevoia să-l opresc pe Joe, să-l ţin în braţe şi să plâng, spunându-i că nu putea sa plece şi că, dacă pleca, aveam să plâng neîncetat până la întoarcerea lui.

— Fă ceea ce trebuie să faci, i-am spus.

Capitolul 115

Eram îmbrăcată atunci când au sosit Yuki şi Miles.

Miles, acel barman încântător, mi-a adus în dar o sticlă de vin, povestindu-mi în detaliu despre calităţile deosebite ale acestuia. Abia dacă l-am auzit, dar sunt sigură că i-am mulţumit. Yuki m-a întrebat unde era Joe, iar eu i-am răspuns cu voce stinsă şi lacrimi în ochi că fusese nevoit să plece de urgenţă la Washington.

Mi-am întors capul ca să nu-mi vadă ochii umezi şi să fie martora acelei spaime teribile care mă cuprinsese. Ea m-a urmat în bucătărie şi m-a ajutat să aranjez pe un platou brânza şi măslinele.

— Ce se petrece, Lindsay? m-a întrebat ea.

— Nu te uita asa la mine! Doar că toate s-au adunat si nu mai suport. Ştii tu. Toate.

— Când se întoarce Joe?

Am ridicat din umeri. Se auzi soneria.

Martha începu să latre bucuroasă când am deschis uşa. Erau Edmund şi Claire. Claire m-a îmbrăţişat cu toată dragostea şi mi-a întins un buchet mare de flori.

— Lindsay, eşti superbă în roşu, spuse Edmund. Eşti superbă oricum, dar cu siguranţă roşul te prinde foarte bine.

Edmund i se alătură lui Miles în faţa televizorului şi începură să comenteze entuziasmaţi un meci de forbal în timp ce Claire intră în bucătărie căutând o vază pentru flori.

Atunci când Cindy şi Rich apărură la uşa mea, mi-am dat seama că era prima dată când îi vedeam ieşind împreună. Şi poate că era prima dată când ieşeau propriu-zis în public. Faptul că acest debut avea loc la mine acasă mi se părea grozav. Le-am spus că Joe era plecat din oraş şi de ce.

Rich mă întrebă:

— Vrei să caud nişte CD-uri, să ascultăm ceva, Linds?

— Mulţumesc. Ar fi grozav.

Richie căuta de zor printre CD-uri, iar eu scoteam jambonul din cuptor când am auzit telefoanele sunând – toate din cele patru camere, simultan.

— Nu răspunzi la telefon? mă întrebă Claire.

— Nu pot să sufăr telefoanele.

— Ar putea fi Jacobi.

— M-ar suna pe telefonul mobil.

În clipa aceea, am auzit şi telefonul meu mobil sunând în geantă. L-am scos şi m-am uitat la numele de pe ecran. Nu am recunoscut numărul. Poate, m-am gândit eu, era numărul misterioasei femei cu care ieşise în seara aceea Jacobi.

— Warren, te-ai rătăcit?

— Sergent Boxer?

— Da. Cine e?

— Sunt comandantul John Jordan. Mă tem că a avut loc un incident. Am vrut să vă anunţ personal, înainte să auziţi la ştiri.

Mintea mea alerga nebuneşte, ca un ac pe suprafaţa unui disc vechi de vinil. Nu putea fi vorba despre ostaticii din Washington. Joe nu avusese timp să ajungă acolo, nu încă. Avionul lui abia decolase la ora aceea. Prin fanta din perete am aruncat o privire la ecranul televizorului din living. „Capetele vorbitoare” de la ştiri luaseră locul meciului de fotbal, iar ştirile de ultimă oră erau afişate pe banner: CHARTER PRĂBUŞIT ÎN CALIFORNIA.

Imaginile filmate din elicopter apărură pe ecranul televizorului: o vale cu vegetaţie abundentă presărată cu resturile unui avion prăbuşit şi o coloană de fum negru ridicându-se de la locul accidentului. Comandantul îmi vorbea în continuare, dar eu nu-i mai auzeam cuvintele. Ştiam deja. Avionul lui Joe se prăbuşise. Ei nu ştiau cauza accidentului, dacă avionul explodase în aer sau pur şi simplu se prăbuşise.

Luminile din jurul meu păliră, iar eu m-am prăbuşit.

Capitolul 116

Mi se părea că înotam din neant spre suprafaţă, la lumină, auzind-o ca prin vis pe Claire vorbind cu Cindy. Am simţit ceva rece pe frunte şi lăbuţele Marthtei pe pieptul meu. Pleoapele mi s-au deschis. Mă uitam în tavanul din dormitorul meu. *Unde era Joe*?

Claire spuse:

— Sunt aici, draga mea. Suntem cu toţii aici.

— Joe? Joe este...? am strigat eu. Oh, nu! Oh, Doamne, nu!

Claire mă privi neajutorată. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Cindy mă prinse de mână şi Yuki izbucni şi ea în plâns, incapabilă să vorbească.

Eram copleşită. Mă simţeam pustie, cu sufletul golit. Totul era atât de dureros, de şocant, încât îmi doream să mor. M-am întors pe o parte, astfel încât să nu mai văd pe nimeni şi mi-am acoperit capul cu o pernă. Nu puteam să-mi opresc suspinele.

— Sunt aici, scumpo, zise Claire.

— Spune-le tuturor să plece acasă. Te rog, am rugat-o eu.

Claire nu mi-a răspuns. Uşa s-a închis în urma ei, iar eu am luat în braţe perna lui Joe şi am început să mă legăn singură, alunecând într-un somn care era mai mult o cădere într-un abis fără fund decât un vis.

M-am trezit fără să ştiu de ce mă înecam în întuneric.

— Cât e ceasul? am întrebat cu faţa în pernă.

— Aproape cinci, răspunse Claire.

— După-amiază?

— Da.

— Am dormit doar o oră?

— Am să-ţi aduc ceva să poţi dormi, zise ea. Ţi-am prescris nişte pilule.

Mi-am tras pătura peste cap. M-am înălţat din nou la suprafaţă din întuneric, de această dată din cauza vocilor ridicate şi a chiotelor de bucurie. Ce naiba? Visam încă?

Uşa dormitorului se deschise şi cineva aprinse lumina. Joe era acolo, lângă mine.

L-am strigat pe nume. Era cu adevărat el? Era el? Sau eram pe cale să-mi pierd minţile?

Joe deschise larg braţele, iar eu m-am aruncat la pieptul lui. Am simţit materialul aspru de lână al hainei lui Joe zgâriindu-mi pieptul şi l-am auzit rostindu-mi numele.

M-am tras înapoi şi l-am privit din nou, ca să mă asigur că era chiar el, în carne şi oase. Încăperea se umplu cu prietenii mei, care ne priveau stând în picioare.

— Sunt bine. Sunt teafăr, iubito. Sunt aici.

Am început iarăşi să plâng şi l-am rugat pe Joe să-mi spună ce se întâmplase.

— Eram la aeroport, zise Joe. Al nostru, San Francisco International, când am primit un telefon de la contactele mele din Washington şi am aflat că pasagerii din avion reuşiseră să-l dezarmeze pe Waleed. Totul se terminase cu bine. Puteam să mă întorc acasă. Am aşteptat apoi o maşină. Nu am ştiut nimic despre avionul prăbuşit, Lindsay, până ce şoferul meu nu a deschis radioul şi nu mi-a dat de ştire.

Am fost ajutată să ies din dormitor şi să mă aşez la masă. Joe a luat loc lângă mine. Mâncarea era rece şi gumoasă, dar mie mi s-a părut cea mai bună din vinaţa mea. Vinul a fost turnat în pahare şi au fost rostite toasturi. M-am uitat în jurul mesei şi am realizat în cele din urmă: Jacobi nu era acolo.

— Rich, ştii ceva de Jacobi?

— Nu a sunat, să ştii, zise Rich.

Am ridicat paharul pentru noua prietenă a lui Jacobi. Am mâncat cu poftă cobblerul cu mere făcut de Joe, şi apropo, cei de la San Francisco 49ers au câştigat meciul.

Eram epuizată de atâtea emoţii şi nici măcar nu am încercat să opresc pe cineva să strângă masa. La opt seara eram în pat, pregătită de culcare, ţinându-l în braţe pe Joe.

Capitolul 117

Telefonul sună de mai multe ori în noaptea aceea şi în dimineaţa următoare. I-am spus lui Joe că era un om mort dacă încerca să-l deschidă, apoi am scos din priză toate telefoanele din apartament, am ascuns mobilele în seiful din perete şi am schimbat combinaţia acestuia.

Joe şi cu mine am luat-o pe Martha la o plimbare, iar când ne-am întors, Joe a făcut omletă cu jambon şi brânză folosind ce mai rămăsese de la masa anterioară.

Era după prânz, aşa că am deschis vinul adus de Miles. Joe a sorbit din el, s-a uitat la sticlă şi a spus „Uau”. Cumpăraserăm – dar niciodată nu ne facuserăm timp să urmărim complet – primul sezon din *Lost*, aşa că am tras fotoliile în faţa televizorului şi am urmărit şase episoade din serial, am făcut apoi o pauză de pizza şi bere, apoi ne-am uitat împreună la ştiri.

Am aflat că avionul prăbuşit nu fusese sabotat. Cauza fusese o eroare de pilotaj destul de gravă, pentru că patru oameni muriseră, dar am simţit o uşurare ştiind că nu fusese un atentat la viaţa lui Joe. Am urmărit încă cinci episoade din *Lost* şi probabil unii ar spune că fusese o zi irosită, dar Joe, berea şi serialul tv – exact în ordinea asta – erau tot ce-mi trebuia. Am adormit în braţele lui Joe urmărind o înregistrare cu Bill Maher, invitat la *Late, Late Show cu Craig Ferguson*.

Am închis televizorul şi l-am trezit pe Joe scuturându-l uşurel.

— Ce e?

— Te iubesc, i-am spus eu.

— Fireşte că mă iubeşti. Şi eu te iubesc. Mi-aş dori să existe o cale mai credibilă, mai expresivă de a spune asta. Păcat că nu te poţi strecura pe sub pielea mea ca să *simţi* cât de mult te iubesc.

Am izbucnit în râs. Doamne, ce bine mă simţeam că puteam să râd!

— Te cred, iubitule, i-am spus.

Când m-am trezit din nou era dimineaţă. Am luat-o pe Martha la o plimbare, iar când ne-am întors, l-am urmărit pe Joe cum dormea în timp ce mă îmbrăcam. Am conectat din nou telefoanele la priză şi am golit un pahar cu suc de portocale. Mi-am pus arma în toc, am deschis seiful din perete şi am scos

telefoanele noastre mobile. Am lăsat mobilul lui Joe pe noptieră şi l-am sărutat. Joe a deschis somnoros ochii albaştri.

— Cum te simţi, blondino?

— Niciodată nu m-am simţit mai bine. Sună-mă mai târziu.

Martha s-a suit în pat lângă Joe, iar eu am ieşit afară şi m-am dus la maşină, amintindu-mi în timp ce mă urcam la volan să-mi verific mesajele pe telefon. Pierdusem patru apeluri, toate de la Jacobi. Eram alarmată şi copleşită de vinovăţie. Îl iubeam pe Jacobi. Ţineam la el ca la tatăl pe care mi-aş fi dorit să-l am. Ce se întâmplase cu el? Cât de tare îl supărasem?

Am apăsat tastele şi am ascultat primul mesaj al lui Jacobi:

„Boxer, îmi pare rău că am lipsit de la petrecerea ta, dar am fost reţinut la Palatul de Justiţie, cu Tracchio şi primarul. Ideea de bază: Tracchio s-a săturat. Îşi dă demisia, iar eu am fost promovat la gradul de căpitan”.

Am rămas cu gura căscată şi m-am enervat la culme când bipul a întrerupt mesajul. Aşa că am trecut la mesajul următor trimis de Jacobi cu mai multe ore în urmă.

„Boxer, cum îţi spuneam, îţi poţi relua vechea ta slujbă. Vei fi din nou locotenent, cu toate beneficiile de rigoare, ha-ha. Dar poţi să fii sigură că vei face în continuare jocurile la Omucideri. O să cer mai mulţi oameni, îţi promit. Dacă nu vrei tu postul, o să i-l dau lui Jackson Brady. Fireşte, pe tine te-am întrebat prima, dar trebuie să mă anunţi imediat. Şeful va face anunţul marţi dimineaţă la prima oră.”

Următoarele mesaje de la Jacobi erau scurte: „Boxer, sună-mă.” Ultimul fusese trimis în timpul nopţii. Depăşisem un termen-limită de care nici nu ştiusem. Ce decisese Jacobi? Să mă pună pe mine în locul lui sau pe Brady? În mod clar, pierdusem şansa de a vota. Am încercat să-l sun pe Jacobi, dar era ocupat. La fel s-a întâmplat şi la a doua încercare.

Am pornit motorul maşinii, îndreptându-mă spre Palatul de Justiţie, dar încotro mă îndreptam de fapt? Nu aveam idee.

Un nou roman din celebra serie *Women's Murder Club*. O tânără mamă și pruncul ei sunt uciși în parcarea unui centru comercial. Nu există martori, iar detectivul Lindsay Boxer încearcă să dea de urma asasinului, pornind de la unicul indiciu lăsat în urmă de acesta, un mesaj misterios scris cu ruj pe parbrizul unei mașini. În aceeași seară, un actor celebru la Hollywood suferă o grea pierdere – soția i-a fost omorâtă, iar din seif i-au dispărut bijuterii în valoare de milioane de dolari –, ceea ce înseamnă că Lindsay și prietenele ei trebuie să intervină din nou.

N-am început niciodată o carte scrisă de Patterson
care să nu mi se lipească de degete.
Larry King, *USA Today*

Cei care nu au citit niciunul dintre romanele seriei
Women's Murder Club *nu știu ce pierd.*
BookReporter.com

A 9-a judecată *îi va lăsa pe cititori tânjind după mai mult.*
Nu toate cazurile sunt rezolvate și nici sergentul Lindsay Boxer nu
scapă definitiv de necazuri în viața personală, autorii
determinându-i pe cititori să aștepte cu sufletul la gură
următorul roman al seriei.
mysterylibrarian.com

ISBN 978-606-609-848-9

9 786066 098489
www.rao.ro

editura rao